

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย
และ มาเลเซีย

โดย ผศ.ปรัชญา บินหมัดหนี และคณะ

วันที่ 15 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2559

สัญญาเลขที่ RDG5740073

โครงการ

การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและ
มาเลเซีย

คณะผู้วิจัย

ผศ.ปรัชญา	บินหมัดหนี	คณะศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี
อ.รอกีเยาะ	มะดีเอระ	สถาบันภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี
อ. สุไฉณี	ตาแก๊ะ	สถาบันภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี
อ.รุชดี	เกษมเดชา	สถาบันภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี

ชุดโครงการ การศึกษาและสร้างสรรค์การเรียนรู้

สนับสนุนโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.)

และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย วช. และ สกว.

ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) โดย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่สนับสนุนทุนอุดหนุนการวิจัย ในงบวิจัยมุ่งเป้ากลุ่มประเด็น การศึกษาและสร้างสรรค์การเรียนรู้ ในโครงการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน สาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และ มาเลเซีย ” ซึ่งดำเนินการระหว่างปีพ.ศ.2557-2558 โครงการวิจัยนี้ไม่อาจสำเร็จลุล่วงลงได้ หากขาดความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จารุวัจน์ สองเมือง นักวิจัยที่ปรึกษา ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ต่อการพัฒนาและปรับปรุง งานวิจัยให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านด้วยความเคารพอย่างสูง

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ช่วยนักวิจัยทุกท่าน ที่ทุ่มเท เสียสละ เพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลจนแล้วเสร็จ รวมทั้งนักเรียน และคณาจารย์ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของโครงการวิจัยนี้ทุกคน ที่ให้ ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดีทำให้ได้ผลการวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยฟาฏอนี ที่ส่งเสริม สนับสนุน และอำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัย จนแล้วเสร็จ อีกทั้งครอบครัวที่เป็นทั้งแรงบันดาลใจและกำลังใจในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการสู่ สังคมเสมอมา

ปรัชญา บินหมัดหนี

หัวหน้าโครงการวิจัยผู้รับทุน

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

โครงการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน สาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และมาเลเซีย” มี วัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และประเทศมาเลเซีย 2) เพื่อทราบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน การศึกษานี้เป็นการศึกษาที่เน้นเชิงปริมาณ โดย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย และมาเลเซีย โดยใช้วิธีคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Random sampling) จำนวน 197 คน แบ่งนักเรียนตามคะแนนที่ได้จากการวัดโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยการจัดตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มสูง จำนวน 48 คน กลุ่มปานกลาง จำนวน 76 คน กลุ่มต่ำ จำนวน 73 คน โดยใช้ แบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ โดยยึดแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford (1990) “Strategy Inventory for Language Learning (SILL) มาดัดแปลงสร้างแบบสอบถาม

ผลการศึกษาพบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษ กับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษ ประเด็นข้อค้นพบที่น่าสนใจได้ข้อสรุปดังนี้

1) นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยมีความรู้ด้านคำศัพท์น้อยกว่าเด็กนักเรียนจากประเทศมาเลเซียทำให้มีปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่า

2) นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และประเทศมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน จะใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันทั้งในประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย

3) นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านตำมมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มสูงและกลุ่มปานกลาง โดยมีเหตุผลสำคัญ 2 ประการ คือ ประการที่ 1 นักศึกษากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่รู้คำศัพท์เป็นอย่างดีอยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และประการที่ 2 นักศึกษากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่รู้จักแยกแยะว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แบบใดที่ใช้แล้วประสบความสำเร็จ จึงไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีอื่นๆ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยแบ่งกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ออกเป็น 8 กลยุทธ์ ซึ่งมีรายละเอียดผลการวิจัยแต่ละกลยุทธ์ดังต่อไปนี้

1. การใช้พจนานุกรม (Dictionary)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการค้นหาคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายจากพจนานุกรมในระดับบ่อยมากที่สุดคิดเป็น 3.50 ขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงในประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการอ่านความหมายทั้งหมดเมื่อนักเรียนค้นหาคำศัพท์ในพจนานุกรม สำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนั้นใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทยเมื่อต้องหาคำศัพท์ในระดับปานกลางมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.15 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้พจนานุกรมอังกฤษ-มาเลย์เมื่อต้องหาคำศัพท์ในระดับบ่อยมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.07

2. การจัดการ (Management)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการอ่านซ้ำ (การอ่านแบบเร็ว) แล้วกลับมาอ่านใหม่อย่างช้าๆมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.87 ขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงในประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีที่ทำให้คำศัพท์มีความน่าสนใจเด่นดูแตกต่างมากที่สุดคิดเป็นคะแนน 3.54 สำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียใช้กลวิธีที่ทำให้คำศัพท์มีความน่าสนใจเด่นดูแตกต่างมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.60 และ 3.65 ตามลำดับ สำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำ

ทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียนั้นใช้กลวิธีที่ทำให้คำศัพท์มีความน่าสนใจดูเด่นดูแตกต่างมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.24 และ 3.59 ตามลำดับ

3. การใช้แหล่งข้อมูล (Source)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มสูงทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้วิธีฟังเพลงหรือรายการวิทยุ, ดูหนัง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.50 และ 3.88 ตามลำดับ สำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางนั้นนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีฟังเพลงหรือรายการวิทยุ, ดูหนัง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่มากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.86 ส่วนนักเรียนประเทศมาเลเซียใช้วิธีอ่านเรื่องราวต่างๆ หรือนิตยสารนอกเวลาเรียนเพื่อเพิ่มคำศัพท์มากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.91 สำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย นั้นใช้วิธีฟังเพลงหรือรายการวิทยุ, ดูหนัง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่มากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.59 และ 3.65 ตามลำดับ

4. การเชื่อมโยงความคิด (Encoding)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับรูปในจินตนาการหรือรูปภาพของคำนั้นๆ เพื่อช่วยจำมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.83 ขณะที่นักเรียนของมาเลเซียใช้กลวิธีจดจำคำศัพท์จากการใช้ในประโยคมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.16 สำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีจดจำคำศัพท์โดยการนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่รู้อยู่แล้วกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.59 ส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางของประเทศมาเลเซียใช้วิธีการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ด้วยการสร้างภาพของสถานการณ์ที่จะสามารถใช้ศัพท์นั้นๆ ได้มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.58 สำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนั้นใช้กลวิธีจดจำคำศัพท์โดยการนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่รู้อยู่แล้วกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.17 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้วิธี

พยายามจดจำคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ๆในภาษาอังกฤษจากภาษา
ของนักเรียนเองมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.59

5. การเดา (Guessing)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่มทั้งกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษสูง ปาน
กลาง ต่ำ ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจ
คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 4.30 3.78 3.50
ตามลำดับ ขณะที่นักเรียนของประเทศมาเลเซียทั้ง 3 กลุ่มใช้กลวิธีที่แตกต่างกันกล่าวคือ
นักเรียนกลุ่มสูงใช้กลวิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้
ความหมายและใช้กลวิธีการตรวจสอบการเดาความหมายว่าถูกหรือผิดเท่ากันคิดเป็นคะแนน
เฉลี่ย 3.33 กลุ่มปานกลางใช้ใช้กลวิธีการตรวจสอบการเดาความหมายว่าถูกหรือผิดได้
คะแนนเฉลี่ย 3.76นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเดาความหมายเพื่อทำ
ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายในระดับปานกลางโดยได้คะแนนเฉลี่ย
3.03

6. การรับรู้ (Perception)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยให้
ความสำคัญกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.83 ขณะที่
นักเรียนกลุ่มสูงของประเทศมาเลเซียใส่ใจกับการใช้ที่ไม่คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้มากที่สุดคิด
เป็นคะแนนเฉลี่ย 3.33 สำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของ
ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใส่ใจกับการใช้ที่ไม่คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้มากที่สุดโดยได้
คะแนนเฉลี่ย 3.54 และ 4.05 ตามลำดับสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
ของประเทศไทยให้ความสำคัญกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ในระดับปานกลางมาก
ที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.19 ส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียให้ความสำคัญกับ
การฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 2.88 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง
แต่นักเรียนให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้คำศัพท์ในประโยคมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย
3.41

7. การฝึกฝน (Rehearsal)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการสังเกตการใช้คำศัพท์นั้นบ่อยๆ มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.38 ขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงของประเทศมาเลเซียพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆครั้งมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.88 สำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆครั้งมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.22 และ 3.62 ตามลำดับ สำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆครั้งมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.93 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้การแสดงท่าทางในการจดจำคำศัพท์ใหม่มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.19

8. การกระตุ้น (Activation)

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนทั้ง 3 กลุ่มทั้งกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง ต่ำ ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้วิธีพูดและเขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้มากที่สุด ขณะที่กลยุทธ์ที่นักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้น้อยที่สุดคือวิธีแต่งประโยคด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่โดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.29 ขณะที่นักเรียนของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการใช้เสียงสัมผัสเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.63

ผลการศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาเรื่องกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการเรียน ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในหลายประเด็นได้แก่ 1) ผู้สอนควรให้ผู้เรียนมีโอกาสนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริงมากยิ่งขึ้น การได้ฝึกใช้ภาษาอย่าง

สม่ำเสมอ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นสนใจที่จะเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ มากยิ่งขึ้น เพื่อนำไปใช้ในการพูด
ในสถานการณ์จริง 2) การใช้พจนานุกรมเป็นสิ่งสำคัญและเป็นกลวิธีอย่างหนึ่งในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่
ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ผู้สอนควรแนะนำวิธีใช้พจนานุกรมและ
องค์ประกอบของพจนานุกรมแต่ละแบบให้กับผู้เรียน โดยเฉพาะ พจนานุกรมภาษาอังกฤษ-อังกฤษ ผู้สอน
ควรให้ผู้เรียนฝึกใช้ทีละเล็กละน้อยเพื่อให้ผู้เรียนเคยชินกับพจนานุกรมดังกล่าว เพื่อนำไปใช้ในการค้นหา
คำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป 3) สถาบันหรือผู้สอนควร สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ โดยการ
สร้างหรือนำตัวเองเข้าสู่สภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษ การ กระทำดังกล่าวจะทำให้เกิดการซึมซับ
และเกิดการเรียนรู้ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ 4) ภาครัฐของประเทศไทยควรมีการสร้างแรงจูงใจในการ
พัฒนาศักยภาพทางการสอนและเพิ่มประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของครูให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ อาจจะ
กำหนดให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษสอบวัดระดับทางภาษาที่ได้รับการยอมรับระดับสากล เช่น TOEFL
IELTS หรือแม้กระทั่งการสอบ APTIS เช่นเดียวกับประเทศมาเลเซีย โดยอาจมีค่าตอบแทนหรือรางวัลเพื่อ
จูงใจให้ครูผู้สอนตามความเหมาะสม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย 2) เพื่อทราบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียที่กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยและมาเลเซีย จำนวน 197 คน แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มสูง จำนวน 48 คน กลุ่มปานกลาง จำนวน 76 คน กลุ่มต่ำ จำนวน 73 คน โดยใช้แบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ โดยยึดแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford (1990) มาดัดแปลงสร้างแบบสอบถามแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น 0.82 และค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตั้งแต่ 0.75 – 1.00 และแบบทดสอบกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีค่าความเชื่อมั่น 0.80 ค่าระดับความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.30 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.30 – 0.80 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Anova of Variance) และแบบสองทาง (Two - Way Anova of Variance) โดยใช้โปรแกรม SPSS เวอร์ชัน 22 เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และประเทศมาเลเซีย ทั้ง 3 กลุ่ม และเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของ Scheffe (Scheffe Method) ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษกับประเทศที่ศึกษามีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และประเทศมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นเพื่อพัฒนาทักษะกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน ผู้สอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทั้งแบบทางตรง และทางอ้อมด้วย ครูควรให้ความสนใจ สังเกตการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนเป็นพิเศษว่านักเรียนใช้กลวิธีใด ใช้กลวิธีเหล่านั้นอย่างไร ใช้กลวิธีได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพหรือไม่ รวมทั้งครูควรให้ความรู้ความเข้าใจ จัดการเรียนการสอน หรือกิจกรรมเพื่อเสริมประสบการณ์ ฝึกทักษะการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านต่างๆ เพิ่มขึ้น เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจ เห็นประโยชน์ มีประสบการณ์ และเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

Abstract

The research to investigate : 1) To compare the vocabulary learning strategy in English reading of upper – secondary students who have the different reading ability in three southern border provinces of Thailand and Malaysia. 2) To know the vocabulary learning strategy in English reading of upper – secondary students who have the different reading ability in three southern border provinces of Thailand and Malaysia. The research subjects were 197 high school students studying at three Southern Border Provinces of Thailand and The border state of Malaysia, obtained through the purposive random sampling. Students were divided into 48 high students, 76 medium students, and 73 low students based on their percentage of the reading test. The Vocabulary strategy questionnaire with the IOC value between 0.75 -1.00 adapted from Oxford (1990) were used as the main methods for data collection. The Alpha Coefficient (α) or Cronbach alpha was used to check the internal consistency of the researcher-constructed strategy questionnaire, and the reliability of the questionnaire was .82. The vocabulary strategic test with the difficulty index between 0.30 -0.80, the reliability was 0.8, and the variance value between 0.30 – 0.80 was also used. SPSS version 22 was used as the statistical methods in order to interpret the data of the research including mean of frequency ($\bar{X}$) standard deviation (S.D.), and analysis of variance (One way, and two way - ANOVA), the Scheffe method was used to compare the pair of difference. The findings reveal that there were relations between the level of reading ability and the country toward the usage of the vocabulary learning strategy with the significance of 0.05. And both students from three southern border provinces of Thailand and Malaysia who were different in reading ability possessed the different vocabulary learning strategy with the significance of 0.05. Therefore, the teachers not only deeply notice the usage of the students' vocabulary learning strategies, but also encourage students to practice the usage of vocabulary learning strategies so that they could understand, gain experiences, and appropriately select the effective vocabulary learning strategies.

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ง
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ฐ
สารบัญรูปภาพ	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
สมมุติฐานงานวิจัย(Hypothesis)	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบการเรียนการสอนของประเทศไทยและมาเลเซีย	7
1.1 ระบบการเรียนการสอนของประเทศมาเลเซีย	7
1.1.1 การบริหารโรงเรียนระดับชาติ	8
1.1.2 การบริหารโรงเรียนระดับรัฐ	9
1.1.3 การบริหารโรงเรียนระดับอำเภอ	9
1.1.4 การบริหารโรงเรียนระดับกลุ่มโรงเรียน	10
1.1.5 การบริหารโรงเรียนระดับสถานศึกษา.....	10
1.2 ระบบการเรียนการสอนของประเทศไทย	16
1.2.1 การศึกษาในระบบ	17

1.2.2	การศึกษาขั้นพื้นฐาน	17
1.2.3	การศึกษานอกระบบ	18
1.2.4	การศึกษาตามอัธยาศัย	18
2.	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	18
2.1	ความหมายของคำศัพท์.....	18
2.2	ความสำคัญของคำศัพท์	19
2.3	ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	20
2.4	องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	22
2.5	หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน	24
2.6	วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	34
3.	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	42
3.1	ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้	42
3.2	แนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา	43
4.	คุณลักษณะผู้เรียนที่เก่ง และอ่อนภาษา.....	46
5.	วิธีการสอนภาษาอังกฤษ.....	50
6.	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
1.	งานวิจัยต่างประเทศ.....	69
2.	งานวิจัยในประเทศ.....	71
บทที่ 3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	75
1.	ขั้นทดลอง (Pilot Study)	75
2.	ขั้นดำเนินการวิจัย (Actual Study)	76
2.1	ข้อมูลประชากร	76
2.2	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	77
2.3	การเก็บและรวบรวมข้อมูล	87

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
3. ขั้นนำผลการวิจัยไปใช้ (Implementation Stage)	89
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	90
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป	91
ตอนที่ 2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ของประเทศไทยและมาเลเซีย	93
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ของประเทศไทยและมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน	126
3.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประ เทศไทยและมาเลเซียระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษา อังกฤษสูงปานกลางและต่ำโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – way Analysis of Variance).....	126
3.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประ เทศไทยระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปาน กลางและต่ำโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance)	128
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	132
สรุปผลการวิจัย	135
อภิปรายผล	137

ข้อเสนอแนะ	144
บรรณานุกรม	153
ภาคผนวก (ก) เครื่องมือวิจัย	162
ภาคผนวก (ข) ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือวิจัย	181
ภาคผนวก (ค) หนังสือขออนุญาตทำวิจัย	198
ภาคผนวก (ง) ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	201

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1 ตารางคะแนนโอเน็ต ปี 2557	2
ตารางที่ 2.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการเรียนรู้คำศัพท์	21
ตารางที่ 3.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	76
ตารางที่ 3.2 ตารางวิเคราะห์กลวิธีการเรียนรู้ตามทฤษฎี SILL	81
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	91
ตารางที่ 4.2 กลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับชั้นปีที่ศึกษาจากโรงเรียน มัธยมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย	91
ตารางที่ 4.3 ระดับความสามารถภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง	92
ตารางที่ 4.4 เหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง	92
ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้พจนานุกรม (Dictionary) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	94
ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยการใช้พจนานุกรม (Dictionary) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซีย	95

ตารางที่ 4.7	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ (Management) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	97
ตารางที่ 4.8	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ (Management) ของประเทศมาเลเซีย	98
ตารางที่ 4.9	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้แหล่งข้อมูล (Source) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	100
ตารางที่ 4.10	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้แหล่งข้อมูล (Source) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซีย	101
ตารางที่ 4.11	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การเชื่อมโยงความคิด(Encoding) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	104
ตารางที่ 4.12	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยใน การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) ของนักเรียนในมาเลเซีย	105

ตารางที่ 4.13	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การเดา (Guessing) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	108
ตารางที่ 4.14	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การเดา (Guessing) ของนักเรียนในมาเลเซีย	109
ตารางที่ 4.15	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การรับรู้ (Perception) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	111
ตารางที่ 4.16	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การรับรู้ (Perception) ของนักเรียนประเทศมาเลเซีย	112
ตารางที่ 4.17	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้การฝึกฝน (Rehearsal) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	114
ตารางที่ 4.18	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การฝึกฝน (Rehearsal) ของนักเรียนมาเลเซีย	115
ตารางที่ 4.19	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การกระตุ้น (Activation) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ 117	117

ตารางที่ 4.20	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การกระตุ้น (Activation) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซีย	118
ตารางที่ 4.21	สรุปค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้	120
ตารางที่ 4.22	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านแตกต่างกันใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย	127
ตารางที่ 4.23	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านแตกต่างกันใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย	129
ตารางที่ 4.24	ผลของการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีเชฟเฟ่ (Scheffe Method) ของระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำ	130
ตารางที่ 4.25	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านแตกต่างกันของประเทศมาเลเซีย	131
ตารางที่ 4.26	ผลของการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีเชฟเฟ่ (Scheffe Method) ของระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียระหว่างกลุ่มที่มี ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ สูง ปานกลาง และต่ำ	131

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
รูปภาพที่ 2.1 ผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	54
รูปภาพที่ 4.1 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม (Dictionary) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซียและ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	96
รูปภาพที่ 4.2 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การจัดการจัดการ (Management) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซียและ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	99
รูปภาพที่ 4.3 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้แหล่งข้อมูล (Source) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซียและ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	102
รูปภาพที่ 4.4 เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) ของนักเรียนในมาเลเซีย และ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	107
รูปภาพที่ 4.5 เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้ใช้กลวิธีการเดา (Guessing) ของนักเรียนในมาเลเซีย และ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	109
รูปภาพที่ 4.6 เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้กลวิธีการรับรู้ (Perception) ของนักเรียนในมาเลเซีย และ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	113
รูปภาพที่ 4.7 เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้กลวิธีการฝึกฝน (Rehearsal) ของนักเรียนในมาเลเซีย และ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	115
รูปภาพที่ 4.8 เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้กลวิธีการกระตุ้น (Activation) ของนักเรียนในมาเลเซีย และ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	118
รูปภาพที่ 4.9 กราฟเชิงเส้นเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และมาเลเซีย	123

รูปภาพที่ 4.10	กราฟเชิงเส้นเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และมาเลเซีย	124
รูปภาพที่ 4.11	กราฟเชิงเส้นเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และมาเลเซีย	125

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบันคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลายและเข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนไม่น้อยจากอิทธิพลของความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารส่งผลให้ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพราะถือเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย รวมถึงการประกอบอาชีพ หลักสูตรการศึกษาระดับขั้นการศึกษาพื้นฐานไม่ได้มองข้ามความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษมีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งนักเรียนทุกคนต้องได้เรียนรู้เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจความแตกต่างของภาษา การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้ง่ายและกว้างขึ้น

จะเห็นว่าได้ว่าในประเทศไทย แม้รัฐบาลบังคับให้ทุกคนเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแต่ก็ยังมีคนไทยจำนวนมากที่พูดภาษาอังกฤษหรือไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ทั้งๆ ที่รวมเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือแม้แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือแม้กระทั่งปริญญาโทยังมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้(ฟาฏินา,2553) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากการสรุปผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (โอเน็ต) ในปีล่าสุดที่ดำเนินการโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) โดยจัดสอบ 8 กลุ่มสาระทุกช่วงชั้นคือ ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ และการงานอาชีพและเทคโนโลยี พบว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนใกล้เคียงกับปีที่ผ่านมา ซึ่งคะแนนอยู่ในระดับนี้มาตลอดตั้งนั้นการที่เด็กทำคะแนนได้ต่ำไม่ถึงครึ่งจึงสะท้อนชัดเจนว่า โรงเรียนควรจะต้องปรับปรุงการเรียนการสอนที่เน้นเรื่องกระบวนการคิดวิเคราะห์มากขึ้น โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ดังตาราง 1.1 (สัมพันธ์, 2557)

ตาราง 1.1 : ตารางคะแนนโอเน็ต ปี 2557

กลุ่มสาระ	จำนวนผู้เข้า สอบ	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คะแนนเฉลี่ย
ภาษาไทย	413,819	97.50	0.00	49.26
สังคมศึกษา	414,955	86.88	1.25	33.02
ภาษาอังกฤษ	414,688	98.00	0.00	25.35
คณิตศาสตร์	414,984	100.00	0.00	20.48
วิทยาศาสตร์	413,839	93.00	3.00	30.48
สุขศึกษาและพลศึกษา	413,458	97.50	2.50	62.03
ศิลปะ	413,417	71.00	0.00	29.00
การงานอาชีพและ เทคโนโลยี	413,400	90.00	0.00	49.98

(ที่มา: สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ) : 2557)

จากข้อมูลดังกล่าวเห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดเป็นลำดับที่ 2 จากทุกกลุ่มสาระ แม้ว่าทุกวันนี้เด็กไทยจะมีแนวทางและโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายขึ้น ทั้งจากครูผู้สอนในห้องเรียน สื่อเพลง ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต แต่ยังมีคำถามเสมอว่า ทำไมเด็กไทยปัจจุบันพัฒนาการทางภาษาอังกฤษยังไม่ได้แตกต่างไปจากสมัยก่อนมากนัก หลายคนมีมุมมองเสนอทางออกที่แตกต่างเช่น ถึงเวลาที่จะต้องพัฒนาการเรียนการสอนใหม่ ควรปรับวิธีการถ่ายทอดของครูใหม่ ควรจัดครูสอนที่ตรงวุฒิ ควรปรับหลักสูตรใหม่ เป็นต้น (ฟาฏินา, 2553) เท่าที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ผู้เรียนมักจะประสบอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่งคือ การขาดความรู้ด้านคำศัพท์ดังที่ทานตะวันและคณะ (2549) ได้ศึกษาทักษะการอ่านของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในสาขาวิชา วิทยาการสื่อสารอิสลามศึกษา และรัฐศาสตร์ พบว่า นักศึกษามีความรู้ด้านคำศัพท์น้อยมาก (ทานตะวันและคณะ, 2549) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุขนันทพงษ์ และ คณะ (2546) ที่พบว่าทักษะการเดาความหมายจากคำศัพท์ เป็นทักษะที่นักศึกษาเรียนรู้ น้อยที่สุด ในทักษะการอ่าน (สุขนันทพงษ์ และ คณะ, 2546) รวมทั้งงานวิจัยของแก้วกลม (2546) ที่ บ่งชี้ว่าปัญหาที่เจอในทักษะการอ่านนั้นเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน (แก้วกลม, 2546)

การอ่านถือเป็นทักษะที่มีความจำเป็นมากที่สุดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่เฉพาะการเรียนรู้ภาษาเท่านั้นแต่ยังรวมทั้งองค์ความรู้ด้านต่างๆ ด้วย (Anderson, 2008) ในบางครั้งการอ่านยังถือได้ว่าเป็นพื้นฐานความสำเร็จของการเรียนภาษาและการเรียนวิชาการต่างๆด้วย Jensen (2007) ให้ข้อสังเกตว่า การอ่านเป็นทักษะจำเป็นเพื่อบรรลุถึงผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของการเรียนภาษา (Jensen, 2007) ในการอ่านบทความภาษาอังกฤษให้เข้าใจนั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้เรื่องคำศัพท์ในระดับหนึ่ง ดังที่งานวิจัยของ Laufer (2005) พบว่า ผู้อ่านควรมีพื้นฐานความรู้ด้านคำศัพท์อย่างน้อย 5,000 คำ จึงสามารถอ่านบทความภาษาอังกฤษทั่วไปได้เข้าใจจะเห็นได้ว่าผลการศึกษาทั้งหมดพบว่า ผู้ซึ่งมีพื้นฐานคำศัพท์น้อยมากจะไม่สามารถใช้เทคนิคการเดาคำศัพท์จากบริบทได้ เนื่องจากบริบทแวดล้อมไม่ได้เอื้อให้พวกเขาเดาคำศัพท์ได้เพราะเกือบจะทุกคำเป็นคำศัพท์ใหม่สำหรับพวกเขา (Laufer , 2005) ทั้งนี้ ที่การอ่านเป็นทักษะที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนไทย โดยเฉพาะนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านอยู่ในระดับต่ำ จากผลการสอบโอเน็ตชี้ให้เห็นว่านักเรียนในจังหวัด นราธิวาส ปัตตานี และ ยะลา มีผลสัมฤทธิ์ต่ำที่สุดในภาษาอังกฤษของประเทศตั้งแต่ปี 2008 ซึ่งอยู่ในลำดับที่ 75 -77 ในปี 2009, คะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษของนักเรียนใน 3 จังหวัดก็ยังคงอยู่ในระดับต่ำ กล่าวคือ 23.31, 19.53, และ 18.98 ตามลำดับ และในปีล่าสุด 2013 คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจาก 3 จังหวัด คือ 19.22 จาก 100 คะแนน ซึ่งก็ยิ่งต่ำกว่าเกณฑ์ โดยแยกเป็นคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจังหวัดยะลา 18.00, ปัตตานี 17.99 และนราธิวาส 17.93 (สถาบันการทดสอบแห่งชาติ, 2014)

มีหลากหลายวิธีที่เสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาภาษาอังกฤษของเด็กไทย แต่วิธีที่ผู้วิจัยเห็นว่าสำคัญที่สุดคือการสอนให้นักเรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากเพราะปัญหานักเรียนรู้ศัพท์น้อยนั้นเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและยังก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่องอีกหลายอย่างตามมา การสอนภาษาอังกฤษในแต่ละชั่วโมงจำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกครบทุกทักษะ ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นต้น

ปัญหาต่างๆที่กล่าวมาข้างต้น เป็นผลมาจากนักเรียนภาษาอังกฤษโดยส่วนใหญ่ขาดทักษะกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวการเรียนรู้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์จากประเทศเพื่อนบ้านซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต้นๆ ของอาเซียนอย่างประเทศมาเลเซียจึงถือเป็นปัจจัยสำคัญที่จะเรียนรู้เพื่อพัฒนาสู่การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

ต่อไป ประเทศมาเลเซียถือเป็นประเทศหนึ่งในอาเซียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต้นๆของอาเซียนและนักเรียนได้รับการฝึกฝนกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์อย่างต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพ ดังยกตัวอย่างงานวิจัยของ Frankie (2013) ที่พบว่านักเรียน ระดับ 6 ของมาเลเซีย มีวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายและมีคุณภาพ ดังนั้นเมื่อนักเรียนเรียนในระดับที่สูงขึ้นการอ่านภาษาอังกฤษ จึงไม่ใช่ปัญหาของนักเรียนมาเลเซีย (Frankie, 2013) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Azadah and Ghazali (2011) ที่ได้ศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย University Putra Malaysia และพบว่านักเรียนมีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีประสิทธิภาพและมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ในบริบทที่หลากหลาย ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (Azadah and Ghazali, 2011)

เมื่อประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งสมาชิกที่กำลังจะก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในอนาคตอันใกล้ ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญและความจำเป็นมากขึ้น มีหลากหลายวิธีที่เสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาภาษาอังกฤษของเด็กไทย แต่วิธีที่ผู้วิจัยเห็นว่าสำคัญที่สุดคือ การสอนให้นักเรียนรู้คำศัพท์จำนวนมาก เพราะปัญหานักเรียนรู้ศัพท์น้อยนั้นเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและยังก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่องอีกหลายอย่างตามมา การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์จากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียจึงเป็นกุญแจให้นักเรียนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซียสามารถเรียนรู้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อการพัฒนาตนเองในการเตรียมตัวเพื่อก้าวสู่การเป็นสมาชิกอาเซียนอย่างมีคุณภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย
2. เพื่อทราบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน

สมมุติฐานงานวิจัย (Hypothesis)

1. กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ หมายถึงวิธีการที่หลากหลายเฉพาะตนที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ จดจำ เก็บข้อมูล และนำข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์มาใช้เพื่อแก้ปัญหาหรือส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ให้มีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์มากขึ้น

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง การทำความเข้าใจกับภาษาที่ปรากฏในข้อความที่อ่าน โดยใช้ความสามารถทางภาษา ความรู้เดิมเชื่อมโยงความรู้ในการค้นหาความหมาย จับใจความสำคัญ ดีความ และประเมินสิ่งที่อ่านได้ตรงตามความตั้งใจของผู้เขียน

นักเรียนหมายถึงนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง ปานกลาง และต่ำ จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางสำหรับ การดำเนินการวิจัยดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบการเรียนการสอนของประเทศไทยและมาเลเซีย
 - 1.1 ระบบการเรียนการสอนของประเทศมาเลเซีย
 - 1.2 ระบบการเรียนการสอนของประเทศไทย
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ความหมายของคำศัพท์
 - 2.2 ความสำคัญของคำศัพท์
 - 2.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.4 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.5 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน
 - 2.6 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้
 - 3.2 แนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบการเรียนการสอนของประเทศไทยและมาเลเซีย

รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญอันดับต้นๆกับการพัฒนาระบบการศึกษา เนื่องจากเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศโดยรัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณให้แก่กระทรวงศึกษาธิการมากกว่าร้อยละ 20 ของงบประมาณทั้งหมด การพัฒนาการศึกษาในอดีตจะเน้นเรื่องการสร้างโรงเรียน แต่ในปัจจุบันรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับปัจจัยเชิงคุณภาพจึงได้ส่งเสริมกิจกรรมการฝึกสอนและพัฒนาศักยภาพของครูผู้สอนและเน้นการเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้มีความเท่าเทียม ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างกระทรวง/หน่วยงานต่างๆ เช่น การขยายเครือข่ายถนนเพื่อให้นักเรียนในมาเลเซียตะวันออกเฉียงใต้สามารถเดินทางไปโรงเรียนได้โดยสะดวกมากขึ้น หรือการใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศให้เป็นประโยชน์ในการขยายโอกาสทางการศึกษา

รัฐบาลของประเทศมาเลเซียต้องการพัฒนามาเลเซียให้เป็นศูนย์กลางของความเป็นเลิศทางการศึกษาในภูมิภาคนี้ โดยมีการวางแผนพัฒนายุทธศาสตร์ด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลมาเลเซียได้ออกแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติขึ้นและได้จัดทำพิมพ์เขียวเพื่อกำหนดช่วงเวลาสำหรับปรับเปลี่ยนระบบการศึกษา โดยแบ่งเป็น 3 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่ 1 ค.ศ. 2012-2015 เป็นช่วงวางรากฐาน ช่วงที่ 2 ค.ศ. 2016-2020 เป็นช่วงการเร่งพัฒนาและปรับโครงสร้างและช่วงที่ 3 ค.ศ. 2021-2025 เป็นช่วงที่จะนำระบบการศึกษาของมาเลเซียไปสู่ความเป็นเลิศผลของการพัฒนาเห็นได้ชัดจากการที่มีนักเรียนต่างชาติเดินทางเข้ามาศึกษาที่ประเทศมาเลเซียสูงมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง และในปัจจุบันมีนักเรียนนักศึกษาต่างชาติมากถึง 50,000 คนจากประเทศต่างๆ กว่า 100 ประเทศ แสดงให้เห็นถึงความพร้อมของการศึกษาระดับนานาชาติที่มีคุณภาพประกอบกับหลักสูตรที่มีความหลากหลายเป็นที่ยอมรับ (กระทรวงศึกษาธิการมาเลเซีย, 2557)

1.1 ระบบการบริหารการศึกษาของประเทศมาเลเซีย

เดิมระบบการบริหารการศึกษาอยู่ในความรับผิดชอบของ 2 กระทรวงหลักคือ กระทรวงศึกษาธิการ รับผิดชอบตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงเตรียมอุดมศึกษาหรืออนุปริญญาและกระทรวงการอุดมศึกษา ซึ่งรับผิดชอบในระดับอุดมศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีถึงปริญญาเอก แต่ในปัจจุบันได้รวมเป็นกระทรวงเดียวคือ กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้การดำเนินนโยบายและประสานราชการเป็นไปใน

ทิศทางเดียวกัน โดยแบ่งระดับการบริหารเป็น 5 ระดับคือ ระดับชาติ ระดับรัฐ ระดับอำเภอ ระดับกลุ่มโรงเรียน และระดับโรงเรียน

1.1.1 การบริหารโรงเรียนระดับชาติ

การบริหารโรงเรียนระดับชาติอยู่ในความควบคุมของรัฐบาลกลาง (Federal Government) การศึกษาทุกประเภททุกระดับ อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการเพียงกระทรวงเดียว ยกเว้นการศึกษาที่มีลักษณะเป็นการศึกษานอกระบบ (Non - formal Education) จะมีกรมจากกระทรวงอื่นที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบ เช่น กรมแรงงาน กรมเกษตร เป็นต้นระบบการจัดการศึกษาของมาเลเซีย (National Education System) เป็นระบบ 6 : 3: 2 ซึ่ง จัดอยู่ในระดับที่มีมาตรฐานสูงตามแบบของประเทศอังกฤษสถาบันการศึกษาส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน แต่ในโรงเรียนของรัฐบาลกำหนดให้ใช้ภาษาประจำชาติคือภาษามลายู (Bahasa Malayu) ที่เขียนด้วยอักษรโรมัน (อักษรภาษาอังกฤษ) เป็นภาษาหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนระบบบริหารการศึกษาในประเทศมาเลเซียที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นระบบการบริหารการศึกษาที่ได้ผ่านการปรับปรุงพัฒนาจากพื้นฐานเดิมของประเทศที่มีชาวมลายูผู้นับถือศาสนาอิสลาม มีวิถีชีวิตแบบชาวมุสลิม ตะวันออก เดิมระบบการบริหารการศึกษาของมาเลเซียบริหารแบบไม่เป็นทางการมีปอเนาะ มัสยิด หรือบ้านผู้รู้เป็นฐานในการจัดการศึกษา ต่อมาเมื่อประเทศตกเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ ระบบการบริหารการศึกษาในมาเลเซีย (เดิมเรียกว่า มาลายา) ได้พัฒนารูปแบบการบริหารการศึกษา โดยได้รับอิทธิพลจากระบบการศึกษาแบบอังกฤษสูงมากเช่นเดียวกันกับประเทศอื่นๆในอาณานิคมของประเทศอังกฤษ

ลักษณะการบริหารการศึกษาของประเทศมาเลเซียโดยรวมมีลักษณะค่อนข้างจะเป็นการบริหารแบบรวมศูนย์สู่ส่วนกลางเพื่อความเสมอภาคและความมีมาตรฐานเดียวกันในด้านการศึกษาทั้งประเทศดังนั้น ในการกำหนดระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆหลักสูตรการสอบและวัดผล การตรวจสอบมาตรฐานคุณภาพทางการศึกษาการจัดสรรงบประมาณการบรรจุแต่งตั้ง (ครู ผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนการจัดการศึกษา) เป็นต้น จะกำหนดจากส่วนกลางคือ กระทรวงศึกษาธิการและยังมีกิจกรรมหลายกิจกรรมที่กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมด

1.1.2 การบริหารโรงเรียนระดับรัฐ

การบริหารการศึกษาจะแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือในระดับรัฐและเขตการปกครองพิเศษ มีหน่วยงานรับผิดชอบในการจัดการศึกษา 2 หน่วยงานคือ

1. สำนักงานการศึกษาแห่งรัฐหรือสำนักงานการศึกษารัฐ (The State Educational Office/*Jabatan Pendidikan Negeri-JPN*.) เป็นหน่วยงานสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่บริหารสถานศึกษา (National Education Institutions /*Sekolah-sekolah Kebangsaan*) ในแต่ละรัฐที่สังกัดรัฐบาลกลาง

2. สำนักงานมนตรีแห่งรัฐฝ่ายการศึกษาของรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) ในแต่ละรัฐเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษาในส่วนสถานศึกษาที่จัดตั้งขึ้นภายใต้มูลนิธิต่างๆ (Foundations/*Yayasan-yayasan Negeri*) ของรัฐบาลแห่งรัฐและการศึกษานอกระบบแก่ประชาชนฝ่ายการศึกษาของรัฐบาลแห่งรัฐจะรับผิดชอบด้านการจัดให้มีอาคารสถานที่ บุคลากรและเงินเดือนสวัสดิการต่างๆ ส่วนหลักสูตรและระบบการวัดผลประเมินผลตลอดจนการตรวจสอบมาตรฐานจะใช้ของกระทรวงศึกษาธิการเช่นเดียวกันกับสถานศึกษาแห่งชาติอื่นๆ ในสังกัดรัฐบาลกลาง ส่วนสถานศึกษาที่ทำหน้าที่จัดการศึกษาระดับต่างๆ นั้น แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. สถานศึกษาของรัฐบาล (Government Education Institutions)
2. สถานศึกษาในอุปถัมภ์ของรัฐบาล (Government-aided Educational Institutions)
3. สถานศึกษาเอกชน (Private Educational Institutes)

1.1.3 การบริหารการศึกษาระดับอำเภอ

การบริหารการศึกษาระดับอำเภอจะมีสำนักงานการศึกษาอำเภอหรือสำนักงานการศึกษาอำเภอ (District Educational Office) รับผิดชอบในการบริหารการศึกษาชาติภายในอำเภอ ส่วนสถานศึกษาในสังกัดรัฐบาลแห่งรัฐที่ตั้งอยู่ในแต่ละอำเภอจะขึ้นตรงกับสำนักงานมนตรีแห่งรัฐฝ่ายการศึกษา

1.1.4 การบริหารการศึกษาระดับกลุ่มโรงเรียน

การบริหารการศึกษาระดับกลุ่มโรงเรียนเป็นการบริหารงานเฉพาะการประสานงานและความร่วมมือกันทางวิชาการ ตลอดจนความร่วมมือด้านทรัพยากรทางการศึกษาระหว่างสถานศึกษา

ภายในกลุ่มโรงเรียน เพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาไม่รวมสายงานบังคับบัญชา โดยจะเป็นการรวมกลุ่มสถานศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาสังกัดรัฐบาลกลางที่ตั้งอยู่ในเขตทางภูมิศาสตร์เดียวกัน (ต่างอำเภอกันก็ได้แต่ต้องอยู่ในรัฐเดียวกัน) จำนวน 15-20 โรงเรียน เป็น 1 กลุ่มโรงเรียน โดยมีสำนักงานประสานงานและดำเนินกิจกรรมต่างๆ เรียกว่าสำนักงานศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียน (Resources Center)

1.1.5 การบริหารการศึกษาระดับสถานศึกษา

การบริหารการศึกษาระดับสถานศึกษาเป็นการบริหารภายในสถานศึกษา เช่น มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน และสถานศึกษาอื่นๆ ที่มีชื่อเรียกเป็นอย่างอื่นมีผู้บริหารสถานศึกษาและคณะบริหารของสถานศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิทางการศึกษาและสมาคมครู-ผู้ปกครองร่วมบริหาร ซึ่งในส่วนของ การจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษานั้น สถานศึกษาแต่ละแห่งจะเป็นผู้เสนอคำของบประมาณตามเกณฑ์มาตรฐานที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ซึ่งโดยปกติจะได้รับการจัดสรรตามที่เสนอเพราะมีมาตรฐานกลางกำหนดไว้แล้วด้านหลักสูตรการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดประเมินผลจะกำหนดมาตรฐานหรือกรอบการดำเนินการและติดตามตรวจสอบมาตรฐานคุณภาพการจัดการศึกษาจากส่วนกลาง เพื่อสร้างความเสมอภาคทางการศึกษาและมาตรฐานเดียวกันทั้งประเทศและเป็นฐานในการก้าวสู่มาตรฐานสากล

การแบ่งระดับการศึกษา

การแบ่งระดับการศึกษาระดับการศึกษาของประเทศมาเลเซียแบ่งระดับการศึกษาออกเป็น 5 ระดับ ทุกๆระดับจะใช้ระบบการเรียน 2 ภาคการศึกษา กล่าวคือ เทอม 1 เริ่มต้นในเดือนมกราคมจนถึงมิถุนายน ส่วนเทอม 2 จะ เริ่มต้นในเดือนกรกฎาคมจนถึงธันวาคม รายละเอียดดังนี้ (สถานเอกอัครราชทูตไทย, 2015)

1. การเตรียมความพร้อม (Pre – School Education) คือ การศึกษาระดับอนุบาล (Kindergarten) โดยมาเลเซียจะให้เด็กเรียนในระดับนี้ตอนอายุ 4 ปี การศึกษาภาคบังคับของมาเลเซียเริ่มเมื่อนักเรียนอายุประมาณ 6-7 ปี มาเลเซียจึงไม่มีข้อบังคับเกี่ยวกับการเรียนระดับก่อนประถมศึกษา โรงเรียนอนุบาลในมาเลเซียเป็นโรงเรียนเอกชน ส่วนมากมีที่ตั้งอยู่ในชุมชนเมืองสำหรับกลุ่มผู้ปกครองที่มีฐานะทางการเงินดีและต้องการส่งเสริมพัฒนาการของบุตรก่อนเข้าโรงเรียนประถม

2. ประถมศึกษา (Primary Education) เด็กทุกคนจะต้องเริ่มเรียนในระดับนี้เมื่ออายุครบ 6 ปี (โดยให้เริ่มนับจากวันที่ 1 มกราคม ของปีการศึกษาอื่นๆ) ซึ่งจะใช้เวลาเรียน 6 ปี เหมือนกับ ประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 ของประเทศไทย ตั้งแต่ระดับ Year 1 (Tahun 1) ถึง Year 6 (Tahun 6) แม้ จะมีการสอบภายในทุกภาคเรียนแต่นักเรียนสามารถเลื่อนระดับไปเรียนในปีถัดไปได้เลยแม้จะสอบได้ คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์แต่ละปีมี 2 ภาคเรียนภาคที่ 1 เดือน ม.ค.-พ.ค. 20 สัปดาห์ และภาคที่ 2 เดือนมิ .ย.-พ.ย. 22 สัปดาห์ มีหยุด 4 ครั้ง ระหว่างภาคและกลางภาครวม 10 สัปดาห์

โรงเรียนประถมศึกษาในมาเลเซียแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. National Primary School (Sekolah Kebangsaan: “SK”) จะใช้ภาษามลายูเป็นสื่อหลักในการเรียนการสอน
2. National-type schools หรือ Vernacular School (Sekolah Jenis Kebangsaan: “SJK”) ใช้ภาษาอื่นเป็นสื่อหลักในการเรียนการสอนปัจจุบันคงเหลือเพียงโรงเรียนที่ใช้ภาษาจีนกลาง ในระบบการเขียนแบบ simplified “SJK (C)” และที่ใช้ภาษาทมิฬ “SJK (T)” ในอดีตเคยมี โรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษและภาษาปัญจาบเป็นสื่อการเรียนการสอนด้วย แต่ปัจจุบันไม่มี แล้ว

ทั้งนี้การแบ่งประเภทของโรงเรียนประถมจะใช้เกณฑ์ด้านภาษาเป็นหลักโดยไม่มีการ แบ่งแยกเชื้อชาติหรือศาสนาแล้วคือนักเรียนเชื้อสายอินเดียนับถือศาสนาอิสลามก็สามารถเข้าเรียน ในโรงเรียนประเภท SJK (C) ได้หากต้องการเรียนเป็นภาษาจีนกลางรัฐบาลมาเลเซียได้กำหนดให้ทุก โรงเรียนเปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษและภาษามลายูขณะที่โรงเรียนประเภท SK จะต้องเปิดสอนวิชา ภาษาจีนกลางหรือภาษาทมิฬหากได้รับการร้องขอจากนักเรียนจำนวน 15 คน ขึ้นไป

เมื่อนักเรียนเรียนจบในระดับ Primary Education เด็กทุกคนต้องผ่านการสอบข้อสอบ ระดับชาติ (Ujian Pencapaian Sekolah Rendah: UPSR) จึงจะขึ้นไปเรียนต่อระดับ Secondary Education ได้ นักเรียนทุกคนจะต้องสอบอย่างน้อย 5 วิชาได้แก่ภาษาอังกฤษคณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์ ความเข้าใจภาษามลายูและการเขียนภาษามลายู โดยนักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนประเภท SJK จะต้องสอบวิชาความเข้าใจและการเขียนภาษาจีนกลาง หรือภาษาทมิฬเพิ่มเติมด้วยอีก 2 วิชา

นอกจากนี้ เมื่อปี 2552 รัฐบาลมาเลเซียได้กำหนดให้นักเรียนทุกคนต้องสอบวัดความถนัดเพิ่มเติมนอกเหนือจาก UPSR ด้วย ทั้งนี้ นักเรียนทุกคนจะต้องสอบวิชาภาษามาลาเซียให้ผ่าน จึงจะสามารถเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐได้ (นักเรียนจาก SK จะได้รับข้อสอบวิชาภาษามาลาเซียที่มีระดับความยากสูงกว่านักเรียนจาก SJK โดยนักเรียนที่สอบวิชาภาษามาลาเซียไม่ผ่าน จะต้องเข้าเรียนชั้นเรียนพิเศษ “remove class” เป็นเวลา 1 ปี) โดยแต่ละโรงเรียนจะใช้คะแนน UPSR เป็นเกณฑ์ในการรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อ

3. มัธยมศึกษา (Secondary Education) เป็นการศึกษาต่อเนื่องจากระดับประถมศึกษา มีระยะเวลา เรียน 5 ปี ตั้งแต่ระดับ Lower Secondary (Form 1 - 3) (Tingkatan 1-3) จนถึง Upper Secondary (Form 4 - 5) (Tingkatan 4-5) โดยทั่วไปนักเรียนสามารถเลื่อนระดับได้ทุกปี แม้ว่าจะสอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์รัฐบาลมาเลเซียกำหนดให้การเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาทั้งหมด (ไม่รวมวิชาภาษา) ใช้ภาษามาลาเซียเป็นภาษาหลักหากเป็นโรงเรียนรัฐบาล

โรงเรียนประเภทหลักในระดับมัธยมศึกษาคือ National Secondary Schools (Sekolah Menengah Kebangsaan: “SMK”) โรงเรียนประเภทอื่นจะเป็นโรงเรียนที่มีจุดเด่นเฉพาะทางเป็นโรงเรียนประจำเต็มรูปแบบจะเรียกว่า Fully-Residential Integrated Schools (Sekolah BerasramaPenuh Integrasi: “SBPI”) นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนที่เน้นวิชาวิทยาศาสตร์ (Sekolah Menengah Sains: “SM Sains”) และโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามที่จัดตั้งโดยรัฐบาล เรียกว่า National Religious Secondary Schools (Sekolah Menengah Agama: “SMA”) วิชาแกนคือ อิสลามศึกษาและอารบิกศึกษา เตรียมนักเรียนให้จบไปทำงานเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ครูและกฎหมายปัจจุบันมีการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและวิชาเลือกที่หลากหลายมากขึ้น เช่น วิทยาศาสตร์สู่ยุคดิจิทัล เทคโนโลยีสารสนเทศ และภาษาต่าง ๆ (ทักษ์ อุดมรัตน์, 2014)

โรงเรียนเหล่านี้ ใช้หลักสูตรกลางของกระทรวงศึกษาธิการมาเลเซียเหมือนกันทั้งหมดในช่วงปลายปีของระดับชั้น Form IIIนักเรียนจะต้องสอบระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Pentaksiran Tingkatan 3: “PT3” เริ่มใช้ครั้งแรกในปี 2557 ซึ่งเป็นการผสมผสานการทำโครงการหรือรายงานกับการสอบโดยใช้ข้อสอบที่ออกโดยแต่ละโรงเรียนตามกรอบที่กำหนด โดยกระทรวง ศึกษาธิการมาเลเซียซึ่งผลคะแนนของ PT3/PMR จะใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการเลือกสายการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีระยะเวลา 2 ปีโดยกำหนดให้มีการเรียนการสอนใน 3 ด้านหลักๆ กล่าวคือ การเน้นด้านวิชาการ (Art & Science), เน้นด้านเทคนิค (Technique), และเน้นด้านวิชาชีพ (Career) ในช่วงปลาย Form V นักเรียนทุกคนที่เน้นด้านวิชาการและเทคนิคจะต้องสอบข้อสอบกลางระดับประเทศซึ่งเรียกว่า Malaysia Certificate of Education (Sijil Pelajaran Malaysia: “SPM” ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการสอบ GCSEs (Ordinary GCEs เดิม) ของอังกฤษ ประกอบด้วยวิชาบังคับ 6 วิชาได้แก่ภาษามลายูเซียภาษาอังกฤษคณิตศาสตร์ประวัติศาสตร์วิทยาศาสตร์ (อาจแบ่งออกเป็นฟิสิกส์เคมีและชีววิทยา) และอิสลามศึกษา (สำหรับนักเรียนมุสลิมโดยอาจแบ่งออกเป็นวิชาพระมหาคัมภีร์กุรอานและกฎหมายชารีอะฮ์สำหรับโรงเรียนประเภท SMA) หรือจริยธรรมศึกษา (สำหรับนักเรียนที่นับถือศาสนาอื่นๆ) และนักเรียนสามารถลงสอบวิชาเลือกได้เพิ่มเติมแต่จะได้รับเกรดในประกาศนียบัตรรวมไม่เกิน 12 วิชาส่วนนักเรียนที่เรียนสายวิชาชีพจะต้องสอบข้อสอบ Sijit Pelajaran Malaysia Vokasional (SPMV)

หากสำเร็จการศึกษาระดับนี้ ผู้ที่ได้จะเทียบเท่ากับ GCSE “O” Levels เมื่อจบการศึกษาระดับนี้สามารถเลือกว่าจะเรียนต่อในสายวิชาชีพ (Certificate หรือ Diploma) หรือ เรียนต่อในระดับอุดมศึกษา (Higher Education) ทั้งนี้ นักเรียนทุกคนจะต้องสอบวิชาภาษามลายูเซียและประวัติศาสตร์ให้ผ่าน (ผู้ที่สอบไม่ผ่านจะได้รับ General Certificate of Education (Sijil Am Pelajaran: “SAP”) ซึ่งมักได้รับการพิจารณาคุณสมบัติต่ำกว่าเมื่อใช้สมัครงานหรือศึกษาต่อ) ขณะที่ ในวิชาภาษาอังกฤษนักเรียนจะได้รับเกรด 2 ประเภทคือเกรดปกติสำหรับใช้ในมาเลเซียและเกรดที่ใช้วิธีการตรวจเสมือนว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งนักเรียนสามารถนำเกรดนี้ไปใช้แทนคะแนนสอบ IELTS ได้ในสถาบันการศึกษาต่างประเทศหลายแห่งรวมถึงในอังกฤษ (เกรดจะปรากฏในช่วงท้ายของ result slip และอาจไม่ปรากฏในประกาศนียบัตรโดยเกรด C จะเทียบเท่าคะแนน IELTS ประมาณ 6.0) (กระทรวงศึกษาธิการมาเลเซีย, 2557)

4. เตรียมอุดม (Post – Secondary or Pre – University Education) หากเลือกที่จะเรียนต่อในสายอุดมศึกษาจะต้องเข้ารับการศึกษาระดับนี้ก่อนถึงจะสามารถก้าวต่อไปเรียนในระดับปริญญาตรีได้ การรับนักศึกษาเข้าเรียนในระดับนี้ จะดูสาขาที่เลือกตอนเรียนในระดับ Upper secondary และผลการเรียน SPM/SPMV เป็นหลักและจะคัดเฉพาะเด็กที่ผ่านเกณฑ์เข้าศึกษาเท่านั้น การศึกษาในระดับนี้ใช้เวลา 1 - 2 ปี นักเรียนมาเลเซียที่ประสงค์จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐสามารถ

เลือกศึกษาในระดับเตรียมอุดมศึกษาได้ 2 แนวทางได้แก่ (1) ศึกษาต่อในระดับ Form VI เป็นเวลา 1.5 ปีจะมี 3 สาขา คือ Arts, Science และ Technical ซึ่งเมื่อเรียนจบแล้วจะต้องสอบผ่านข้อสอบของรัฐ คือ STPM (Sijit Tinggi Perselolaham Malaysia) เดิมเรียกว่า Higher School Certificate โดยจะได้วุฒิเทียบเท่า GCE “A” Level ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับระบบการสอบ Advanced GCEs ของอังกฤษ นักเรียนสามารถลงเรียนและสอบได้ไม่เกิน 5 วิชา ซึ่งมหาวิทยาลัยของรัฐส่วนใหญ่มักกำหนดให้วิชา General Studies เป็นหนึ่งในวิชาบังคับสำหรับการเข้าศึกษาต่อ ทั้งนี้ นักเรียนสามารถเลือกสอบวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์เป็นภาษาอังกฤษได้ด้วย (2) ศึกษาในหลักสูตร Matriculation Programme คือการสมัครเรียนตรงกับทางสถาบัน ซึ่งจัดตั้งขึ้นมาเป็นพิเศษโดยมหาวิทยาลัยต่างๆ ในลักษณะคล้าย Foundation Programme ซึ่งผลการสอบจะสามารถใช้ได้เฉพาะกับมหาวิทยาลัยนั้นๆ เท่านั้น ซึ่งหลังจากเรียนจบจะต้องสอบให้ผ่านถึงจะสามารถเข้าเรียนในระดับปริญญาตรีได้

ส่วนโรงเรียนเอกชนที่สอนภาษาจีนนั้น ระบบการเรียนนั้นจะแตกต่างกับโรงเรียนรัฐบาล กล่าวคือนักเรียนเชื้อสายจีนที่ประสงค์จะศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาในภาษาจีนกลางสามารถเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนได้โดยมีระยะเวลาการเรียน 6 ปี (แต่ละปีจะต้องสอบให้ผ่านจึงจะสามารถเลื่อนชั้นได้) เมื่อจบแล้วจะต้องสอบข้อสอบกลางของ ร.ร.เอกชนสอนภาษาจีนคือ Unified Examination Certificate Senior Middle Level (“UEC-SML”) ซึ่งจัดการโดยสมาคมครูและคณะกรรมการโรงเรียนซึ่งไม่ได้รับการยอมรับจากกระทรวงศึกษาธิการมาเลเซียแต่สามารถใช้ในการสมัครเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเอกชนหรือในต่างประเทศหลายแห่ง โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาหลักได้ ทั้งนี้ในระยะหลังโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนหลายแห่งได้เริ่มเปิดสอนวิชาภาษามลายูเพื่อให้นักเรียนที่ประสงค์จะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของรัฐในมาเลเซียสามารถเลือกสอบ SPM คู่ขนานกับ UEC ได้ด้วย

5. อุดมศึกษา (Tertiary or Higher Education) โดยหลักสูตรที่อยู่ในระดับนี้ประกอบด้วย หลักสูตร Certificate หลักสูตร Diploma หลักสูตร First Degree (Undergraduate Degree หรือ ปริญญาตรี) และ Higher Degree (Professional Degree หรือ ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก) หลักสูตรปริญญาตรีโดยทั่วไปมีระยะเวลา 3 หรือ 4 ปีส่วนมากใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน หรือผสมผสานระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษามลายู มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนชั้นนำมัก

กำหนดใช้ผลการสอบ STPM (หรือ UEC ในมหาวิทยาลัยเอกชน) และคะแนนสอบ Malaysian University English Test (MUET) เป็นเกณฑ์ในการสมัครเข้าศึกษาต่อและรับพิจารณาวุฒิการศึกษาจากต่างประเทศสำหรับนักศึกษาต่างชาติโดยสำหรับประเทศไทยนั้นกำหนดให้นักเรียนต้องจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีคะแนนดีเพียงพอสำหรับการเข้ามหาวิทยาลัยไทยในระดับเดียวกัน (นักเรียนที่มีคะแนน O-NET/GAT/PAT ที่ดีหรือมีมหาวิทยาลัยไทยรองรับแล้วอาจได้รับการพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ) และมีคะแนนสอบภาษาอังกฤษ (IELTS หรือ TOEFL) ประกอบ

จากข้อมูลระบบการศึกษาเบื้องต้น ทำให้เห็นว่า ระบบการศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนทำให้ระบบการศึกษามีความเป็นสากล ทำให้มีนักเรียนต่างชาติต้องการเข้าไปศึกษาเป็นจำนวนมาก ในขณะเดียวกัน นักเรียนชาวมาเลเซียที่จบการศึกษาจากสถาบันในประเทศก็สามารถนำผลการเรียนไปเทียบระดับกับสถาบันต่างชาติได้ ทำให้ไม่เกิดข้อจำกัดในกรณีที่ต้องการโอนหน่วยกิตหรือไปศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นยังต่างประเทศโดยจากข้อมูลสถิตินักเรียนต่างชาติที่เรียนอยู่ในมาเลเซียพบว่า มีนักเรียนสัญชาติจีนมากที่สุด รองลงมาคือ อินโดนีเซีย อิหร่าน ไนจีเรีย และบังคลาเทศตามลำดับ ซึ่งหากพิจารณาแล้ว นอกจากคุณภาพการศึกษาในมาเลเซียแล้ว ปัจจัยทางด้านความใกล้เคียงระหว่างเชื้อชาติและวัฒนธรรมก็น่าจะมีส่วนดึงดูดให้นักเรียนต่างชาติเข้าไปเรียนต่อในประเทศมาเลเซียด้วยเช่นกัน

และนอกจากภาษาอังกฤษจะเป็นวิชาสำคัญในการเรียนการสอนแล้ว มาเลเซียก็ยังให้ความสำคัญกับภาษาแม่ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษาเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย และการกำหนดกฎการเข้าเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นด้วยผลการสอบวัดระดับก็ทำให้สามารถแบ่งนักเรียนให้ตรงตามความถนัดและความสนใจได้ส่วนหนึ่ง เพื่อลดปัญหาการเลือกเรียนผิดสาขา หรือการเรียนตามเพื่อนต่างๆ ที่ตนเองไม่ได้ถนัด ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนและอนาคตการทำงานในระยะยาว

จากแผนแม่แบบของกระทรวงศึกษาธิการมาเลเซียที่ว่า "ประเทศมาเลเซียเน้นพัฒนาการศึกษาให้มีมาตรฐานในระดับสากล และก้าวสู่เป้าหมายของความเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว" โดยเริ่มจากการให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาตั้งแต่ในระดับอนุบาลด้วยการกำหนดให้การศึกษาในระดับอนุบาลเป็นส่วนหนึ่งของระบบการศึกษาชาติ ในระดับประถมศึกษาที่เปิดโอกาสให้นักเรียน

เรียนได้เรียนภาษาแม่ของตนเป็นหลัก ระดับมัธยมก็แบ่งออกเป็นสายสามัญและวิชาชีพตามความถนัดและความสนใจของนักเรียนและในส่วนของระดับอุดมศึกษารัฐบาลก็มีนโยบายที่จะให้สถาบันอุดมศึกษาบริหารแบบนอกระบบราชการและถือการศึกษาเป็นสินค้าทางปัญญาของชาติที่จะสามารถนำเงินตราเข้าประเทศและเป็นสื่อในการเผยแผ่อารยธรรมของชาติ อีกทั้งยังกระจายความเสมอภาคทางการศึกษาไว้ในทุกระดับ ทั้งชาติรัฐ อำเภอ กลุ่มโรงเรียน และโรงเรียน ภายใต้ความรับผิดชอบของรัฐบาลก็สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ทางการศึกษา 7 ประการของแผนแม่บทคือ เพิ่มความเสมอภาคปรับปรุงเทคนิคการสอน สนับสนุนการวิจัยและนวัตกรรม เพิ่มความแข็งแกร่งของสถาบันการศึกษา พัฒนาสู่ความเป็นสากล ส่งเสริมให้มีการศึกษาอย่างต่อเนื่องและตรวจติดตามผลการดำเนินงานให้มีความทั่วถึง (ทักษ์อุดมรัตน์, 2014) ปัจจัยและระบบด้านการศึกษาดังกล่าว ทำให้ประชากรมาเลเซียมีความตื่นตัวในการเรียน พร้อมกับได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ มีการวางรากฐานมาเป็นอย่างดี ส่งผลให้อัตราการรู้หนังสือในประชากรชาวมาเลเซียเพิ่มสูงขึ้นตามลำดับ

1.2 ระบบการศึกษาไทย

ระบบการศึกษาไทยปัจจุบันตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) 2545 มีการจัดระบบการศึกษาขั้นประถมศึกษา 6 ปี (6 ระดับชั้น) การศึกษาขั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี (3 ระดับชั้น) และการศึกษาขั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ปี (3 ระดับชั้น) หรือระบบ 6-3-3 นอกจากนั้นระบบการศึกษาไทยยังจัดเป็นระบบการศึกษาในระบบโรงเรียนการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย ในการจัดระบบการศึกษาตามแนวพระราชบัญญัติฉบับนี้จะไม่พิจารณาแบ่งแยกการศึกษาในระบบโรงเรียนนอกจากการศึกษานอกระบบโรงเรียนแต่จะถือว่าการศึกษาในระบบการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยเป็นเพียงวิธีการเรียนการสอนหรือรูปแบบของการเรียนการสอนที่ภาษาอังกฤษใช้คำว่า "Modes of learning" ฉะนั้นแนวทางใหม่คือสถานศึกษาสามารถจัดได้ทั้ง 3 รูปแบบและให้มีระบบเทียบโอนการเรียนรู้ทั้ง 3 รูปแบบ โดยพระราชบัญญัติการศึกษาฯ มาตรา 15 กล่าวว่า การจัดการศึกษามีสามรูปแบบคือ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย คือ

3.2.1 การศึกษาในระบบ เป็นการศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมายวิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษาการวัดและการประเมินผลซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน การศึกษาในระบบมีสองระดับคือ การศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษาระดับอุดมศึกษา

3.2.2 การศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วยการศึกษาซึ่งจัดไม่น้อยกว่าสิบสองปีก่อน ระดับอุดมศึกษา การแบ่งระดับและประเภทของการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เป็นไปตามที่กำหนดใน กฎกระทรวง การแบ่งระดับหรือการเทียบระดับการศึกษานอกระบบหรือการศึกษาตามอัธยาศัยให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง การศึกษาในระบบที่เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานแบ่งเป็นสามระดับ คือ

1. การศึกษาก่อนระดับประถมศึกษาเป็นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีอายุ 3 - 6 ปีการศึกษา ระดับประถมศึกษาโดยปกติใช้เวลาเรียน 6 ปี
2. การศึกษาระดับมัธยมศึกษา แบ่งเป็นสองระดับ ดังนี้
 - 2.1 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยปกติใช้เวลาเรียน 3 ปี
 - 2.2 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยปกติใช้เวลาเรียน 3 ปี แบ่งเป็นสองประเภทดังนี้
 - 2.2.1 ประเภทสามัญศึกษา เป็นการจัดการศึกษาเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา
 - 2.2.2 ประเภทอาชีวศึกษา เป็นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพ หรือ ศึกษาต่อในระดับอาชีพขั้นสูงต่อไป
3. การศึกษาระดับอุดมศึกษา แบ่งเป็นสองระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญาและระดับปริญญา การใช้คำว่า "อุดมศึกษา" แทนคำว่า "การศึกษาระดับมหาวิทยาลัย" ก็เพื่อให้ครอบคลุม การศึกษาในระดับประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ที่เรียนภายหลังที่จบการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้ว

ทั้งนี้การศึกษาภาคบังคับจำนวนเก้าปีโดยให้เด็กซึ่งมีอายุย่างเข้าปีที่เจ็ดเข้าเรียนใน สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจนอายุย่างเข้าปีที่สิบหก เว้นแต่สอบได้ชั้นปีที่เก้าของการศึกษาภาคบังคับ หลักเกณฑ์และวิธีการนับอายุให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง การศึกษาภาคบังคับนั้นต่างจาก การศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่บังคับให้ประชาชนต้องเข้าเรียนแต่เป็นสิทธิของคนไทย

ส่วนการศึกษาภาคบังคับเป็นการบังคับให้เข้าเรียนถือเป็นหน้าที่ของพลเมืองตามมาตรา 69 ของ รัฐธรรมนูญ

3.2.3 การศึกษานอกระบบ เป็นการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผลซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการ สำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความ ต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

3.2.4 การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษาที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อมและโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อม หรือ แหล่งความรู้อื่นๆ

สถานศึกษาอาจจัดการศึกษาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งหรือทั้งสามรูปแบบก็ได้ให้มีการเทียบ โอนผลการเรียนที่ผู้เรียนสะสมไว้ในระหว่างรูปแบบเดียวกัน หรือต่างรูปแบบได้ไม่ว่าจะเป็นผลการ เรียนจากสถานศึกษาเดียวกันหรือไม่ก็ตาม รวมทั้งจากการเรียนรู้นอกระบบตามอัธยาศัย การฝึก อาชีพ หรือจากประสบการณ์การทำงานการสอน และจะส่งเสริมให้สถานศึกษาจัดได้ทั้ง 3 รูปแบบ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2558)

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของคำศัพท์

คำศัพท์ ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Vocabulary” หมายถึง คำกลุ่มคำถ้อยคำ หรือวลีทุกคำ ที่มีใช้ในภาษาหนึ่งในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง (Hornby, 2000) คำศัพท์ในแต่ละภาษามีลักษณะที่ ขยายและเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม อายุ ของกลุ่มผู้ใช้คำศัพท์นั้นๆเป็นตัวแทนในการสื่อ ความหมาย ความรู้ ความคิด ความเข้าใจระหว่างบุคคลหรือเฉพาะบุคคล กลุ่มสังคม กลุ่มอาชีพ และ ชนชาติ และเป็นหนึ่งในเครื่องมือสื่อสารหลักสำหรับมนุษย์ คำศัพท์ตามพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หมายถึง กลุ่มเสียง เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้น เพื่อแสดงความคิดเป็นคำหรือคำยาที่ตรงต้องแปล (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2540 : 853 ;

อ้างถึงใน สำเนา ศรีประมงค์, 2547) สมพร วราวิทย์ศรี (2541) ได้ให้คำนิยามว่า คำศัพท์ คือ กลุ่มเสียงที่มีความหมายแบ่งออกได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ที่แตกต่างกันออกไป เช่น แบ่งตามรูปคำหรือแบ่งตามลักษณะการนำไปใช้ เป็นต้น (สมพร วราวิทย์ศรี, 2541 : 12) นอกจากนี้ ศิธร แสงธนู และคิต พงษ์ทัต (2541) ได้สรุปว่า คำศัพท์ คือ กลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีทั้งความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการ หรือ ลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของภาษา (ศิธร แสงธนู และคิต พงษ์ทัต , 2541: 35 – 41; อ้างถึงใน สำเนา ศรีประมงค์, 2547)

2.2 ความสำคัญของคำศัพท์

ในการเรียนภาษานั้นสิ่งที่มีประโยชน์สำหรับผู้เรียนคือการเรียนรู้คำศัพท์เพราะคำศัพท์นั้นถือว่าเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา Nation (2001) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางภาษาที่แตกต่างกันย่อมส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์นั้นๆ ด้วย ยิ่งผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับคำศัพท์นั้นๆ มากเท่าไรการเรียนรู้คำศัพท์ก็จะยิ่งง่ายมากขึ้นเท่านั้น (Nation ,2001) มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ไว้ดังนี้ สตีวีก Stewich (อ้างถึงใน ดลวรรณ, 2554) กล่าวว่าในการเรียนภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วยเสียง โครงสร้างและคำศัพท์ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูดและสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา โดยถือว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อได้เรียนรู้ระบบเสียงคือสามารถพูดได้ดีและสามารถเข้าใจได้ได้เรียนรู้และสามารถใช้โครงสร้างของภาษานั้นๆ ได้ และได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควรและสามารถนำมาใช้ได้

กาเดสซี Ghadessy (อ้างถึงใน ดลวรรณ, 2554) ให้ความเห็นว่าคำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาหากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ก็สามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้นเช่นวลีประโยคเรียงความแต่หากไม่เข้าใจคำศัพท์ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้เลยดังนั้นในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลายของภาษา “คำ” เป็นสิ่งที่เรารู้จักมากที่สุดภาษาก็คือการนำคำมารวมกัน (A language is a collection of words.) นั่นเอง

วรรณพร ศีลาขาว (2539: 15)ให้ความเห็นว่าคำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษาซึ่งผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรกเพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะการฟังพูดอ่านและเขียนภาษา สรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษา ซึ่งผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรกเพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนทักษะฟังพูดอ่านและเขียนภาษาดังนั้นการเรียนคำศัพท์จึงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษามาก

2.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบ่งได้เป็นหลายประเภท เดลเอดก้า Dale Edgar et.al. (อ้างถึงใน ตลวรรณ, 2554)ได้แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภทคือ

2.3.1 คำศัพท์ที่มีความหมายตัวเอง (Content Words) คือคำศัพท์ประเภทที่เราอาจบอกความหมายได้โดยไม่ขึ้นอยู่กับการโครงสร้างของประโยคเป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรมเช่น dog, box , pen เป็นต้น

2.3.2 คำศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Words) หรือที่เรียกว่าการยะได้แก่ คำนำหน้า (Article), คำบุพบท (Preposition), คำสรรพนาม (Pronoun) คำประเภทรูปนี้มีใช้มากกว่าคำประเภทอื่นเป็นคำที่ไม่สามารถสอนและบอกความหมายได้แต่ต้องอาศัยการสังเกตจากการฝึกการใช้โครงสร้างต่างๆในประโยค

นอกจากนี้ สุไร พงษ์ทองเจริญ (อ้างถึงใน สำเนา ศรีประมงค์. 2547: 20) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. Active Vocabulary หรือ Productive vocabulary คือ การส่งสาสน์ภาษาสู่ผู้อื่น โดยการพูด หรือ การเขียน (Nation, 2001: 24) คำศัพท์ประเภทนี้ นักเรียนควรจะใช้เป็นและใช้ได้อย่างถูกต้องคำศัพท์เหล่านี้ใช้มากในการฟังพูดอ่านและเขียน เช่น คำว่า important, necessary, consist เป็นต้น สำหรับการเรียนรู้คำศัพท์ประเภทนี้ครูจะต้องฝึกบ่อยๆ ซ้ำๆ จนนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง (Nation, 2001)

การใช้ Productive vocabulary ส่วนใหญ่จะใช้เพื่อสื่อความหมายในการพูดหรือการเขียนที่ถูกต้องเหมาะสม Meara (อ้างถึงใน Nation, 2001) สรุปว่า Active หรือ Productive

vocabulary สามารถใช้ได้กับคำศัพท์อื่นๆ เพราะคำศัพท์เหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน (Nation, 2001: 25)

2.Passive Vocabulary หรือ Receptive vocabulary คือ การรับสาสน์ภาษาจากผู้อื่นผ่านการฟัง หรือการอ่าน แล้วพยายามทำความเข้าใจคำศัพท์นั้นๆ คำศัพท์ประเภทนี้ ควรจะสอนให้รู้แต่ความหมายและการออกเสียงเท่านั้นไม่จำเป็นจะต้องฝึกคำศัพท์ประเภทนี้เช่น คำว่า elaborate, fascination, contrastive เป็นต้น คำศัพท์เหล่านี้เมื่อผู้เรียนเรียนในระดับสูงขึ้นก็อาจจะกลายเป็นคำศัพท์ประเภท Active vocabulary ได้คำศัพท์ประเภทนี้จะใช้ก็ต่อเมื่อมีสิ่งเร้า หรือปัจจัยภายนอกสามารถได้ยินหรือเห็นรูปแบบการใช้คำศัพท์นั้นๆ ก่อน ไม่สามารถใช้เชื่อมโยงกับคำศัพท์อื่นในประโยคได้ (Nation, 2001: 24)

Corson (อ้างถึงใน Nation, 2001) สรุปว่า Passive Vocabulary อาจหมายรวมถึงลักษณะของคำศัพท์ 3 ประเภท กล่าวคือ (1) คำศัพท์ที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก (2) คำศัพท์ที่มีการใช้น้อยมากและ (3) คำศัพท์ที่ผู้เรียนหลีกเลี่ยงที่จะใช้ในการใช้คำศัพท์ประเภท Active vocabulary (Nation, 2001: 25)

กล่าวโดยสรุปคำศัพท์ในภาษาอังกฤษสามารถแบ่งประเภทได้จากความหมายของคำคือ คำที่มีความหมาย ในตัวเองและคำที่ไม่มีความหมายในตัวเองนอกจากนี้ยังสามารถแบ่งตามประเภทการนำมาใช้คือคำศัพท์ที่นักเรียน ควรจะใช้เป็นและใช้ได้อย่างถูกต้องและคำศัพท์ที่ควรจะสอนให้รู้แต่ความหมายและการออกเสียงเท่านั้น Nation (2001) ได้สรุปว่า เมื่อผู้เรียน เรียนรู้คำศัพท์ 1 คำ ผู้เรียนจะต้องทราบ รูปแบบ ความหมายและการใช้คำศัพท์นั้นๆ ดังแสดงในตาราง 2.1

ตาราง 2.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการเรียนรู้คำศัพท์ 1 คำ (Nation, 2001: 27)

รูปแบบ	พูด	Passive	เสียงของคำศัพท์นั้นมีลักษณะอย่างไร
		Active	คำศัพท์นั้นออกเสียงอย่างไร
	เขียน	Passive	คำศัพท์นั้นมีลักษณะอย่างไร
		Active	คำศัพท์นั้นเขียนและสะกดอย่างไร
	ส่วนของคำ	Passive	ส่วนไหนของคำศัพท์ที่สามารถจำได้
		Active	ส่วนไหนของคำศัพท์ที่สามารถสื่อความหมายได้

ความหมาย	รูปแบบและความหมาย	Passive	ความหมายใดที่รูปคำนั้นสื่อถึง
		Active	คำศัพท์นั้นมีความหมายว่าอย่างไร
	มโนภาพ และคำอ้างอิง	Passive	อะไรบ้างที่จำเป็นต้องใช้ในการมโนภาพ
		Active	คำศัพท์นั้นสามารถมโนภาพถึงอะไรได้บ้าง
	ความสัมพันธ์	Passive	คำศัพท์นี้ทำให้เรานึกถึงคำอะไรได้บ้าง
		Active	คำศัพท์ใดที่สามารถใช้แทนคำศัพท์นี้ได้บ้าง
การใช้	การใช้ตามหลักไวยากรณ์	Passive	คำศัพท์นี้ปรากฏในลักษณะใดในประโยค
		Active	คำศัพท์นี้ใช้อย่างไรในประโยค
	ตำแหน่งในประโยค	Passive	คำใดที่สามารถปรากฏในประโยคคู่กับคำศัพท์นี้ได้
		Active	คำใดที่สามารถใช้ในประโยคคู่กับคำศัพท์นี้ได้
	ข้อจำกัดในการใช้	Passive	คำศัพท์นี้สามารถเจอได้ที่ไหน เมื่อใด และเจอบ่อยแค่ไหน
		Active	คำศัพท์นี้สามารถใช้ได้ที่ไหน เมื่อใด และใช้บ่อยแค่ไหน

2.4 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ด้านองค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น ศิธร แสงธนู และ คิต พงศทัต(2541 : 9 - 10) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของคำศัพท์ว่าต้องมียุคประกอบดังนี้

1. รูปคำ (Form) ได้แก่ รูปร่างหรือการสะกดคำนั้นๆ ถ้าจะกล่าวตามหลักของภาษาศาสตร์อย่างเคร่งครัดแล้วคำๆ เดียวกันความหมายเดียวกันอาจมีรูปร่างต่างกันก็ได้เช่น is กับ 's หรือ will not กับ won't ในทางตรงกันข้าม man – men , walk – walked ก็มีความหมายแตกต่างกัน เพราะรูปร่างแตกต่างกัน เป็นต้น

2. ความหมาย (Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำนั้นๆ จะมีความหมายที่แฝงอยู่ถึง 4 นัยด้วยกันคือ

2.1 ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำตาม

2.2 พจนานุกรมสำหรับภาษาอังกฤษแล้วคำหนึ่งๆ มีความหมายหลายอย่าง บางคำอาจใช้ในความหมายแตกต่างกันเป็นร้อย ทำให้บางคนเข้าใจว่าความหมายที่แตกต่างออกไปหรือ

ความหมายที่คนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “สำนวน” ของภาษาแตกต่างกันเป็นร้อยทำให้บางคนเข้าใจว่าความหมายแตกต่างออกไปหรือความหมายที่คนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “สำนวน” ของภาษาเช่น

- He went to his **house**. (บ้านที่เป็นที่อยู่อาศัย)
- The President lives in the White **House**. (บ้านประจำตำแหน่งประธานาธิบดี)
- The **House** of Representative is meeting today. (สภา)

2.3 ความหมายทางไวยากรณ์ (Morphological Meaning) คำศัพท์ประเภทนี้ เมื่ออยู่ตามลำพังโดด ๆ อาจหาความหมายได้ง่าย เช่น s เมื่อต่อท้ายคำนามบางจำพวก เช่น hats , pens จะแสดงความหมายเป็นพหูพจน์ของนามนั้นๆ คือ ช่วยบอกว่ามีจำนวน “มากกว่าหนึ่ง” หรือเมื่อนำไปต่อท้ายคำกริยาเช่น walks ในประโยค She walks home. ก็จะหมายความว่ากระทำการกระทำนั้นทำอยู่เป็นประจำเป็นต้น

2.4 ความหมายจากการเรียงคำ (Syntactic Meaning) ได้แก่ ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไป แล้วแต่การเรียงลำดับเช่น boathouse หมายถึงเรือแตกต่างจาก houseboat หมายถึงเรือที่ทำเป็นบ้าน

2.5 ความหมายจากเสียง ขึ้น - ลง (Intonation Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนแปลงไปตามเสียงขึ้นลงของผู้พูดเปล่งออกมา ไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียวหรือมากกว่า เช่น ‘Fire กับ Fire’ คำแรกเป็นการบอกเล่า ที่อาจทำให้ผู้ฟังตกใจมากหรือน้อยแล้วแต่น้ำหนักของเสียงที่เปล่งออกมาส่วคำหลังเป็นคำถาม จึงไม่แน่ใจจากผู้ฟัง

3. ขอบเขตของการใช้คำ (Distribution) ซึ่งมีข้อจำกัดแตกต่างกันไปแล้วแต่ไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ สำหรับภาษาอังกฤษจำแนกออกได้เป็น

3.1 ขอบเขตด้านไวยากรณ์ เช่น ในภาษาอังกฤษการเรียงลำดับคำเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นตำแหน่งของคำในประโยคที่ต่างกันไป ทำให้คำนั้นมีความหมายแตกต่างกันออกไปดังประโยคต่อไปนี้

- This **man** is brave. (คำนาม) แปลว่าคนผู้ชาย
- They **man** the ship. (คำกริยา) แปลว่าบังคับ
- We need more **man-power**. (คำคุณศัพท์) แปลว่ากำลังคน

3.2 ของเขตทางภาษาพูดและทางภาษาเขียน คำบางคำใช้ในภาษาพูดเท่านั้น ไม่ใช่ในภาษาเขียนเลย ทำนองเดียวกันคำบางคำใช้ในภาษาเขียน โดยเฉพาะหากนำมาพูดจะฟังแปร่งหู ผู้ฟังจะรู้ทันทีว่าผู้พูดไม่ใช่เจ้าของภาษา

3.3 ขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น นอกจากขอบเขตของการใช้คำแตกต่างกันไป ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีการใช้คำที่แตกต่างกันแล้วแต่ท้องถิ่น เช่น การใช้คำที่แตกต่างกันระหว่าง British English กับ American English แม้แต่ภายในประเทศเดียวกันก็ยังมีภาษาถิ่นที่แตกต่างกันออกไป ยิ่งกว่านั้นในท้องถิ่นเดียวกันยังใช้คำหรือภาษาที่แตกต่างกัน แล้วแต่ระดับชั้นของบุคคลก็ยังปรากฏอยู่เป็นเรื่องธรรมดา

กล่าวโดยสรุปองค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษมี 3 ประการคือรูปคำความหมาย และขอบเขตของการใช้คำในด้านของความหมายนอกจากจะมีความหมายตามพจนานุกรมแล้วยังมีความหมายทางไวยากรณ์ความหมายจากการเรียงคำและความหมายจากการออกเสียงขึ้นลงของคำพูด ส่วนในด้านของขอบเขตของการใช้คำแบ่งออกเป็นขอบเขตของการเรียงลำดับคำขอบเขตของภาษาพูดและภาษาเขียนและขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น

2.5 หลักการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอน

จากงานวิจัยของ นันทพร คชศิริพงศ์ (2541:79) กล่าวถึงการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นควรเลือกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ใกล้ตัวเด็กที่สุดมาสอน หัวใจของการสอนคำศัพท์อยู่ที่การฝึกจนผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ต้องการได้อย่างคล่องแคล่วโดยอัตโนมัติ

แม้cki Mackey (อ้างถึงใน วรรณพร,2539) ได้ให้ความเห็นในการเลือกคำศัพท์ไว้ว่า เมื่อเราเรียนภาษาที่หนึ่งเราเลือกคำศัพท์เองโดยอัตโนมัติ เราเรียนศัพท์ที่เราต้องการใช้ ซึ่งเมื่อเราต้องการมากเราก็ยังใช้ศัพท์นั้นๆ มากขึ้น นี่เป็นหลักของ “การเลือกแบบธรรมชาติ”ซึ่งได้นำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนภาษาที่สอง นอกจากนี้ยังมีวิธีเลือกซึ่งขึ้นกับการสุ่มตัวอย่างของผู้เรียน บทเรียนและสถานการณ์อีกด้วย

นอกจาก “การเลือกแบบธรรมชาติ” แล้วยังมีเกณฑ์อื่นๆ ซึ่งใช้ในการเลือกคำศัพท์สำหรับสอนอันได้แก่ (1) ความถี่ (2) ขอบเขต (3) การครอบคลุม (4) การใช้ประโยชน์ได้ และ (5) ความยาก-ง่ายในการเรียนรู้ ซึ่งจะกล่าวถึงรายละเอียดดังต่อไปนี้ (วรรณพร, 2539)

1. คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (Frequency)

หมายถึง คำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยในหนังสือเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องรู้จัก จึงจำเป็นต้องนำมาสอนเพื่อให้นักเรียนรู้และใช้ได้อย่างถูกต้อง การเลือกศัพท์ตามความถี่ทำได้โดยเอาตัวอย่างของบทเรียนที่ผู้เรียนต้องอ่านหรือฟังแล้วนับคำศัพท์ซึ่งปรากฏบ่อยที่สุด จากนั้นก็เรียงลำดับคำศัพท์ตามความถี่ที่ปรากฏ วิธีนี้เกิดจากข้อสมมติฐานที่ว่าถ้าตัวต้นฉบับเป็นเรื่องทั่วไป และมีความหลากหลาย ความถี่ของคำในต้นฉบับจะสะท้อนให้เห็นถึงความถี่ของคำนั้นๆ ในภาษาและคำศัพท์ที่ใช้บ่อยจะเป็นคำที่มีประโยชน์สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติที่จะเลือกเรียนก่อน อย่างไรก็ตามการเลือกศัพท์โดยพิจารณาความถี่อย่างเดียวก็มีข้อจำกัดอยู่บางประการดังจะได้กล่าวต่อไป

ข้อจำกัดของการนับความถี่

1. ความถี่ของคำๆ หนึ่งมีความสำคัญไม่เท่ากันเมื่อคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาที่ต่างกัน การนับความถี่จะมีประโยชน์กับความเข้าใจภาษามากกว่ากับการใช้ภาษาในการแสดงความรู้สึก
2. ยังมีกลุ่มคำศัพท์จำนวนมากที่จะต้องสอนถ้าค่าความถี่ไม่ได้เพียงสะท้อนความถี่ของการนับศัพท์จากต้นฉบับที่ได้เลือกมาอันที่จริงแล้วการใช้วิธีการแบบปรนัย (Objective) จะไม่สมเหตุผลผลเลย เว้นเสียแต่ว่ามีหลักการในการเลือกต้นฉบับที่ดีเพียงพอ West (อ้างถึงใน วรรณพร, 2539) พบข้อบกพร่องในการนับความถี่เพราะการนับความถี่ขึ้นกับลักษณะของบทเรียนต้นฉบับซึ่งได้คัดลอกมา ต้นฉบับอาจแตกต่างกันไปตามภาษาถิ่น ความเหมาะสมของสถานการณ์ รูปแบบ สื่อที่ใช้และเวลาบ่อยครั้งการนับคำแต่ละครั้งจะทำให้เลือกคำได้ไม่เหมือนกันและลำดับของคำศัพท์หลังจาก 1,000 คำแรกก็อาจไม่เหมือนกัน (วรรณพร, 2539)
3. ความถี่ไม่ได้แสดงถึงความสำคัญของความหมายของคำ ความถี่ไม่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ของภาษาแต่เป็นเรื่องของการใช้ หรืออีกนัยหนึ่งคือเกี่ยวข้องกับรูปแบบมากกว่าความหมาย ความหมายของคำดูเหมือนจะเท่ากับการสะกดคำตัวอย่าง เช่น “her” จะนับเป็นคำเดียวกันหมดไม่ว่าจะใช้เป็นคุณศัพท์ (I like her dress) หรือใช้เป็นสรรพนาม (I like her) อีกตัวอย่างหนึ่งคือคำ “right” ซึ่งมี

ความถี่ในการใช้สูงมาก “Right” เป็นได้ทั้งคำนาม กริยา คุณศัพท์ หรือกริยาวิเศษณ์ บทบาทของคำประเภทต่างกันหรือเป็นคำประเภทเดียวกัน (ตัวอย่างเช่น right ที่เป็นคุณศัพท์) มีความหมายว่า ขวามือหรือถูกต้องแม่นยำไม่ได้ถูกคำนึงถึง ยิ่งไปกว่านั้นไม่ได้คำนึงถึงวิธีที่เราใช้คำนั้นๆ เวลาเราพูดด้วยเช่น เราอาจออกเสียง ‘right’ ด้วยเสียงที่ทอดลงต่ำ ตอนเริ่มเรียนเพื่อมีความหมายว่า “เราเริ่มเรียนกันเลยทีเดียว” และตอนหมดเวลาเรียน เพื่อหมายความว่า “วันนี้พอแค่นี้ก่อน” ประการสุดท้ายคือ ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับความแตกต่างในวิธีการใช้ บางครั้งอาจใช้ “right” (ซึ่งแปลว่า “ถูกต้อง”) แต่บางครั้งอาจใช้ “acceptable” จะเหมาะสมกว่า

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ชัดว่าเหตุผลที่คำๆ หนึ่งมีความถี่ในการใช้สูงก็คือคำๆ นั้น มีหลายความหมายแม้แต่ Thorndike ก็ยอมรับว่าคำที่เขียนเหมือนกัน เช่น “bear” (สัตว์ชนิดหนึ่ง) และ “bear” (แบก, ถือ) ก็นับรวมกัน แม้ว่าจะมีความแตกต่างในแง่ความหมาย เนื่องจากการรวมกันทำให้นับได้เร็วขึ้นและไม่ต้องเสียเวลาสนใจเรื่องความหมาย

ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ของคำและประโยชน์ในการใช้คำอาจมีน้อยคำที่ใช้บ่อยบางคำซึ่งผู้เรียนสมควรรู้ บางครั้งก็ไม่ปรากฏอยู่ในบัญชีศัพท์ที่มีความถี่สูง ยิ่งกว่านั้นแม้ว่าการนับซึ่งใช้กลุ่มคำจำนวนมากเป็นแหล่งข้อมูลอาจไม่ได้สะท้อนถึงประโยชน์ในการใช้ทั้งที่เราคาดหวังว่าบัญชีคำศัพท์เหล่านี้ควรจะให้ประโยชน์ได้ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่จะเห็นคำบางคำมีความถี่สูงแต่ให้ข้อมูลด้านเนื้อหาอันน้อยดังอาจเปรียบเทียบ 2 ประโยคต่อไปนี้

(1) He came in and put a thing on the bed.

(2) Mr. Smith shuffled into the bedroom and placed a jacket on the bunk.

ประโยค (1) ให้ข้อมูลมากกว่าประโยค (ก) แต่มีคำซึ่งมีความถี่ต่ำ เช่น “shuffle” “bedroom” “place” “jacket” และ “bunk” จึงเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ของความถี่ต่อการให้ข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการประเมินค่าของความถี่ของคำในการเลือกคำศัพท์ที่จะใช้สอนด้วย

4. การวัดความถี่ของคำมีความสัมพันธ์น้อยหรือแทบไม่มีเลยต่อการจัดลำดับการเรียนรู้ได้ของคำนั้นๆ บางคนคิดว่าคำที่ปรากฏบ่อยที่สุดจะเรียนง่ายที่สุดอย่างไรก็ตามจากการค้นคว้าของ Wiley, Wheeler, Coleman, Jones และ Gustafson (อ้างถึงใน วรรณพร, 2539) ได้แสดงว่าความถี่ของคำไม่ได้เป็นการแสดงถึงความยากง่ายหรือความสามารถในการเรียนรู้ได้ของคำนั้นๆ เราไม่อาจด่วนสรุป

ได้ว่าการเริ่มเรียนคำที่ง่ายที่สุดจะเป็นการดีที่สุด อาจเป็นไปได้ว่าเราต้องสอนคำยากที่สุดก่อนก็ได้ ทั้งนี้ความรู้ทางจิตวิทยาอาจจะช่วยแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ในอนาคต (วรรณพร, 2539)

2. ขอบเขต (range) จำนวนตัวอย่างในบทความหรือหนังสือซึ่งคำศัพท์คำหนึ่งปรากฏอยู่คือขอบเขตของคำๆ นั้น คำซึ่งมีปรากฏอยู่ทุกหนทุกแห่งย่อมสำคัญมากกว่าคำ ซึ่งจะพบเฉพาะในบทความหรือหนังสือเฉพาะสาขาหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง แม้ว่าความถี่ของคำนั้นจะสูงก็ตาม ยังมีขอบเขตกว้างเท่าใด ความถี่ของคำก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นเท่านั้น คำศัพท์ซึ่งมีขอบเขตกว้างที่สุด โดยทั่วๆ ไปมักจะเป็นคำที่มีความสำคัญทางไวยากรณ์(คำนำหน้านาม,คำที่ใช้กำหนดความหมายหน้าคำอื่นและอื่นๆ) คำคุณศัพท์บางประเภท กริยาและอาการนาม

ความถี่และขอบเขตในตัวเองมิได้เป็นเครื่องวัดที่เชื่อถือได้สำหรับคำสำคัญๆ ทั้งหมดในภาษา เนื่องจากคำศัพท์ที่สำคัญอย่างยิ่งหลายคำไม่ได้มีลักษณะที่สามารถวัดได้ด้วยวิธีทั้งสองนี้ ผู้เรียนภาษาที่สองต้องการคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยที่สุดและมีขอบเขตกว้างที่สุด แต่ก็ต้องการคำศัพท์คำอื่นๆ ด้วย คำตอบสำหรับคำถามว่าคำศัพท์คำอื่นที่ผู้เรียนต้องการคือคำใดขึ้นอยู่กับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนต้องการรู้ ดังนั้นเกณฑ์อื่นๆ ของการเลือกคำศัพท์ก็ได้มีการพัฒนาขึ้นเพื่อใช้กับคำซึ่งไม่สามารถใช้เกณฑ์เดิมที่มีอยู่คือความถี่และขอบเขตได้ (Richards, 1974)

3. ความครอบคลุม (coverage) ความสามารถในการครอบคลุมความของคำๆ หนึ่งคือจำนวนของสิ่งซึ่งเราสามารถใช้คำศัพท์นั้นเรียกได้ความครอบคลุมอาจวัดได้โดยจำนวนของคำศัพท์อื่นซึ่งคำนั้นสามารถใช้แทนได้ มี 4 วิธีซึ่งคำศัพท์อาจถูกใช้แทนได้โดยคำศัพท์อื่นซึ่งมีค่าหรือกินความมากกว่า

- 3.1 การรวมเข้าพวกเดียวกัน (inclusion) คำที่ได้รวมความหมายของคำอื่นเข้าไว้ด้วยแล้ว มักจะใช้บ่อยขึ้น เช่น “seat” สามารถหมายถึง “chair” “bench” “stool” ดังนั้นจึงควรใช้ “seat” แทนคำเหล่านั้น
- 3.2 การขยายออก (extension) คำซึ่งมีความหมายที่สามารถแผ่ขยายให้กว้างออกไปได้ อาจใช้แทนคำอื่น ตัวอย่างเช่น “tributary” ของแม่น้ำอาจใช้แทนด้วย “branch”
- 3.3 การเชื่อมรวมกัน (combination) คาง่ายๆ บางคำอาจทำให้คำอื่นหมดความหมายไปให้คำ “journalist” หมดความสำคัญลงไป

3.4 คำนิยาม (definition) คำศัพท์บางคำอาจแปลด้วยคำง่ายๆ ตัวอย่างเช่น “breakfast” อาจแปลว่า “the morning meal” หรือ “pony” อาจแปลว่า “a small horse”

ปัญหาเรื่องการครอบคลุมของคำจึงขึ้นกับการตัดสินใจว่าต้องการพูดอะไรและหาวิธีกล่าวถ้อยคำนั้นๆ ที่ยอมรับได้มากที่สุด อาจกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องของการใช้ถ้อยคำอย่างประหยัดที่สุด

4. การนำคำที่มีอยู่แล้วมาใช้ (availability) การนำสิ่งที่มีอยู่มาใช้ (availability) นี้แปลมาจากคำภาษาฝรั่งเศส “disponible” เป็นเทคนิคที่ใช้เสริมการค้นคว้าเรื่องความถี่ของคำศัพท์ภาษาฝรั่งเศสเพื่อทำบัญชีศัพท์ Le Franca is Fundamental หลักของ availability คือ การค้นหาคำศัพท์ที่นึกขึ้นได้ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง คำศัพท์เหล่านี้ประกอบกันขึ้นเป็นหัวข้อต่างๆ เทคนิคในการวัด availability คือให้เขียนคำศัพท์ที่นึกขึ้นได้เมื่อพูดถึงหัวข้อนั้นๆ เช่น เมื่อเอ่ยถึงคำว่า hospital ท่านจะนึกถึงคำใดได้บ้างที่สัมพันธ์กันเกณฑ์นี้มีรากฐานจากการค้นคว้าในด้านจิตวิทยาซึ่งพบว่าคำศัพท์จะอยู่ในความทรงจำ ในรูปแบบซึ่งไม่สามารถใช้ความรู้เรื่องความถี่ของคำมาอธิบายได้ ดังนั้นการคำนึงถึง availability เป็นการเสริมบัญชีคำศัพท์ที่ควรเรียนรู้เพิ่มจากการพิจารณาเรื่องความถี่และขอบเขต (Richards, 1974)

5. ความสามารถในการเรียนรู้

การเลือกคำศัพท์อาจขึ้นกับความชอบคำที่ง่ายในการเรียน ในเรื่องความสามารถในการเรียนรู้มีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง 5 ประการคือ ความเหมือน ความชัดเจน ความสั้น ความสม่ำเสมอ และภาระในการเรียน บางคำถูกเลือกเนื่องจากมีความเหมือนคำศัพท์ในภาษาที่หนึ่ง บางคำถูกเลือกเพราะความหมายเข้าใจได้ง่าย บางครั้งคำศัพท์ถูกเติมเข้าไปในบัญชีคำที่ควรเรียนรู้เนื่องจากคำนั้นสั้น จำง่าย และออกเสียงง่าย นอกจากนั้นบางคำถูกเลือกเพราะเรียนได้ง่าย แต่มีประโยชน์มาก ตัวอย่าง เช่น เนื่องจากผู้เรียนรู้จักคำ “tooth” และ “brush” แล้ว การเรียนคำผสม “toothbrush” จึงไม่ได้เพิ่มภาระในการเรียนมากนัก

เกณฑ์ทั้งห้าประการนี้ตามความเห็นของ Mackey (อ้างถึงใน วรรณพร, 2539) ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงต่อกัน หลายคำมีความถี่สูงและมีขอบเขตกว้างมีอยู่ได้ในสถานการณ์ต่างๆ และครอบคลุมความหมายกว้าง รวมทั้งเรียนรู้ได้ง่ายคำศัพท์คำอื่นๆ อาจตรงกับเกณฑ์หนึ่งแต่ไม่เข้ากับ

เกณฑ์อื่น อย่างไรก็ตามความขัดแย้งในเกณฑ์การเลือกคำศัพท์แต่ละเกณฑ์สามารถแก้ไขได้ วิธีแก้ทางหนึ่งคือตัดสินว่าคำศัพท์ที่เลือกจะใช้ไปเพื่อความเข้าใจภาษา หรือเพื่อการแสดงออกทางภาษา ถ้าเป็นคำศัพท์ที่จะใช้เพื่อความเข้าใจ ความถี่ และขอบเขตก็จะมีบทบาทสำคัญในการเลือก ถ้าต้องการคำศัพท์เพื่อการแสดงออก การครอบคลุมและ availability จะมีบทบาทสำคัญแทน ถ้าคำศัพท์จะใช้เพื่อประโยชน์ทั้งการเข้าใจและการแสดงออกลำดับความสำคัญของเกณฑ์จะเป็นดังนี้ (1) ความถี่ (2) การครอบคลุม (3) ขอบเขต (4) การนำมาใช้ (availability) และ (5) ความสามารถในการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Mackey เกี่ยวกับเรื่องเกณฑ์ของการเลือกคำศัพท์ในการเรียนรู้ เราอาจเพิ่มเกณฑ์อีกแบบหนึ่งได้คือ ความคุ้นเคย (familiarity) (วรรณพร, 2539)

6. ความคุ้นเคย เป็นเรื่องของความประทับใจส่วนตัวต่อคำศัพท์ต่างๆถ้าเราต้องการเลือกคำศัพท์โดยวิธีนี้วิธีการก็คือให้บัญชีคำศัพท์แก่กลุ่มคนที่คัดจากผู้เรียนจำนวนหนึ่งแล้วให้คนเหล่านี้คาดคะเนการใช้คำศัพท์แต่ละคำในบัญชานั้นโดยประเมินจากเกณฑ์ 5 ระดับ ตั้งแต่ “ใช้บ่อยมาก” จนถึง “ไม่เคย” นับเป็นเทคนิคที่เชื่อถือได้ในการแยกแยะคำศัพท์ที่คุ้นเคยพอควรออกมา ซึ่งคำพวกนี้อาจไม่อยู่ในบัญชีคำศัพท์ที่คัดเลือกโดยเกณฑ์ความถี่ วิธีใหม่นี้อาจทำให้คำศัพท์ซึ่งมีความหมายพิเศษและมีประโยชน์แต่มีความถี่น้อยถูกเลือกได้มากกว่าวิธีอื่น (Richards, 1974)

จากอดีตจนถึงปัจจุบันนี้เราจะเห็นว่าการรวบรวมบัญชีคำศัพท์เป็นงานที่ซับซ้อนและยุ่งยาก เกณฑ์ทั้งหลายที่กล่าวมาเป็นบรรทัดฐานที่มีประโยชน์ในการเลือกคำศัพท์กลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นที่ยอมรับได้ อย่างไรก็ตามองค์ประกอบอื่นๆ อีกหลายอย่างควรได้รับการพิจารณาด้วยเราต้องตัดสินหรือเปรียบเทียบการเลือกคำศัพท์จำเป็นโดยที่จะต้องพิจารณาแต่ละคำเมื่อเทียบกับจำนวนคำศัพท์ทั้งหมดที่เลือกและจำเป็นที่จะวิเคราะห์ทั้งคำศัพท์ที่ถูกเลือกและไม่ถูกเลือก รวมทั้งความสัมพันธ์ของคำที่ถูกเลือกและไม่ถูกเลือก ยิ่งกว่านั้นคำศัพท์ที่มีโอกาสน้อยที่จะได้รับเลือกโดยเกณฑ์อื่นๆ เช่น ความถี่หรือความครอบคลุมน่าจะได้รับการพิจารณาเพิ่มโดยยึดหลักว่าคำเหล่านั้นต่างประเภทกัน คำกริยามักสอนยากกว่าคำนาม คำนามธรรมสอนยากกว่าคำรูปธรรม ดังนั้นเราควรพิจารณาคำโดยแยกตามประเภทของคำเพราะมีความแตกต่างเบื้องต้นในเรื่องของความยากง่ายของการเรียนและสอน

โดยสรุป เราควรเน้นว่าเมื่อใดก็ตามที่เราต้องการเลือกคำศัพท์เราต้องเลือกเฉพาะคำที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียนนั่นคือ เลือกคำที่สามัญใช้ได้ในชีวิตประจำวันในการพูดและเขียนอย่างสม่ำเสมอ โดยเจ้าของภาษา การนับความถี่และการค้นคว้าเรื่องการนำมาใช้ประโยชน์ (availability) และความคุ้นเคยก็อาจช่วยได้แต่ต้องใช้เกณฑ์ทั้งสองนี้อย่างระมัดระวัง ประการที่สอง เราควรเลือกคำซึ่งสามารถใช้ได้ในวงกว้างและไม่จำกัดเฉพาะสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ความคิดเกี่ยวกับเรื่องการครอบคลุมอาจช่วยได้ แม้ว่าเราจะรู้ว่าคำซึ่งใช้ได้กว้างมีความยากในการเรียนรู้ ประการที่สาม เราต้องสอนคำซึ่งเหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะได้ใช้และ ประการสุดท้ายเราควรเลือกคำซึ่งง่ายที่จะเรียนรู้และใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ Lado (1996) ยังได้เสนอเพิ่มเติมหลักการการสอนคำศัพท์ไว้ว่าการสอนศัพท์มีความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนภาษาส่วนใหญ่ต่างเห็นว่าคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่ใหญ่ที่สุดในการเรียนภาษาไม่ว่าผู้เรียนจะเก่งไวยากรณ์หรือการออกเสียงมากสักเท่าใด แต่ถ้าไม่รู้คำศัพท์มากพอ การสนทนาก็จะไม่สามารถดำเนินไปได้อย่างสมบูรณ์การเรียนการสอนคำศัพท์ในห้องเรียนควรสอนคำศัพท์ที่เป็นหลัก (core vocabulary) เพราะคำศัพท์เหล่านี้จะพบบ่อยที่สุดในการใช้ภาษานั้นๆ (Lado, 1996) สำหรับคำศัพท์ที่เป็นหลักนั้นหมายถึงคำที่ใช้ภาษานั้นๆ กันเคยมากที่สุดในกลุ่มคำศัพท์จำนวนหนึ่งซึ่งมีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน เช่น กลุ่มคำที่มีความหมายว่า “having a weight above the norm” ได้แก่คำต่อไปนี้ fat, obese, overweight, plump, podgy, stout และยังมีอีกมาก ในจำนวนนี้ fat เป็นคำที่ใช้กันมากที่สุด ดังนั้นผู้เรียนควรได้เรียนรู้คำนี้ก่อนในเบื้องต้นและอาจเรียนคำอื่นๆ เพิ่มเติมได้ในขั้นต่อไป

ประเด็นต่อไปจะกล่าวถึงความยาก-ง่ายของการเรียนรู้คำศัพท์คำศัพท์ที่ยากแก่การจดจำ และเป็นปัญหามากที่สุดคือคำศัพท์ที่ให้เนื้อหา (content words) ซึ่งเป็นนามธรรม (abstract) ผู้เรียนมักจะจำคำศัพท์ที่แสดงไวยากรณ์ (function words) ได้ง่ายกว่าเพราะมีจำนวนน้อยและปรากฏบ่อยครั้งในเนื้อเรื่อง คำศัพท์ซึ่งแทนนามที่เป็นรูปธรรม (concrete noun) ก็ไม่ยากในการจำ เพราะผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความคิดกับวัตถุนั้นๆ ได้

ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะพบคำศัพท์ที่ยากเมื่ออ่าน เขียน ฟัง หรือพูดภาษาอังกฤษบ้าง แต่ก็ไม่ควรท้อถอยหรือเห็นว่าเป็นอุปสรรคสำคัญ โดยทั่วไปผู้เรียนควรฝึกเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่

รู้จากข้อมูลที่มีอยู่รอบๆ คำศัพท์นั้นหรือที่เรียกกันว่าบริบท (context) ครูควรแนะนำว่าผู้เรียนควรทำสิ่งต่อไปนี้ เมื่อพบคำศัพท์ที่ยากเวลาอ่านภาษาอังกฤษ 1) ดูว่าคำศัพท์นั้นเป็นคำประเภทใด(part of speech) 2) ดูบริบทที่มีอยู่ใกล้คำศัพท์นั้น 3) ดูบริบทที่อยู่ห่างจากคำศัพท์นั้นออกไป 4) เดาความหมายของคำศัพท์นั้น และ5) ตรวจสอบว่าเดาความหมายถูกต้องหรือไม่ในการจะทำตามขั้นตอนเหล่านี้ได้และสามารถเดาความหมายได้ถูกต้อง ผู้เรียนต้องเข้าใจเนื้อหาทั้งหมดทั้งต้องมีความรู้ในเรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ และทักษะการอ่านที่ดีพอควร ถ้าผู้สอนให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่จะอ่านก่อน ผู้เรียนจะเดาความหมายของคำศัพท์ที่ยากได้ถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้นและจะมีผลให้เข้าใจเนื้อเรื่องดีขึ้นด้วยอาจใช้ประโยชน์จาก คำเหมือน คำตรงข้าม คำที่ใช้ในสถานการณ์เดียวกัน การใช้ภาพเป็นสื่อแผนภูมิต่างๆ ทั้งนี้อาจใช้มากกว่าหนึ่งสิ่งในการแสดงความหมายก็ได้ สิ่งที่จะช่วยในการจำคำศัพท์ได้อีกประการหนึ่งคือการเรียนรู้ส่วนประกอบของคำศัพท์ (word formation) ผู้เรียนควรรู้ว่า คำศัพท์ที่ยาวๆ นั้นประกอบขึ้นด้วยหน่วยคำ (morphemes) หลายๆ คำ ถ้าผู้เรียนรู้ความหมายของหน่วยคำแต่ละคำก็สามารถจะรู้ความหมายของคำศัพท์ยาวๆ ที่ประกอบขึ้นด้วยหน่วยคำหลายหน่วยคำได้

นอกจากการเดาความหมายคำศัพท์ที่ยากจากบริบทแล้ว ผู้เรียนภาษาอังกฤษอาจเรียนรู้คำศัพท์โดยวิธีการจำว่าคำศัพท์แต่ละคำมักจะปรากฏในเนื้อเรื่องควบคู่กับคำใดบ้าง (collocation) การจำ collocation ก็คือการจำสำนวน (idiom) นั่นเอง ตัวอย่างเช่น

- ใช้คำว่า “bites” ไม่ใช่ “eats” ในประโยค She bites her nails.
- ใช้คำว่า “loud” ไม่ใช่ “big” ในวลี a loud noise.

ผู้สอนควรสอน collocation ที่ผู้เรียนมักมีปัญหาไว้เลย โดยเฉพาะสำนวนซึ่งมักใช้ผิดเพราะอิทธิพลจากภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน ในบางกรณีการใช้สำนวนผิดๆ อาจเกิดขึ้นได้เพราะผู้เรียนไม่เข้าใจคำศัพท์บางคำอย่างแท้จริง เช่น ใช้คำว่า “broke out” ในประโยค *The lesson broke out.ซึ่งน่าจะใช้ began หรือ started มากกว่าในกรณีนี้ผู้เรียนอาจเข้าใจเพียงว่า broke outแปลว่า “เริ่ม” เหมือน began หรือ started แต่ไม่ทราบว่า broke out มีข้อจำกัดในการใช้ว่าจะใช้กับfire, war หรือ disease เท่านั้น ดังนั้น ผู้สอนควรแนะนำหรือชี้ให้ผู้เรียนได้เห็นถึงปัญหา หรือสำนวนที่มักใช้ผิดสำหรับผู้เรียนบางคน โดยเฉพาะผู้เรียนระดับสูงอาจสังเกตเห็นสำนวนเหล่านี้และจำไว้ใช้ได้ถูกต้อง McCarthy (1997) กล่าวว่า ความรู้เรื่องการใช้ collocation ให้ถูกต้องเป็นคุณสมบัติและ

ความสามารถของเจ้าของภาษา ดังนั้น ผู้เรียนที่ต้องการติดต่อสื่อสารให้ได้ดีเท่าเจ้าของภาษาจึงต้องเรียนรู้สำนวนเหล่านี้ไว้ด้วย ปัจจุบันมีพจนานุกรมที่เน้นเรื่อง collocation คือ The BBI Combinatory Dictionary of English (McCarthy, 1997)

หลังจากที่ผู้เรียนได้ใช้ความพยายามในการเดาความหมายของคำศัพท์ในเนื้อเรื่องที่อ่านแล้ว ถ้าสามารถเดาได้ผู้เรียนก็จะอ่านเนื้อเรื่องต่อไปได้ แต่ถ้าเดาความหมายไม่ได้หรือไม่แน่ใจว่าจะถูกต้อง ผู้สอนอาจให้ความหมายที่ถูกต้องหรือให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมเพื่อหาความหมายของคำศัพท์นั้น ผู้สอนควรเน้นทั้งรูปแบบและความหมายให้พร้อมกันและสนับสนุนให้การเรียนการสอนคำศัพท์ในภาษาอังกฤษอยู่ในรูปแบบสถานการณ์ (situational sets) ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์เป็นชุดๆ ไป และคำศัพท์ในแต่ละชุดจะมีความสัมพันธ์ภายใต้หัวข้อเดียวกัน เช่น ในหัวข้อเกี่ยวกับที่ทำการไปรษณีย์ ผู้เรียนก็จะได้เรียนรู้คำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม ณ สถานที่นั้น เช่น “stamp” “express mail” เป็นต้น เมื่อผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์เป็นชุดๆ แบบนี้ก็จะสามารถจำและเรียกคำศัพท์นั้นๆ มาใช้ได้ง่ายขึ้นเมื่ออยู่ในสถานการณ์แบบที่เคยเรียนรู้ในชั้นเรียน นอกจากนี้การจำสำนวน (lexical phrases) ที่มักใช้ในชีวิตประจำวันจะเป็นประโยชน์แก่ตัวผู้เรียนอย่างยิ่ง สำนวนเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถจำไปเรียนหรือพูดได้อย่างถูกต้อง สำนวนเหล่านี้อาจเป็นการทักทายเมื่อพบกันทักทายหรืออื่นๆ ก็ได้เช่น “Good morning” “put up with” “If you don’t mind, I...” McCarthy (1992) สนับสนุนความคิดนี้เช่นกันโดยได้อ้างว่าการจดจำสำนวน (fixed items) ซึ่งใช้ในการสนทนาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง สำนวนเหล่านี้ได้แก่คำเชื่อม คำตอบหรือคำปิดการสนทนา เช่น “another thing” “you must be joking” หรือ “nice talking to you” ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงซ้ำๆ (drill) และให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าแต่ละสำนวนใช้ในกรณีใด รวมทั้งให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการฝึกใช้สำนวนเหล่านี้ตามสถานการณ์ต่างๆ ด้วยการที่ผู้เรียนได้ใช้คำศัพท์หรือสำนวนภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนจะทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์และสำนวนเหล่านั้นได้แม่นยำยิ่งขึ้น สำหรับกิจกรรมในห้องเรียนผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เหมือนชีวิตจริงเพื่อให้ใช้คำศัพท์หรือสำนวนที่ได้เรียนในกิจกรรมเหล่านั้น

การรู้คำศัพท์คำหนึ่งๆ นั้น ผู้เรียนต้องรู้ไม่เพียงแต่ว่าคำศัพท์นั้นหมายถึงอะไร แต่ต้องรู้ถึงขอบเขตของคำนั้นด้วยคือต้องสามารถแบ่งแยกได้ว่าคำศัพท์คำนั้นมีความหมายแตกต่างจากคำศัพท์คำอื่นๆ ที่มีความหมายใกล้เคียงกันอย่างไร ผู้เรียนต้องเรียนรู้ว่าคำศัพท์คำเดียวอาจมีหลาย

ความหมายแต่ใกล้เคียงกัน (polysemy) เช่นคำว่า “head” ถ้าใช้กับคน เข้มหมุด หรือองค์กรจะมีความหมายต่างกันออกไปเล็กน้อย และคำศัพท์บางคำอาจมีหลายความหมายซึ่งต่างกันโดยสิ้นเชิง (homonymy) เช่นคำว่า “file” การเรียนรู้ความหมายที่แตกต่างกันเหล่านี้จะทำให้ความผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ของผู้เรียนน้อยลงมาก ในกรณีนี้บทความของ Schmitt (1995) ก็ได้กล่าวสนับสนุนไว้คือได้กล่าวว่าการที่ผู้เรียนจะเรียนรู้คำศัพท์คำใดคำหนึ่ง จะต้องมีความรอบรู้เกี่ยวกับคำศัพท์นั้นๆ (word knowledge) เพื่อใช้ได้อย่างถูกต้องความรอบรู้เกี่ยวกับคำศัพท์นั้นๆ ก็อาจหมายถึงสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้

1. รู้ว่าคำศัพท์นั้นจะใช้อย่างไรในภาษาพูด
2. รู้ว่าคำศัพท์นั้นจะใช้อย่างไรในภาษาเขียน
3. รู้ว่าเป็นคำประเภทใดและรู้คำประเภทอื่นซึ่งมีรากศัพท์เดียวกัน
4. รู้ว่าจะใช้กับคำศัพท์หรือสำนวนใด
5. รู้ว่าใช้บ่อยแค่ไหนในภาษานั้นๆ
6. รู้ระดับของคำศัพท์ (register)
7. รู้แนวความคิดเกี่ยวกับคำศัพท์นั้น
8. คำศัพท์อื่นๆ ซึ่งมีความหมายเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน (semantic network)

วิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถรู้คำศัพท์และความหมายที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งก็คือการใช้พจนานุกรมควรแนะนำผู้เรียนว่าไม่ควรคาดหวังว่าจะได้พบการแปลความหมายแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (one-to-one correlation) ระหว่างคำศัพท์ในภาษาที่หนึ่งของตนกับภาษาอังกฤษจากพจนานุกรม และยังกล่าวไว้ด้วยว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการใช้พจนานุกรมในทางที่ไม่ถูกต้อง อันที่จริงแล้วผู้เรียนควรใช้พจนานุกรมเพื่อค้นคว้าหาความหมายเพิ่มเติมจากที่เคยรู้แล้วในบริบทเดิมๆ นั่นคือเมื่อไปพบคำศัพท์เหล่านั้นในบริบทหรือสำนวนใหม่ๆ ก็ค้นหาความหมายที่อาจเป็นไปได้จากพจนานุกรม

กล่าวโดยสรุป การเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอนผู้เรียนนั้น ควรเป็นคำศัพท์ที่อยู่ใกล้ตัว และเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย นอกจากนี้ คำศัพท์ที่จะนำมาสอนนั้น ต้องเหมาะสมกับวัยและระดับความสามารถของผู้เรียน อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้คำศัพท์ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน มีปริมาณของตัวอักษรใน

คำศัพท์เหมาะสมกับระดับอายุ และสติปัญญาของผู้เรียน เช่น ในระดับประถมศึกษาตอนต้นก็ควรนำคำศัพท์สั้นๆ มาสอนที่สำคัญที่สุดผู้สอนควรคำนึงว่าไม่ควรมีคำศัพท์มากเกินไป หรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่งๆ แต่ควรเหมาะสมกับวุฒิภาวะทางสติปัญญาของผู้เรียนและควรเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น นำไปพูดสนทนาหรือพบเห็นคำศัพท์นั้นตามป้ายโฆษณา เป็นต้น (สำเนา ศรีประมงค์ , 2547)

2.6 วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

Dobson (1989) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การอ่านประสบผลสำเร็จเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาพอประมาณจะรู้ศัพท์เพื่อการเรียนรู้ (Passive Vocabulary) ซึ่งเป็นคำพื้นฐานและคำที่เปลี่ยนแปลงไปจากรากศัพท์แล้วรวมกันประมาณ 80,000 คำ คำศัพท์เหล่านี้จะช่วยให้เข้าใจความหมายของสิ่งต่างๆ นอกจากที่เป็นชื่อเฉพาะในสาขาวิชาได้ แต่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือเป็นภาษาที่สองจะไม่รู้คำศัพท์มากถึงเพียงนี้ แต่จะสะสมคำศัพท์ได้เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาคือโดยการเรียนคำใหม่จากบริบท การที่จะรู้ความหมายของคำใหม่ที่อยู่ในกลุ่มคำที่รู้แล้วได้ ก็เพราะคำที่รู้แล้วช่วยให้ความหมายของคำที่ยังไม่รู้แจ่มชัดขึ้น

Dobson ได้เสนอวิธีสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศได้เพิ่มพูนคำศัพท์ ดังนี้

1. โดยอาศัยคำจำกัดความความหมายที่เหมือนกันความหมายตรงกันข้ามการวิเคราะห์ส่วนต่างๆ ของคำวิสัณยศัพท์การสอนของจริง การแสดง รูปภาพ และเครื่องมืออื่นๆ
2. หลังจากสอนคำศัพท์ใหม่แล้ว ให้กล่าวถึงคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ถ้าสอนคำ envy ควรกล่าวอธิบายคำที่บรรยายอารมณ์อื่นๆ เช่น jealousy, melancholy ฯลฯ
3. ให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์ใหม่วันละ 10 คำ และควรจะสอนให้นักเรียนรู้จักใช้คำนั้นๆ ได้ถูกต้องในรูปของประโยคด้วย
4. เลือกคำที่เพิ่งสอนไปใหม่จากข้อความที่ให้อ่านมาแต่งประโยคแล้วให้นักเรียนเปลี่ยนเป็นประโยคคำถามตอบคำถามบ้าง
5. ให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้ประโยคเหล่านั้นควรจะเกี่ยวข้องกับชีวิตของนักเรียนเอง เพื่อแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจคำนั้นๆ หรือไม่

6. ให้เติมคำศัพท์ที่เหมาะสมลงในช่องว่างในประโยค
7. สำหรับการเรียนในระดับกลางและระดับสูง ซึ่งเนื้อหาที่จะอ่านจะมีคำใหม่มากขึ้น ให้นักเรียนอ่านมาก่อนพร้อมทั้งหาศัพท์มาเอง เพื่อจะได้เลือกความหมายที่ถูกต้องแล้วมาอ่านในชั้นอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อพบคำใหม่ครูก็ให้นักเรียนอธิบาย
8. ควรทดสอบคำศัพท์เสมอๆ เพื่อให้รู้ว่าคุณนักเรียนจำได้มากน้อยเพียงใด

Tucker (อ้างถึงใน เสงี่ยม, 2534) กล่าวถึงการเสนอศัพท์ในบทเรียนว่า

1. การเสนอศัพท์ควรเป็นไปตามความจำเป็นมากน้อยในการสื่อความหมาย
2. สำหรับการเสนอศัพท์ในบทเรียนนั้นอาจเสนอศัพท์จำนวนน้อยๆในบทเรียนต้นๆ แล้วค่อยเพิ่มจำนวนขึ้นในบทหลังๆ แต่การใช้ศัพท์จำนวนเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับผู้เรียนความยาวของบทเรียนและระยะเวลาในการเรียนในแต่ละครั้ง
3. เมื่อได้เสนอศัพท์ไปแล้วครั้งหนึ่ง ศัพท์นั้นควรจะมีปรากฏอีกให้บ่อยครั้งที่สุดเท่าที่จะทำได้ ศัพท์บางคำอาจปรากฏมากกว่าคำบางคำ แต่อย่างไรก็ตามศัพท์ที่มีความสำคัญน้อยควรให้มีปรากฏบ้างในบางครั้งคราว
4. ศัพท์ที่มีความคล้ายคลึงกันไม่ควรนำมาเสนอในระยะใกล้เคียงกันหรือในบทเรียนเดียวกัน เพราะอาจก่อให้เกิดความสับสนแก่ผู้เรียนได้

กระบวนการในการสอนคำศัพท์

ทั้งทฤษฎีและงานวิจัยมากมายล้วนยืนยันว่าการเรียนรู้คำศัพท์มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการอ่าน โดยพยายามชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของกิจกรรมการสอนที่สามารถช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจและจดจำคำศัพท์ต่างๆได้ง่ายขึ้น ซึ่ง Marzano (2006) ได้แบ่งขั้นตอนการสอนคำศัพท์ออกเป็น 6 ขั้นตอน โดยใน 3 ขั้นตอนแรกจะเป็นกระบวนการแนะนำคำศัพท์ที่ทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับคำศัพท์ และ 3 ขั้นตอนสุดท้าย เป็นกระบวนการนำคำศัพท์ไปใช้เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับคำศัพท์มากขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Marzano, 2006)

ขั้นที่ 1: ขั้นอธิบาย (Explain)

ในขั้นนี้อาจารย์จะเป็นผู้อธิบาย หรือยกตัวอย่างคำศัพท์ใหม่ ในขั้นแรกอาจารย์ผู้สอนควรให้ข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ซึ่งมีวิธีการที่หลากหลายที่สามารถช่วยให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์นั้นได้ เช่น

การเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่น่าสนใจ ใช้วิดีโอหรือรูปภาพจากคอมพิวเตอร์ ยกตัวอย่างสถานการณ์ที่ใกล้ตัวนักเรียน การอธิบายภาพ หรือสร้างรูปภาพประกอบเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ จะเห็นได้ว่าในขั้นนี้สื่อรูปภาพมีความจำเป็นในการรับรู้ข้อมูลคำศัพท์ใหม่โดยอาจารย์อาจจะใช้ภาษา (linguistic explanations) หรือใช้สถานการณ์ (non-linguistic explanations) เพื่ออธิบายก็ได้ รวมทั้งช่วยนักเรียนในเตรียมการสร้างภาพคำศัพท์ในขั้นที่ 3 ของกระบวนการ

ขั้นที่ 2: ขั้นทวนซ้ำ (Restate)

ในขั้นนี้อาจารย์จะเป็นผู้ถามนักเรียนให้อธิบาย พรรณา หรือยกตัวอย่างประกอบคำศัพท์ใหม่อีกครั้งหนึ่งตามความเข้าใจของนักเรียน ในระหว่างกระบวนการที่ 2 นี้ ครูผู้สอนจะถามนักเรียนให้ทวนซ้ำความหมายของคำศัพท์ใหม่ตามความเข้าใจของนักเรียน พยายามหลีกเลี่ยงการลอกเลียนแบบคำที่อาจารย์ผู้สอนให้อธิบายในขั้นตอนที่ 1 โดยใช้ประโยคง่ายๆ ไม่ซับซ้อน เพื่อหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ ในขั้นนี้นักเรียนควรใช้สมุดจดบันทึกคำศัพท์ (vocabulary notebook) เพื่อบันทึกการอธิบาย การพรรณา หรือการยกตัวอย่างประกอบคำศัพท์ใหม่ คำศัพท์แต่ละคำที่จดบันทึกลงไปนั้นควรมีช่องว่างเพื่อเขียนคำอธิบาย (ขั้นที่ 2) รูปภาพหรือรูปแบบอื่นๆ ในการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ (ขั้นที่ 3) รวมทั้งคำอธิบายเพิ่มเติมในขั้นที่ 4,5, หรือ 6 ที่นักเรียนสามารถบันทึกลงไปได้

ขั้นที่ 3: ขั้นแสดง (Show)

ในขั้นนี้อาจารย์จะเป็นผู้ถามนักเรียนให้สร้างหรือ ออกแบบรูปภาพ สัญลักษณ์ หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยภาพ ในขั้นตอนนี้ นักเรียนจะสามารถจินตนาการคำศัพท์ใหม่ในรูปแบบที่หลากหลาย ในการอธิบายรูปภาพด้วยการเขียนหรือการพูดนักเรียนจะต้องใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ (linguistic ways) ส่วนรูปภาพ สัญลักษณ์หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยภาพนักเรียนอาจจะใช้ภาษาที่อาจจะไม่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ก็ได้ (non-linguistic ways). ถ้านักเรียนไม่คุ้นเคยกับการสร้างภาพของคำศัพท์ใหม่ อาจารย์ผู้สอนหรือเพื่อนควรให้คำแนะนำหรือเป็นแบบให้นักเรียนในการสร้างภาพคำศัพท์ใหม่ หรือแม้แต่ในการนำเสนอ คำศัพท์บางคำอาจจะใหม่หรือยากเกินไปสำหรับนักเรียนอาจารย์ควรให้คำแนะนำเช่นเดียวกัน

ขั้นที่ 4: ขั้นอภิปราย (Discuss)

ในขั้นนี้อาจารย์จะเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนเพิ่มเติมความรู้ และบันทึกคำศัพท์ใหม่ลงในสมุดจดบันทึกคำศัพท์ (vocabulary notebook) โดยการร่วมกันอภิปรายคำศัพท์ ซึ่งครูจะเป็น

ผู้ออกแบบและกำหนดกิจกรรมให้นักเรียนได้อภิปรายเพื่อกระตุ้นให้ได้ทบทวนคำศัพท์ใหม่ และสามารถบันทึกลงในสมุดจดบันทึกคำศัพท์ได้ (vocabulary notebook). กิจกรรมการสอนในขั้นตอนนี้ อาจจะเป็นการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของคำศัพท์ (compare and contrast terms) , การจัดกลุ่มหรือแยกประเภทคำศัพท์ (classify terms) , คำที่มีความหมายเหมือนหรือความหมายตรงข้าม (identify antonyms and synonyms), และการสร้างคำอุปมาอุปไมย เพื่อใช้เปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง (create analogies and metaphors) เป็นต้น ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสามารถเพิ่มเติม หรือแก้ไขข้อมูลของคำศัพท์ใหม่ให้ถูกต้อง เพื่อบันทึกลงในสมุดจดบันทึกคำศัพท์ได้

ขั้นที่ 5: ขั้นปรับปรุงและสะท้อนกลับ (Refine and reflect)

ทั้งจากงานวิจัยและสามัญสำนึกโดยปกติต่างก็ตระหนักดีว่าการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น จะยิ่งทำให้เรามีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังเรียนรู้เพิ่มขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ดังนั้นในขั้นนี้อาจารย์จะกระตุ้นให้นักเรียนย้อนกลับไปดูสมุดจดบันทึกคำศัพท์เป็นช่วงๆ เพื่อนำมาอภิปรายและปรับปรุงข้อมูล ในระหว่างขั้นตอนที่ 5 นักเรียนจะตรวจสอบข้อมูลของคำศัพท์เพื่อทำการเปลี่ยนแปลง ลบ หรือเพิ่มเติมโดยอาจารย์ผู้สอนอาจกำหนดให้ทำขั้นตอนนี้เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มก็ได้ โดยอาจจะกำหนดกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบคำอธิบายคำศัพท์ใหม่ (compare their descriptions of the term)
2. อธิบายรูปภาพซึ่งกันและกัน (describe their pictures to each other)
3. อธิบายข้อมูลใหม่หรือความคิดใหม่ๆ ที่เพิ่มเติมเมื่อทำการทบทวนคำศัพท์ (explain to each other any new information they have learned)
4. แยกแยะข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง หรือสับสน แล้วทำให้เกิดความกระจ่างชัดเจน (identify areas of disagreement or confusion and seek clarification)

ขั้นที่ 6: ขั้นประยุกต์ใช้โดยการเล่นเกม (Apply in Learning Games)

ในขั้นนี้อาจารย์จะกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเล่นเกมส์เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ เกมส์ที่ใช้ อาจจะเป็นเกมส์ที่ทำให้นักเรียนสามารถย้อนกลับไปทบทวนความเข้าใจคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยมีการกำหนดเวลาการเล่นเกมส์เพื่อกระตุ้นและแนะนำนักเรียนให้ทบทวนการใช้คำศัพท์ที่สำคัญๆ

โดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบชี้แนะในการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาทั้งในการอ่านและเขียน จากการสังเคราะห์งานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนคำศัพท์แบบชี้แนะ 6 ขั้นตอน (six – step direct vocabulary instruction) จะช่วยกระตุ้นให้อาจารย์ผู้สอนสามารถสอนและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

สรุปแนวคิดสำคัญเพื่อการเลือกคำศัพท์และการทำบัญชีคำศัพท์

การเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีเอกลักษณ์ไม่ซ้ำแบบการเรียนรู้ชนิดอื่น เราไม่จำเป็นต้องรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับภาษานั้นเพื่อจะบอกว่ารู้ภาษานั้น การรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งแตกต่างจากการรู้เกี่ยวกับภาษานั้นๆ การรู้เกี่ยวกับภาษาถึงความสามารถในการมีความรู้เพียงพอในเรื่องไวยากรณ์ของภาษามากพอจะเข้าใจและสามารถคิดคำใหม่ๆในภาษานั้นได้ รวมถึงการมีความรู้เรื่องคำศัพท์มากพอที่จะติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำเป็นได้

เนื่องจากเป็นไปไม่ได้ที่จะสอนทุกสิ่งทุกอย่างในภาษาหนึ่งๆ เราจึงต้องรู้ว่าจะเลือกส่วนไหนมาสอน การจะเลือกส่วนใดมาสอนขึ้นกับจุดมุ่งหมายของการสอน เทคนิค และวิธีการสอนซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมากที่สุด

การเลือกคำศัพท์เป็นส่วนสำคัญในการสอนภาษา แม้ว่ามักจะมีการกล่าวว่าเราควรเรียนเฉพาะคำศัพท์ซึ่งมักใช้บ่อยและใช้ในชีวิตจริง คำศัพท์ที่ไม่ได้ใช้จะถูกลืมได้ง่าย “ผู้เรียนมักจะท่องจำคำศัพท์มากถึง 12,000 คำ แต่จะเข้าใจจริงๆ แค่ 1,000 คำ ทั้งนี้เนื่องจากคำศัพท์จำนวนมากที่ได้เลือกไม่ได้อยู่ในขอบเขตของคำศัพท์ที่ผู้เรียนนั้นๆ จำเป็นต้องใช้” (เสถียม, 2534)

จุดประสงค์ของการเลือกคำศัพท์

ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง West (อ้างถึงใน พรพิศ, 2014) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่านักเรียนควรเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความถี่สูง (High – frequency words) ควรใช้คำศัพท์เหล่านี้สร้างเป็นบทเรียนให้แก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็น

ภาษาต่างประเทศ เพราะคำเหล่านี้มีใช้อยู่ทั่วไปในภาษาพูด ภาษาเขียนของเจ้าของภาษา นักเรียนมีโอกาสได้ยินหรืออ่านบ่อยมากใน General Service List ของ West ซึ่งมี 2,000 ครอบครัวคำ (Word Family) Nation และ Hwang (อ้างถึงใน พรพิศ, 2014) พบว่าลำดับที่ 1 ถึง 1000 มีความถี่ในการใช้ในหนังสือเรียนสูงถึง 77% การเลือกคำศัพท์ก็เพื่อจะได้ไม่ต้องสอนคำศัพท์จำนวนมาก แต่เป็นคำศัพท์ที่ไม่ได้ใช้เราพยายามสอนคำศัพท์จำนวนน้อยแต่เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ทั้งสิ้น หรือจะพูดได้อีกอย่างว่าเราพยายามจะสอนคำศัพท์จำนวนไม่มากแต่ให้ได้มากกว่าที่จะสอนจำนวนมากแต่ไม่ได้ผล ในอุดมคติครูควรจะสามารถพูดได้ในตอนจบหลักสูตรของแต่ละรายวิชาว่า “ฉันไม่ได้สอนคำศัพท์ที่เด็กคนนี้จะรู้จะลืมได้แม้แต่คำเดียว” อันที่จริงแล้วถ้าผู้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพียง 3,000 คำ ก็จะเข้าใจภาษานี้ถึง 80-90% ความคิดทำนองนี้เป็นการค้นพบที่สำคัญเพื่อกระตุ้นการพัฒนาการสอนคำศัพท์ที่เป็นระบบและการเลือกคำศัพท์ ภาษาอังกฤษมีคำเป็นล้านๆ คำ แต่เวลาในชั้นเรียนมีจำนวนจำกัด ถ้ามีการกำหนดจำนวนคำศัพท์ที่จะเรียนโดยเน้นเฉพาะที่จะได้ประโยชน์สูงสุดจะช่วยเรื่องการใช้เวลาในชั้นเรียนได้มาก (พรพิศ, 2014)

Fries และ Traver (อ้างถึงใน กรรณิการ์, 2556) ให้ความเห็นไว้ว่าก่อนจะเลือกคำศัพท์เพื่อใช้สอนต้องพิจารณาถึงความต้องการและจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาเช่นหลายๆ คนต้องการเรียนรู้เฉพาะภาษาเขียนคือต้องการที่จะอ่านและเขียนได้โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจภาษาพูด บางคนอาจจำกัดความต้องการเพียงแค่นี้ให้มีความสามารถในการอ่านภาษาต่างประเทศ เพราะต้องการเข้าใจตำราเฉพาะสาขาวิชาหรือตำราเล่มอื่นๆ คนเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายต่างกันโดยสิ้นเชิงจึงต้องการวิธีการสอนที่ต่างกันด้วย ผู้เรียนเหล่านี้ควรรู้ทุกสิ่งที่จะช่วยในการทำงานของเขาและเราอาจจะตัดสิ่งที่ไม่ได้นำไปสู่จุดมุ่งหมายของผู้เรียนทั่วไป (กรรณิการ์, 2556) ดังนั้นการเลือกคำศัพท์เพื่อการสอนภาษาเขียนต้องแตกต่างจากภาษาพูด West (อ้างถึงใน พรพิศ, 2014) ยืนยันว่าคำศัพท์ในการอ่านต้องเลือกจากคำศัพท์ที่ผู้เรียนจะได้พบเวลาอ่าน แต่คำศัพท์ในการพูดต้องเลือกโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้สำนวนเพื่อบรรยายความรู้สึกต่างๆ ได้มากที่สุดจากจำนวนคำน้อยที่สุดที่เรียนในห้องเรียน ดังนั้นคำศัพท์สองประเภทนี้ไม่สามารถเป็นคำศัพท์กลุ่มเดียวกันหรือเลือกโดยใช้กฎเกณฑ์เดียวกันได้ อย่างไรก็ตามคำศัพท์สองประเภทนี้อาจซ้ำกันได้ในช่วงเริ่มแรกที่เรียนสิ่งนี้เป็นหลักเบื้องต้นในการเลือกคำศัพท์ที่ใช้สอนในวิชาทั่วไปๆ แต่สำหรับวิชาเฉพาะสาขาการเตรียมการก็ยิ่งซับซ้อนขึ้น เราต้องคำนึงถึงหน้าที่ที่จะนำภาษาไปใช้ด้วย เช่น ผู้เรียนอาจต้องการเรียนเพื่อไปใช้ในงานหรือเพื่อ

จะไปในประเทศที่ใช้ภาษานั้นๆ ผู้เรียนที่เป็นนักธุรกิจ นักท่องเที่ยวหรือแพทย์ต้องการภาษาที่ใช้ในหน้าที่ต่างๆ กัน คำศัพท์ที่ใช้เพื่อหน้าที่หนึ่งย่อมแตกต่างไปจากคำศัพท์สำหรับอีกหน้าที่หนึ่ง เนื่องจากกิจกรรมทางภาษาที่แตกต่างกันตัวอย่าง เช่น การพูด การอ่าน การโต้ตอบจดหมาย การเขียนรายงานหัวข้อที่จะพบในแต่ละสาขาอาชีพก็ต่างกันด้วย เช่น เรื่อง สุขภาพ การประกันภัย การจัดการ การเงินความมุ่งหมายในการใช้ภาษาก็ไม่เหมือนกันเช่น เพื่อเข้าสังคม เพื่อการอภิปรายโต้เถียง เพื่อให้ข้อมูล และความต้องการรูปแบบของภาษาที่ต่างกันเมื่อใช้ภาษากับบุคคลประเภทต่างๆ เช่น การพูดกับเพื่อนร่วมงานที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ พูดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือลูกค้า (อ้างถึงใน พรพิศ, 2014)

วิธีเลือกคำศัพท์

โดยทั่วไปเราอาจเลือกคำศัพท์จากการใช้วิธีการนำความเห็นส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องหรือวิธีอัตนัย (subjective) หรือการไม่นำความเห็นส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องหรือปรนัย (objective) และการผสมผสานของทั้งสองวิธีตามวิธีการแบบอัตนัยนั้นจะเลือกคำศัพท์โดยใช้การตัดสินใจโดยสัญชาตญาณของผู้ที่มีประสบการณ์ในการเรียนหรือการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม สัญชาตญาณของแต่ละคนแตกต่างกันมากและยากที่จะมีความเห็นร่วมกันได้ว่าจะเลือกคำศัพท์คำใดในการสอน ด้วยเหตุนี้คนจึงหันมาใช้วิธีการแบบปรนัย นั่นคือการเลือกคำศัพท์โดยใช้สถิติความถี่ของคำศัพท์หรือขอบเขตของการกระจายของคำศัพท์นั้นๆ แต่อย่างไรก็ตามคำศัพท์ที่ได้จากการเลือกโดยสองวิธีหลังนี้คือความถี่และการกระจายก็ไม่ใช่ว่าคำศัพท์กลุ่มเดียวกัน และจุดมุ่งหมายของการเลือกแบบนี้ก็ไม่ค่อยจะได้รับการยอมรับหรือบางทีก็ไม่ยอมรับเลย เพราะขัดแย้งกับสัญชาตญาณของผู้สอนดังนั้นคำศัพท์ที่ใช้สอนอาจต้องเกิดจากการผสมผสานของทั้งวิธีอัตนัยและปรนัย รวมทั้งการใคร่ครวญทบทวนของครูผู้สอนโดยอาศัยประสบการณ์เป็นที่ตั้ง

นอกจากนี้หลังจากการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาใช้ในการเรียนการสอนแล้ว มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอขั้นตอนการสอนคำศัพท์ไว้หลายแนวทางด้วยกันดังนี้

อนุภาพ ตลโสภณ (2542 : 18) ได้เสนอแนะลำดับขั้นในการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของคำ ครูควรพิจารณาว่าคำนั้นๆ เป็นคำศัพท์ยากหรือคำศัพท์ง่ายหรือเป็นคำศัพท์ที่มีปัญหา ทั้งนี้ เพื่อจะได้แบ่งแยกหาวิธีในการสอนและทำการฝึกให้เหมาะกับคำศัพท์นั้น
2. สอนความหมายให้นักเรียนตีความหมายจากภาษาอังกฤษโดยตรง ควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทย โดยอาจจะใช้อุปกรณ์ช่วยเช่น แผนภูมิ รูปภาพ ของจริงหรือแสดงกริยาท่าทางประกอบ เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจความหมายอย่างเด่นชัดขึ้น
3. ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ครูเขียนคำศัพท์ใหม่ลงบนกระดาน อ่านให้นักเรียนฟังก่อนและให้นักเรียนออกเสียงตาม หากนักเรียนออกเสียงผิดก็ให้ออกเสียงให้ถูกต้อง

สำหรับกลวิธีในการสอนความหมายคำ เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยในการสอนนั้นมีวิธีการหลายแบบที่ครูช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำจากภาษาอังกฤษโดยตรงดังต่อไปนี้

1. ใช้คำศัพท์ที่นักเรียนรู้หรือจากสิ่งแวดล้อมของนักเรียนมาผูกประโยคเพื่อเชื่อมโยงไปสู่ความหมายของคำศัพท์ใหม่
2. ใช้ประโยคของคำศัพท์เก่า เมื่อมีความหมายเหมือนกันหรือตรงกันข้ามกับคำศัพท์ใหม่
3. สอนคำศัพท์ใหม่ โดยการใช้คำจำกัดความหมายง่ายๆ
4. ใช้ภาพหรือของจริงประกอบกับการอธิบายความหมาย อุปกรณ์ประเภทนี้หามาได้ง่ายๆ เช่น ของที่อยู่รอบห้อง เครื่องแต่งกายหรือส่วนต่างๆ ของร่างกายหรืออาจใช้ภาพถ่ายเส้นการ์ตูนเขียนภาพบนกระดานดำได้ อุปกรณ์เหล่านี้จะช่วยให้การแสดงความหมายชัดเจนโดยไม่ต้องใช้คำแปลประกอบ
5. การแสดงท่าทาง ครูใช้การแสดงท่าทางประกอบการแสดงความหมายของคำได้
6. การใช้บริบทหรือสอนให้เดาความหมายจากประโยค

สำหรับการฝึกใช้คำศัพท์ต้องฝึกในรูปประโยคเสมอและรูปประโยคที่นำมาฝึกต้องเป็นประโยคที่ถูกต้องและใช้ได้ สถานการณ์จริงประโยคที่นำมาใช้ต้องเป็นประโยคที่นักเรียนรู้จักแล้ว การสอนคำศัพท์ใหม่ในรูปประโยคใหม่ ครูควรหาวิธีเสริมคำศัพท์โดยใช้วิธีการฝึกต่างๆ ที่หลากหลาย เช่น

1. หาคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน
2. หาคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม
3. หาคำศัพท์ที่มาจากราก (root) เดียวกัน
4. หาคำศัพท์ที่มีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกัน
5. ศึกษาชนิดของคำ (Parts of speech)
6. ฝึกการเติม prefix and suffix เข้าไปในคำที่นักเรียนรู้จักแล้ว

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

Nation (2001) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า กลวิธี (strategy) ว่ามาจากภาษาทางการทหาร ซึ่งใช้คำว่า ยุทธศาสตร์ บัญญัติมาจากรากศัพท์ คำว่า strategos ของ ภาษากรีก มีความหมายว่า แม่ทัพ เพราะมาจากคำว่า stratus แปลว่า กองทัพ และ agein แปลว่า นำ เมื่อนำคำว่า กลวิธี (strategy) มาใช้กับกลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies) หมายถึง วิธีการต่างๆหรือการวางแผนอย่างตั้งใจและมีประสิทธิภาพที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุด ในการเรียนรู้ คำว่า “กลวิธีการเรียนรู้” และ “เทคนิคการเรียนรู้” มีความหมายที่ไม่ต่างกันและมีจุดมุ่งหมาย เดียวกัน คือ ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จสู่เป้าหมายการเรียนรู้ของตนเอง อย่างไรก็ตามนักวิชาการทางการเรียนการสอนภาษาพยายามให้ความหมายที่แตกต่างกันระหว่าง กลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies) และเทคนิคการเรียนรู้ (Learning Techniques) อาทิเช่น Dickinson (อ้างถึงใน Nation. 2001) ให้ความหมายไว้ว่า strategy โดยทั่วไปแล้วคำนี้ใช้สำหรับวิธีการเรียนรู้ในระดับสูงเชิงทฤษฎี เช่น การกำหนดแผนการเรียน ในขณะที่ technique เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรมมองเห็นการกระทำได้ชัดเจนกว่าทั้งยังมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละคนด้วย Helbig อ้างถึงใน สุภาภรณ์, 2553) ให้ความหมายของคำว่า strategy คือการดำเนินการใดๆอย่างกระตือรือร้นเพื่อเป็นหนทางไปสู่การแก้ปัญหาส่วน technique เป็นการปฏิบัติตามวิธีอย่างใดอย่างหนึ่งเช่น การใช้พจนานุกรม Rampillon (อ้างถึงใน สุภาภรณ์, 2553)) นิยามความหมายของเทคนิคการเรียนรู้ (Learning Techniques) ว่าเป็น วิธีการที่ผู้เรียนนำไปใช้อย่างตั้งใจและไตร่ตรองเพื่อใช้ในการเตรียมตัวเข้าถึงและตรวจสอบ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของตนเอง นอกจากนี้ในยังมีผู้นิยามความหมายของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้หลากหลาย อาทิเช่น Wenden และ Rubin (อ้างถึงใน สุภา

ภรณ์, 2553)) ให้ความหมายกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ว่า เป็นวิธีกระบวนการ และแผนการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนใช้ในการรับข้อมูล เก็บข้อมูล และ เลือกใช้ข้อมูลทางภาษา เพื่อสื่อสาร Oxford , Ó malley และ Chamotและ Wenden (อ้างถึงใน สุภาภรณ์, 2553)) ให้ความหมาย strategy ตรงกับความหมายของคำว่า technique ของ Ram pillon(สุภาภรณ์, 2553)

3.2 แนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

Wenden and Rubin (1987) แบ่งวิธีการเรียนรู้ไว้ 4 กลวิธี คือ 1) กลวิธีในการสื่อสาร (Communication strategies) 2) กลวิธีทางสังคม (Social Strategies) 3) กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) 4) กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) (Wenden and Rubin, 1987)

O'Malley, et al. (1985:582-584) แบ่งประเภทกลวิธีการเรียนรู้ไว้ 3 ประเภท ดังนี้ 1) กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) 2) กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) 3) กลวิธีทางสังคมและจิตพิสัย (Socio affective strategies)

Stern (1992:262-266) แบ่งประเภทกลวิธีการเรียนรู้ไว้ 5 ประเภท ดังนี้ 1) กลวิธีการจัดการและวางแผน (Management and Planning strategies) 2) กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) 3) กลวิธีการสื่อสารที่เรียนรู้จากประสบการณ์ (Communicative-Experiential strategies) 4) กลวิธีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal strategies) 5) กลวิธีทางอารมณ์ (Affective strategies)

Oxford (1990:17-21) จัดประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ 2 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประกอบด้วย 3 กลวิธีย่อย ดังนี้กลวิธีการ

1.1 กลวิธีการจดจำ (Memory strategies)

1.1.1 การเชื่อมโยงความคิดไว้ด้วยกันเช่น การจัดกลุ่มตามประเภทการเชื่อมโยงและการใช้บริบทช่วยจำคำศัพท์ใหม่

1.1.2 การใช้ภาพและเสียง เช่น การใช้จินตภาพ การสร้างแผนภูมิความหมาย การใช้คำสำคัญ และการเลียนเสียงเพื่อช่วยจำ

1.1.3 การทบทวนอย่างเป็นระบบเช่น การทบทวนโครงสร้าง

1.1.4 การนำท่าทางมาใช้เช่น การใช้ภาษากายและความรู้สึกและการใช้อุปกรณ์

1.2 กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)

1.2.1 การฝึกฝน เช่น การพูดทวนซ้ำ การฝึกกระบวนการฟังและการเขียน การใช้ ประโยคที่มีรูปแบบตายตัวและรูปแบบทางภาษา การผสมผสานและการฝึกฝนอย่างเป็นธรรมชาติ

1.2.2 การรับและส่งข่าวสาร เช่น การจับใจความสำคัญอย่างรวดเร็วและการใช้แหล่งข้อมูลรับและส่งข่าวสาร

1.2.3 วิธีการวิเคราะห์และให้เหตุผลเช่น การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย การวิเคราะห์คำ หรือข้อความต่างๆ การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ การแปล และการถ่ายโอน

1.2.4 การจัดข้อมูลเข้า และข้อมูลออก เช่น การจดบันทึก การย่อความและการทำเครื่องหมายเน้นข้อความ

1.3 กลวิธีการเสริมและทดแทน (Compensation Strategies)

1.3.1 การเตาอย่างมีเหตุผลเช่น การใช้คำไขทางภาษาศาสตร์และการใช้คำไขอื่นๆ การจัดข้อจำกัดในการพูดและการเขียน เช่น การเปลี่ยนมาใช้ภาษาแม่การขอความช่วยเหลือ การใช้ท่าทางการหลีกเลี่ยงข้อความการสนทนาบางส่วนหรือทั้งหมด การเลือกสื่อสารเพียงบางเรื่อง การปรับข้อความให้เหมาะสม การสร้างคำขึ้นใหม่และการใช้ภาษาโดยอ้อมหรือคำเหมือน เพื่อแสดงความหมายที่ต้องการ

2. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies)ประกอบด้วย 3 กลวิธีย่อย ดังนี้

2.1 กลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies)

2.1.1 การเชื่อมโยงความคิดไว้ด้วยกันเช่น การรวบรวมและเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้เรียนมาการตั้งใจเรียนและการฝึกพูดซ้ำๆ เพื่อหยุดฟังข้อผิดพลาดของตน

2.1.2 การเตรียมและการวางแผนการเรียนรู้เช่น การหาข้อมูลเพิ่มเติมในการเรียนรู้ภาษา การจัดระบบการเรียนรู้ของตน การตั้งเป้าหมายและวัตถุประสงค์ การเข้าใจ ถึงภาระงานที่ได้รับมอบหมาย การตระเตรียมภาระล่วงหน้า และการหาโอกาสเพื่อฝึกฝน

2.1.3 วิธีการประเมินความรู้ เช่น การหมั่นตรวจสอบความสามารถของตนเองและการประเมินผลตนเอง

2.2 กลวิธีทางอารมณ์ (Affective strategies)

2.2.1 การลดความวิตกกังวล เช่น การผ่อนคลายอารมณ์หายใจลึกๆ หรือนั่งสมาธิการนำดนตรีเข้ามาช่วยเรียนรู้และการใช้เสียงหัวเราะ

2.2.2 การให้กำลังใจตนเองเช่น พูดแต่สิ่งดีในแง่บวก การเลือกเสียงอย่างฉลาดและการให้รางวัลตนเอง

2.2.3 การควบคุมอารมณ์ เช่น การยอมรับตัวเอง การใช้รายการตรวจสอบการเขียนบันทึกลงในอนุทินและการสนทนากับความรู้สึกให้ผู้อื่นฟัง

2.3 กลวิธีทางสังคม (Social strategies)

2.3.1 การตั้งคำถาม เช่น การถามเพื่อต้องการตรวจสอบความถูกต้องและการถาม เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาด

2.3.2 การร่วมมือกับผู้อื่นเช่น การร่วมมือปฏิบัติงานกับเพื่อนและการร่วมมือปฏิบัติงานกับผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญ

2.3.3 มีความเข้าใจผู้อื่น เช่น การเข้าใจด้านวัฒนธรรมและการเข้าใจถึงความรู้สึก นึกคิดของผู้อื่น

ลักษณะของคำศัพท์แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์เพื่อการรับรู้ (Passive Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนได้รับรู้จากการฟังและการอ่าน ผู้เรียนสามารถ จำได้เมื่อคำศัพท์นั้นอยู่ในบริบทแต่ไม่สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนเรียนเพื่อรู้ความหมายเท่านั้น
2. คำศัพท์เพื่อนำไปใช้ (Active Vocabulary) คือ คำศัพท์เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้เรียน เข้าใจคำศัพท์และสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องและนำไปใช้ได้ถูกต้องในการพูดและการเขียน

4. คุณลักษณะผู้เรียนที่เก่งภาษาและอ่อนภาษา

Susanna (2007) ได้ให้ความเห็นว่ามนุษย์คิดค้นภาษาขึ้นมาเพื่อใช้ในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน มนุษย์จะไม่เข้าใจกันหากขาดการสื่อสารด้วยภาษาไม่ว่าทางวาจา หรือภาษากายล้วนเป็นสิ่งจำเป็นที่มนุษย์ทุกคนต้องเรียนรู้ ตั้งแต่เกิดมาทุกคนก็เริ่มเรียนรู้ภาษาทางกายเพื่อสื่อสารกับผู้เป็นแม่ เพื่อให้แม่รับรู้ความต้องการและความรู้สึกของเรา เมื่อโตขึ้นเราก็ได้เรียนรู้ภาษาพูด เพื่อฝึกสื่อสารให้คนอื่นได้เข้าใจความหมายในสิ่งที่เราต้องการสื่อหรือแม้ แต่สื่อสารกับตนเอง จะเห็นได้ว่าภาษานั้นมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เราทุกคน ความฉลาดทางด้านภาษาถือได้ว่าเป็นทักษะที่มีประโยชน์ต่อทุกคนสาขาอาชีพ อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วว่า เราใช้ภาษา ซึ่งประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในการสื่อสารกับตนเองและผู้อื่นทักษะด้านภาษาจึงควรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (Susanna, 2007)นอกจากนี้ Wenden and Rubin (1998) ได้อธิบายว่าผู้ที่มีความสามารถด้านภาษามักจะเกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะตัว รูปแบบและวิธีการเรียน นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการหลายท่านได้อธิบายถึงลักษณะของผู้มีความสามารถด้านภาษาในหลายๆ ลักษณะ เช่น เป็นผู้ที่ มีความสามารถทำงานเพียงลำพังได้ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการเดาความหมายจากบริบทอย่างชาญฉลาด สามารถสร้างโอกาสในการฝึกฝนตนเองผู้ที่มีความฉลาดด้านภาษาเป็นผู้ที่มีความสามารถทางด้านการอ่าน การเขียน รวมถึงการสื่อสารด้านการฟังและการพูด มักจะมีความสุขในการใช้ภาษาสามารถพูดได้หลายภาษา ใช้ภาษาอย่างสละสลวย พูดได้น่าฟัง สามารถทำให้คนอื่นคล้อยตามได้ ผู้ฉลาดทางด้านภาษาบางคนชอบการเขียนสามารถเขียนเล่าเรื่องราวเป็นตัวอักษรได้อย่างน่าติดตาม แต่งกลอนได้ดีและชอบอ่านหนังสือ กลุ่มคนที่มีความฉลาดทางด้านภาษาได้แก่ นักเขียน นักกวี หนังสือพิมพ์ นักการทูต นักการเมือง นักพูด เป็นต้น (Wenden and Rubin,1998)

โดยปกติแล้วองค์ประกอบที่ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาคือ การขาดแรงจูงใจซึ่งถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญและส่งผล ต่อสมรรถนะในการเรียนภาษาของผู้เรียน นักเรียนที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน บ่งชี้ให้เห็นว่านักเรียนมักจะขาดองค์ความรู้ในการเรียนและประสบกับความยากลำบากในการเรียนรู้ศาสตร์อื่นๆด้วย Harmer (อ้างถึงใน Susanna, 2007) ได้กล่าวว่า การสอบวัดความถนัดของผู้เรียนเป็นการวัดความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนแต่ละคนโดยการสอบเพื่อวัดความสามารถ ด้านการสะกดคำ ไวยากรณ์และการจดจำคำศัพท์ ถ้าครูผู้สอนสามารถออกแบบทดสอบที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้ดี ผู้เรียนก็จะมี ความตั้งใจในการเรียน ในขณะเดียวกันถ้าแบบทดสอบนั้นไม่เหมาะสมกับระดับของ

ผู้เรียนก็จะเป็นการบั่นทอนความสามารถและแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนไปด้วย (Susanna, 2007) Susanna (2007) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าองค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดในการสร้างแรงจูงใจคือ ความต้องการในการสื่อสารและทัศนคติ ถ้าผู้เรียนมีความต้องการเรียนภาษาเพราะมีความจำเป็นต้องใช้ในการสื่อสาร ผู้เรียนมักจะมีความพยายามเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษางานวิจัยของ Ganschow และคณะ (อ้างถึงใน Susanna, 2007) ระบุว่าทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาและการขาดแรงจูงใจเป็นมูลเหตุหลักของปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศ Harmer (อ้างถึงใน Susanna, 2007) ชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีสมรรถนะด้านภาษาต่ำมักจะไม่สามารถใช้ภาษาในบริบทอื่นๆ ได้นอกจากบริบทในการเรียนเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hansen และ Vannestal (อ้างถึงใน Susanna, 2007)) ที่ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีสมรรถนะด้านภาษาต่ำไม่สามารถประยุกต์ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้ ยกเว้นในชั้นเรียนเท่านั้น (Susanna, 2007)

ปัจจัยอีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญพอๆ กับแรงจูงใจก็คือ ความกระตือรือร้นงานวิจัยของ Krashen (อ้างถึงใน Light bown และพวก (2006) แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่ขาดความกระตือรือร้นไม่สามารถเข้าถึงองค์ความรู้ใหม่ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Little wood (อ้างถึงใน Light bown และพวก, 2006) ที่บ่งชี้ว่าการขาดความกระตือรือร้นในการแสวงหาประสบการณ์การเรียนรู้ใหม่นอกห้องเรียน ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนของผู้เรียนองค์ประกอบอื่นที่สามารถส่งผลต่อความสามารถด้านการเรียนภาษาคือ รูปแบบและวิธีการเรียน (Light bown และพวก, 2006) นอกจากนี้ Harmer (2001:118) ได้พยายามอธิบายความแตกต่างระหว่างรูปแบบและวิธีเรียนว่า รูปแบบการเรียน คือ วิธีเรียนของนักเรียนแต่ละคนที่แตกต่างกัน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนมักจะมีรูปแบบการเรียนที่ไม่เหมือนกัน เช่น บางคน สามารถเรียนได้ดีเมื่อมีการใช้สื่อประกอบ (Visual Learner) หรือบางคนสามารถเรียนได้ดี เมื่อมีการอธิบายจากผู้สอน (Oral Learner) ส่วนวิธีการเรียนคือ วิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการทำข้อสอบหรือกิจกรรมต่างๆ Harmer (2001) อธิบายว่ามีปัจจัยหลัก 3 ประการที่สามารถส่งผลต่อการเรียนภาษากล่าวคือ 1) ปัจจัยทางด้านอารมณ์ 2) ปัจจัยทางด้านรูปแบบการเรียนและ 3) ปัจจัยทางด้านวิธีการเรียนเพราะฉะนั้น การเลือกใช้วิธีสอนที่ไม่เหมาะสมกับผู้เรียนของผู้สอนย่อมส่งผลต่อคุณภาพการเรียนรู้ยิ่งไปกว่านั้น Wenden and Rubin (1998) แนะนำว่า ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จมักจะเลือกใช้วิธีเรียนที่ทำให้ตนเองประสบความสำเร็จได้ดีกว่า นักเรียนที่อ่อนภาษา ซึ่งมักจะยอมแพ้ง่ายๆ เมื่อเจออุปสรรคในการเรียน

ดังนั้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา Little woodและพวก (อ้างถึงใน Susanna, 2007) สรุปว่า ครูผู้สอนจะต้องเปลี่ยนทัศนคติที่เชื่อว่าปัญหาของนักเรียนเป็นผลมาจาก

นักเรียนเอง หรือจากครูคนอื่นครูผู้สอนต้องตระหนักว่า วิธีการสอนในห้องเรียนของผู้สอนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนถ้าผู้สอนเลือกใช้วิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนก็จะสามารถกระตุ้นและสร้างความสนใจของนักเรียนให้สามารถเรียนได้อย่างเป็นสุขและมีประสิทธิภาพ (Susanna, 2007) Wendenand Rubin (1998) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีสมรรถนะด้านภาษาไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ที่เลือกวิธีเรียนที่เหมาะสมกับตนเอง

ผู้เรียนเหล่านี้จะรู้ตัวเองว่าวิธีการใดที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ ที่แตกต่างกันและสามารถปรับวิธีเรียนให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ

2. เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนภาษา

ผู้เรียนเหล่านี้จะมีความรับผิดชอบในการเรียนของตนเองนอกจากการเรียนภาษาในห้องเรียนแล้ว ผู้เรียนเหล่านี้ ยังสามารถสร้างสรรค์โอกาสในการใช้ภาษาให้กับตนเอง เพื่อฝึกฝนการใช้ภาษา

3. เป็นผู้ที่พยายามเรียนรู้การใช้ภาษาอยู่ตลอดเวลา

ผู้เรียนเหล่านี้มักจะศึกษาระบบของภาษา ทั้งในเรื่องรูปแบบและการใช้ ผู้เรียนเหล่านี้จะฝึกฝนและพยายามเรียนรู้เทคนิคใหม่ๆ เพื่อพัฒนาการออกเสียง การเรียนไวยากรณ์และคำศัพท์ให้เข้าใจและไม่กลัวความผิดพลาดในการใช้ภาษา

4. เป็นผู้ที่ตระหนักว่าภาษาใช้เพื่อการสื่อสาร

ผู้เรียนมักจะหาความหมายของคำอยู่เสมอ และมีเทคนิคที่ดีที่สามารถช่วยในการเรียนทักษะต่างๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ผู้เรียนจะไม่กลัวความผิดพลาดในการใช้ภาษา แต่กลับพยายามพูด เพื่อให้ตัวเองมีความคล่องในการใช้ภาษาและมักจะสร้างสรรค์โอกาสให้กับตนเองเพื่อพูดกับชาวต่างชาติอยู่เสมอ

5. เป็นเสมือนหนึ่งนักสืบที่มีความเชี่ยวชาญ

ผู้เรียนมักจะหาหนทางวิธีการ ที่สามารถช่วยให้ตนเองเข้าใจภาษาได้ดีขึ้น สามารถเดาคำศัพท์ และถามผู้อื่นเพื่อหาคำตอบที่ถูกต้องอยู่ตลอดเวลา

6. เป็นผู้ที่เรียนรู้ และครุ่นคิด เกี่ยวกับการใช้ภาษาอยู่ตลอดเวลา

7. เป็นผู้ที่ตระหนักว่าการเรียนภาษาไม่ใช่เรื่องง่าย

ผู้เรียนมักจะพยายามเอาชนะความรู้สึก และความไม่มั่นใจในตัวเองอยู่ตลอดเวลา มีเป้าหมายในการเรียนอย่างชัดเจน

8. เป็นผู้ที่สนใจในวัฒนธรรมและตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม

9. เป็นผู้ที่ตระหนักรู้ในการเรียนภาษาว่า ความสามารถด้านภาษานั้นจำเป็นต้องต้องใช้ระยะเวลาเพื่อการฝึกฝนให้มีความชำนาญ

นอกจากนี้ Wenden and Rubin (1998) ได้พยายามอธิบายคุณลักษณะของผู้ที่มีสมรรถนะทางภาษา ว่าจะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. สามารถสรุปเนื้อหาที่อ่านได้โดยการใช้หลักการหาความหมายจากร่องรอยที่มีอยู่ในเนื้อหาเช่น ศัพท์วิทยา ไวยากรณ์ การสนทนา และความรู้รอบตัว เป็นต้น
2. สามารถใช้แหล่งข้อมูล และวิธีการ รวมทั้ง ภาษาท่าทาง การถอดความ และทักษะการปรับตัว และอื่นๆ เพื่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยปราศจากความลังเลใจ
3. สามารถใช้ทักษะทางปัญญา (Cognitive skill) เช่น การวิเคราะห์ การจำแนก และการสังเคราะห์ เพื่อเป็นประโยชน์กับตัวเองในการเรียนรู้
4. สามารถแสวงหาโอกาส เช่น การพบปะผู้อื่น การทำกิจกรรมทางสังคม ซึ่งสามารถสามารถทำให้ตัวเองสามารถฝึกทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง
5. สามารถสังเกตการใช้ภาษาของผู้อื่น แล้วนำมาประยุกต์ใช้กับตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. สามารถเล็งเห็นถึงความท้าทายและความซับซ้อนในการใช้ภาษาเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา
7. มีความฉลาด หลักแหลมในการวิเคราะห์ การจำแนก การสังเคราะห์ข้อมูลต่างๆ (Wenden and Rubin (1998)

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยอื่นๆ ที่พยายามอธิบายให้คำจำกัดความ คุณลักษณะของผู้มีสมรรถนะทางภาษาเช่น Naiman และพวก (1978) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองพบว่า คุณลักษณะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามักจะสามารถประยุกต์ใช้วิธีการและเทคนิค ที่ได้เรียนรู้เป็นอย่างดี ต่อมาในปี 1982 งานวิจัยของ Rubin และ Thompson (1982) แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับความสามารถกำหนดวิธีการตามความต้องการจำเป็น ในการเรียนรู้ของแต่ละระดับของการพัฒนา และยังชี้ให้เห็นอีกว่าผู้ที่มีสมรรถนะในการเรียนภาษาสามารถจัดการกับปัญหาเพื่อให้ตัวเองสามารถประสบ

ความสำเร็จได้ดี (Rubin และThompson,1982) ในปี 1990 Oxford (1990) ได้ศึกษายุทธวิธี การใช้รูปแบบและสัญลักษณ์ ของผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาสูง โดยการศึกษาครอบคลุมด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านนิสัยในการเรียนด้านรูปแบบการเรียนและด้านวิธีการเรียนและจำแนกคุณลักษณะของผู้เรียนออกได้เป็น 2 กลุ่มด้วยกันคือ ผู้ที่ใช้วิธีการเรียนทางอ้อม (Indirect strategies) เช่น การรู้คิด (Metacognitive) การควบคุมอารมณ์ (Affective) และทักษะทางสังคม (Social) เป็นทักษะเสริมในการจัดการการเรียนรู้ภาษาและผู้ที่ใช้วิธีการเรียนทางตรง (Direct strategies) เช่น การคิด (Cognitive) การจดจำ (Memory) และ การชดเชย (Compensatory) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาโดยตรง ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนอื่นๆ ที่ส่งผลต่อคุณลักษณะของผู้ที่มีสมรรถนะทางภาษาสูงต้องประกอบไปด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ได้รับกำลังใจ และการสนับสนุนจากครอบครัว
2. มีโอกาสใช้ภาษานอกห้องเรียน
3. มีพื้นฐานทางครอบครัวที่สามารถพูดได้ 2 ภาษา
4. มีความต้องการที่จะทำให้ครอบครัวมีความสุข
5. เพื่อนๆรอบข้าง ก็เรียนภาษา
6. มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
7. มีวิธีการเรียนรู้เฉพาะตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิธีคิด รวมทั้งสามารถจัดการระบบการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Oxford, 1990)

ท้ายที่สุด Erard (2012) ได้ศึกษา ลักษณะของผู้ที่มีความสามารถด้านภาษาและได้สรุปว่าสติปัญญา วัฒนธรรม และ ลักษณะพิเศษเฉพาะตัวคือ เครื่องมือ สำคัญที่หล่อหลอมให้ ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา (Claudia and Jane, 2012)

5. วิธีการสอนภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันมีแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลายแนวคิด แต่ละแนวคิดช่วยสร้างความคิดที่เป็นระบบให้แก่ครูผู้สอน ช่วยให้ทราบการวิเคราะห์ สังเคราะห์หรือกรอบในการพัฒนานวัตกรรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แนวคิดเหล่านี้ช่วยครูผู้สอน

ตัดสินใจวางแผนการจัดการเรียนการสอน การเลือกกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน การเลือกสื่อการเรียนรู้ที่เน้นแนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษมาเสนอ ดังนี้

1. หลักสูตรภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-Centered Language Curriculum)

หลักสูตรภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ในการใช้ภาษา (Language Use) และรู้จักกระบวนการเรียนรู้ภาษา (Language Learning Process) ตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในรูปแบบการเรียนรู้ในห้องเรียน (Information instruction Manner) และการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Directed Manner)

การพัฒนาหลักสูตรภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นวางแผน (Planning) ประกอบด้วย

- 1.1 การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน
- 1.2 การตั้งเป้าหมายและจุดประสงค์ของรายวิชา
- 1.3 การเลือกเนื้อหา ต้องเลือกเนื้อหาที่ครอบคลุมทั้งส่วนที่เป็นทักษะทางภาษา (Language Skills) และทักษะการเรียนรู้ (Learning Skills) โดยมีแนวทางดังต่อไปนี้

1.3.1 ด้านทักษะทางภาษา

- ให้ผู้เรียนเข้าใจและเห็นประโยชน์ของสิ่งที่จะเรียนและมีส่วนร่วมในการเลือกเนื้อหา
- เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติและฝึกใช้ทักษะความรู้ที่จะนำไปสู่เป้าหมาย
- เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงบทบาทของตนเองในฐานะผู้เรียนภาษา
- กิจกรรมที่จัดให้ต้องสัมพันธ์กับความต้องการในชีวิตจริงของผู้เรียน
- เน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะและกระบวนการทางภาษาที่ละน้อย ในลักษณะที่ค่อยเป็นค่อยไป

1.3.2 ด้านทักษะการเรียนรู้

- เอื้อให้ผู้เรียนใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพ
- ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักวิธีเรียนที่ตนเองพอใจ
- ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะที่ช่วยให้เรียนตามหลักสูตรได้อย่างราบรื่น

- ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักวางจุดมุ่งหมายในการเรียนของตน
- ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักกำหนดเป้าหมายที่ต้องการและช่วงเวลาที่จบบรรลุเป้าหมาย
- ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะในการประเมินตนเอง

1.4 การสร้างกิจกรรมสำหรับการเรียนการสอน กิจกรรมควรจะเป็นทั้งกิจกรรมเพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านภาษา (Linguistic Exercises) และกิจกรรมทางการสื่อสาร (Communicative Tasks) ในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น

- 1.4.1 การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Play)
- 1.4.2 การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation)
- 1.4.3 การเรียนรู้จากโครงการ (Project-Based Learning)
- 1.4.4 การเรียนแบบสืบสวนสอบสวน (Inquiry Method)
- 1.4.5 การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)
- 1.4.6 การเรียนแบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning)
- 1.4.7 การเรียนแบบสร้างความรู้ (Constructivism Learning)
- 1.4.8 กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-solving Activities)

1.5 การสร้างแบบทดสอบ

2. ขั้นตอนการ (Implementation) ประเด็นที่ควรพิจารณา ได้แก่

2.1 วิธีการสอน การจัดกิจกรรมการสอนภาษาโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นไปในลักษณะเดียวกันกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

2.2 แหล่งความรู้ ควรเป็นการตกลงร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และเป็นไปเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนในลักษณะที่เป็นสื่อผสมเพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน

3. **ขั้นการวัดและประเมินผล (Evaluation)** ควรมีการประเมินทั้งรายวิชาและการจัดการเรียนการสอน คือ

3.1 การประเมินผลรายวิชา (Course Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อศึกษาประสิทธิผลของแต่ละวิชาว่าบรรลุจุดหมายของรายวิชานั้นหรือไม่ ซึ่งการประเมินอาจประเมินโดยวิธีการต่อไปนี้

3.1.1 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

3.1.2 เปรียบเทียบผลการประเมินก่อนและหลังของวิชานั้น ๆ ในด้านความรู้ ทักษะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ประเมินโดยใช้ แบบสอบถาม สอบถามความคิดเห็น ความพึงพอใจจากผู้เรียน

3.2 การประเมินผลการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

3.2.1 จุดประสงค์ของการประเมินผล ควรเป็นไปเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้า ของผู้เรียนในการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้และผลการสอนของครู

3.2.2 ใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น การทดสอบ การสอบถาม การสังเกต การสัมภาษณ์ การประเมินตนเอง การบันทึกการเรียนรู้ แฟ้มสะสมงาน

3.2.3 ควรมีการประเมินพฤติกรรมการเรียน การมีส่วนร่วมและความประพฤติ ของผู้เรียน

3.2.4 การวัดและประเมินผล ควรดำเนินการควบคู่ไปกับการเรียนการสอนเป็น ระยะ ๆ อย่างต่อเนื่อง

2. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร(Communication Language Teaching)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication Language Teaching) เป็นการ จัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

กลุ่มนักจิตวิทยาการเรียนรู้เชื่อว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในการเรียน ผู้เรียนจะสามารถ เรียนได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความเข้าใจเป็นสำคัญ เขาจะเรียนได้ดีถ้าเข้าใจจุดประสงค์ของการ เรียน เห็นประโยชน์ในการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ โดยสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เข้ากับสิ่งที่กำลัง เรียนอยู่และสิ่งที่จะช่วยให้เรียนภาษาต่างประเทศได้ดี ต้องเข้าใจหลักภาษาที่ใช้ใน การวางรูปประโยคด้วย

การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถใช้ประโยคได้หลายชนิดในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น การอธิบาย การแนะนำ การถาม-ตอบ การขอร้อง การออกคำสั่ง เป็นต้น ความรู้ในการแต่ง

ประโยคเป็นสิ่งที่เราเรียกว่า ความรู้ความเข้าใจภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะให้เกิดประโยชน์จะต้องสามารถนำความรู้ไปใช้เป็นปฏิตวิสัยได้ตามโอกาสต่าง ๆ ของการสื่อสาร

แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามคำจำกัดความที่ ดักกลาส บราวน์ (H. Douglas Brown, 1993) เสนอไว้ มี 4 ลักษณะ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ดังนี้

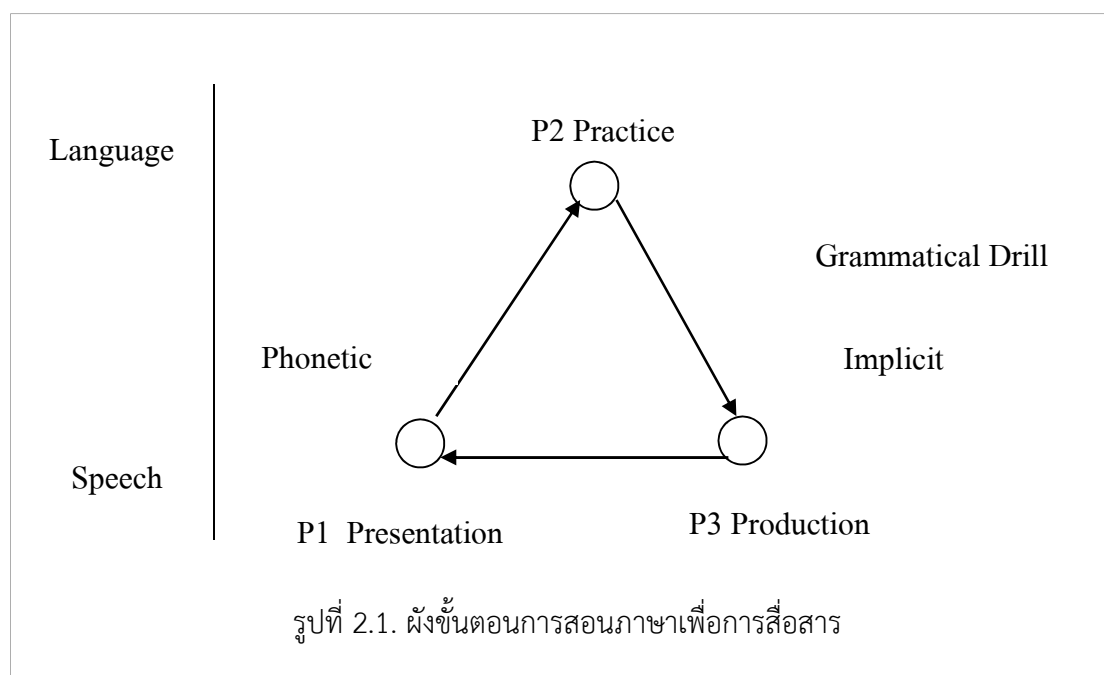
1.เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

2.เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมาเพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษาและปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้เป้าหมายหลักแต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3.ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร

4.ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน

จากแนวคิดดังกล่าว ทำให้เกิดแนวคิดที่ว่าควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง สามารถใช้ได้ถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง ดังแสดงในรูปที่ 2.1

ผังขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (Teaching Stage)

ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. **การนำเสนอเนื้อหา (Presentation)** จัดเป็นขั้นตอนสำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. **ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice)** เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice Directed Activities) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปลดปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกครูผู้สอนจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่าย ๆ ก่อน จนได้รูปแบบภาษาแล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ (ไม่ควรใช้เวลามากนัก) ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน (Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้

3. **ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)** การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วย โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น วิธีการฝึกมักฝึกในรูปแบบของการจัดกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงาน หรือสถานการณ์ต่าง ๆ

3. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Language for Specific Purpose)

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เป็นการสอนโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเพื่อรับรู้ศาสตร์นั้น ๆ ทั้งด้านวิชาการและด้านอาชีพ เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ภาษาอังกฤษเพื่องานเลขานุการ ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ ภาษาอังกฤษการโรงแรม ในการเรียนภาษามีใช่เป็นเพียงการเรียนเฉพาะตัวเนื้อหาภาษา แต่ใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงและบูรณาการในศาสตร์อื่น ๆ ผู้เรียนมีแรงจูงใจและปัจจัยภายนอกที่บังคับให้เรียน การจัดสร้างหลักสูตรการสอนภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาต้นเหตุความจำเป็น ความเหมาะสมและความต้องการของสังคมว่ามีความต้องการภาษาเฉพาะในด้านใดบ้าง ศึกษานโยบายการศึกษาของชาติ เพื่อที่จะได้จัดการสอนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง

2. วิเคราะห์ลักษณะงานการใช้ภาษาในแต่ละอาชีพ เช่น ด้านเลขานุการมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาในขอบข่ายใดบ้างและใช้ภาษาที่งานใด ในลักษณะใด

3. กำหนดระดับความสามารถของภาษาในทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็น เช่น ภาษาที่ใช้ด้านการท่องเที่ยวจะใช้ทักษะการฟัง พูดมากกว่าอ่าน เขียน

4. วิเคราะห์คำและกลุ่มคำใดบ้าง ที่ต้องใช้ในแต่ละประเภทของภาษาเฉพาะด้าน

4. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrate Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ คือ ยุทธศาสตร์การเรียนรู้ซึ่งเปิดโอกาสให้ใช้วิธีการตั้งคำถาม (Question) และกระบวนการแก้ปัญหา (Problem Solving) มาเป็นตัวนำกระบวนการแสวงหาความรู้และทักษะ โดยไม่ยึดติดในโครงสร้างของสาขาวิชาต่าง ๆ ทางด้านวิชาการเพื่อประโยชน์ในการจัดหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน

ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบบูรณาการ

1. เปิดโอกาสให้ครูผู้สอนทุกวิชาได้ทำงานร่วมกัน หรือร่วมมือกันบูรณาการความรู้
2. ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าในการนำความรู้ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง
3. ช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจในลักษณะองค์รวม ภาพรวม มองเห็นความเชื่อมโยงของมวลความรู้และประสบการณ์
4. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว

5. ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีจุดหมายและมีความหมาย
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม สามารถแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน
7. พัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอย่างไม่จำกัด
8. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ชุมชนเป็นแหล่งวิทยาการ และร่วมพัฒนาชุมชนได้อย่างเหมาะสม
9. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้วิธีการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ลักษณะการเรียนรู้แบบบูรณาการ

1. บูรณาการระหว่างความรู้และกระบวนการเรียนรู้
2. บูรณาการระหว่างพัฒนาการทางความรู้และพัฒนาการทางจิตใจ
3. บูรณาการระหว่างความรู้และการกระทำ
4. บูรณาการระหว่างสิ่งที่เรียนในโรงเรียนกับสิ่งที่ป็นอยู่ในปัจจุบัน
5. บูรณาการระหว่างวิชาต่าง ๆ

การวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ มี 2 วิธี คือ

1. การเลือกแก่นสาระ (Theme) จากประเด็นแนวความคิดหรือปัญหาแล้วนำหัวข้อเนื้อหาจากกลุ่มวิชาต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มาสัมพันธ์กันและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการ
2. การนำมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของกลุ่มวิชาต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันมาสร้างเป็นแก่นสาระ (Theme) แล้วสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ซึ่งมี 3 ขั้นตอน คือ
 - 2.1 เลือกมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น (Benchmark) ของวิชาต่าง ๆ ที่จะนำมาบูรณาการ โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันระหว่างวิชาและการเสริมการเรียนรู้ซึ่งกันและกันกำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้
 - 2.2 จากจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เลือกมา ให้ตั้งคำถามต่าง ๆ ที่เป็นคำถามคิดวิเคราะห์ และสามารถนำไปสู่การเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น ๆ
 - 2.3 กำหนดผลงานของผู้เรียนให้ชัดเจน

5. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ส่งเสริมผู้เรียนให้ทำงานร่วมกันเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด หรืออาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมตามสภาพวัฒนธรรม นั่นคือให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในลักษณะเป็นประชาธิปไตย และมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะมีประสิทธิภาพ มีแนวทางสำคัญ 5 ประการคือ

1.การพึ่งพาอาศัยกันในทางที่ดี (Positive Interdependence) สมาชิกทุกคนมีหน้าที่และความสำคัญเท่ากัน รู้หน้าที่ของตนและรับผิดชอบในกิจกรรมต่างๆ เสมอกัน ทุกคนตระหนักดีว่าความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกแต่ละคน

2.การสร้างทีมงาน (Team Formation) การพึ่งพาอาศัยกันและกันชี้ให้เห็นว่า ต้องมีการจัดกลุ่มขึ้นเพื่อทำกิจกรรม ผู้เรียนสามารถจัดกลุ่มกันเองได้ หรือครูผู้สอนเป็นผู้จัดกลุ่มให้ผู้เรียนก็ได้

3.ความรับผิดชอบ (Accountability) ความรับผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนได้รับมอบหมายความรับผิดชอบเป็นรายบุคคล ให้คะแนนหรือจัดลำดับงานส่วนที่รับผิดชอบในโครงการกลุ่ม หรือตามกฎหมายที่ว่าจะยังทำกิจกรรมในกลุ่ม ทุกคนจนกว่างานจะเสร็จ

4.ทักษะทางสังคม (Social Skill) ทักษะในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมทั้งการสื่อความหมาย การช่วยสอนและการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ช่วยให้รู้จักการจัดการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นหมู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.โครงสร้างการเรียนรู้และวิธีการจัดโครงสร้าง (Structures and Structuring) เป็นกรอบวิธีการจัดการเรียนรู้ที่อิสระจากเนื้อหา (Content-Free) สำหรับใช้ในการจัดลำดับพฤติกรรมในห้องเรียน ในการจัดให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับเนื้อหาและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โครงสร้างการเรียนรู้จะบรรยายลำดับวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะเปิดปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

ตัวอย่างโครงสร้างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1.คิดและคุยกัน (Think-Pairs-Share) เพื่อนเรียน (Partners) และผลัดกันพูด (Say and Switch) ทั้ง 3 รูปแบบเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกัน คือให้ผู้เรียนจับคู่กันในการตอบคำถาม อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นหรือสถานการณ์ หรือทำความเข้าใจเนื้อหาที่เป็นความคิดรวบยอดที่กำหนดให้

2.กิจกรรมโต๊ะกลม (Roundtable หรือ Round robin) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนมีจำนวน มากกว่า 2 คนขึ้นไป และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มเล่าหรือเขียนความคิดเห็นของตน เล่าประสบการณ์ ความรู้ สิ่งที่ตนกำลังศึกษา หรือสิ่งที่กำหนดให้

3.คู่ตรวจสอบ (Pairs Check) มุมสนทนา (Confers) ร่วมกันคิด (Numbered Heads Together) เป็นรูปแบบการสอนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 4-6 คน โดยผู้เรียนในแต่ละกลุ่มต้องคละเพศและความสามารถให้ช่วยกันตอบคำถาม แก้โจทย์ปัญหา หรือทำแบบฝึกหัด เมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มย่อยสามารถตอบปัญหาหรือแก้โจทย์ปัญหาได้แล้ว ก็เปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยน หรือตรวจสอบคำตอบกับผู้เรียนในกลุ่มอื่น หรือครูผู้สอนอาจสุ่มเรียกผู้เรียนให้ตอบ

4.การสัมภาษณ์แบบสามขั้นตอน (Three – Steps Interview) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับกลุ่มย่อยที่มีสมาชิก 3-4 คน มีขั้นตอนดังนี้

4.1 ผู้เรียนจับกลุ่มกัน ในกรณีที่กลุ่มมีสมาชิก 3 คน ให้คนที่ 1 เป็นผู้สัมภาษณ์ โดยถามคำถามที่ครูผู้สอนตั้ง หรือผู้เรียนเป็นผู้ตั้งเอง ผู้เรียนคนที่ 2 เป็นผู้ตอบ และผู้เรียนคนที่ 3 เป็นผู้จัดประเด็นอภิปราย หรือแสดงความคิดเห็น ในกรณีที่กลุ่มมีสมาชิก 4 คน ให้สมาชิกภายในกลุ่มจับคู่กันเป็น 2 คู่ โดยมีการสัมภาษณ์และตอบคำถามไปพร้อม ๆ กัน ทั้ง 2 คู่ ผู้เรียนคนที่เป็นผู้ตั้งคำถามจะเป็นผู้จัดประเด็นอภิปราย หรือความคิดเห็นในขณะที่ผู้เรียนอีกคนหนึ่งตอบ

4.2 หลังจากการสัมภาษณ์ หรืออภิปรายตามหัวข้อจบเรื่องหนึ่ง ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะสลับบทบาทกันในการสัมภาษณ์ หรือสนทนาหัวข้ออื่น ๆ

4.3 เมื่อการสัมภาษณ์ หรืออภิปรายครบทุกหัวข้อแล้ว ผู้เรียนแต่ละกลุ่มย่อยผลัดกันเล่าสิ่งที่ตนได้รู้ให้กลุ่มทราบ

5.เทคนิค STAD (Student Team Achievement Division) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สมาชิกในกลุ่ม 4 คน มีระดับสติปัญญาต่างกัน เช่น เก่ง 1 คน ปานกลาง

2 คนและอ่อน 1 คน ครูผู้สอนกำหนดบทเรียนและการทำงานกลุ่มแล้วจึงสอนบทเรียนให้ผู้เรียนทั้งชั้น จากนั้นให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนด ผู้เรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน เด็กเก่งช่วยการตรวจสอบงานเพื่อให้ถูกต้องก่อนนำเสนอครูผู้สอน การสอบต่างคนต่างทำข้อสอบแล้วเอาคะแนนของทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม ครูผู้สอนจัดลำดับคะแนนของกลุ่มแล้วปิดประกาศให้ทุกคนทราบ

6.เทคนิค TGT (Team – Games Tournament) เป็นการจัดกลุ่มเช่นเดียวกับ STAD แต่ไม่มีการสอบทุกสัปดาห์ แต่ละทีมที่มีความสามารถเท่าเทียมกันจะแข่งขันกันตอบปัญหา มีการจัดกลุ่มใหม่ทุกสัปดาห์ โดยพิจารณาจากความสามารถของแต่ละบุคคล

7.เทคนิค TAI (Team – Assisted Individualization) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สมาชิกของกลุ่ม 4 คน มีระดับความรู้ต่างกัน ครูผู้สอนเรียกผู้เรียนที่มีระดับความรู้เดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอน ความยากง่ายของเนื้อหาที่สอนแตกต่างกัน ทุกคนสอบโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน มีการให้รางวัลทีมที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม

8.เทคนิค CIRC (Cooperative – Integrated Reading and Composition) ใช้สำหรับการอ่าน เขียนและทักษะอื่น ๆ ทางภาษา สมาชิกในกลุ่ม 4 คน มีความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คน ก็เท่ากัน แต่ระดับความรู้ต่างกันจาก 2 คนแรก ครูผู้สอนเรียกคู่ที่มีความรู้เท่ากันจากทุกกลุ่มมาสอนให้กลับเข้ากลุ่มแล้วเรียกคู่ถัดไปจากทุกกลุ่มมาสอน คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากคะแนนสอบของสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคล

9.เทคนิค Jigsaw เป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนมอบหมายให้สมาชิกในกลุ่มแต่ละกลุ่มศึกษาเนื้อหาที่กำหนดให้ สมาชิกแต่ละคนจะถูกกำหนดโดยกลุ่มให้ศึกษาเนื้อหาคนละตอนที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจะไปทำงานร่วมกับสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาที่เหมือนกัน หลังจากที่อยู่ในกลุ่มฟังโดยเรียงลำดับเรื่องราวเสร็จแล้วให้สมาชิกในกลุ่มคนใดคนหนึ่งสรุปเนื้อหาของสมาชิกทุกคนเข้าด้วยกัน ครูผู้สอนอาจเตรียมข้อสอบเกี่ยวกับบทเรียนนั้นไว้ทดสอบความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนในช่วงสุดท้ายของการเรียน

ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ

1.สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือกันในการทำงานกลุ่ม ทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

2.ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสดู พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน

- 3.ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
- 4.ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมกันคิด การระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุด
- 5.ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

6. การจัดการเรียนรู้ภาษาโดยใช้เนื้อหาเป็นสื่อ (Content – Based Instruction)

การจัดการเรียนการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเป็นสื่อ หมายถึง การสอนภาษาที่นำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มาบูรณาการกับจุดหมายของการสอนภาษา ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และในขณะเดียวกันก็พัฒนาการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไปด้วย ดังนั้น การคัดเลือกเนื้อหาที่นำมาให้ผู้เรียนได้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเนื้อหาที่คัดเลือกมาจะต้องเอื้อต่อการบูรณาการการสอนทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนมีการคิดวิเคราะห์ สามารถตีความ ประเมินข้อมูลของเรื่องและพัฒนาการเขียนเชิงวิชาการที่เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาในลักษณะองค์รวม (Whole Language Learning)

จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นเนื้อหาไปใช้ มีขั้นตอนดังนี้

- 1.การเลือกแก่นสาระ (Selecting the Theme) ครูผู้สอนจะต้องเลือกหัวเรื่อง (Topic) ที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริงและเลือกหัวเรื่องย่อย (Sub-Topic) ที่สัมพันธ์กัน นอกจากนี้ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ครูผู้สอนสามารถเลือกเรื่องที่จะสอนจากรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร

2. การเลือกสื่อการสอนหรือบทเรียน (Selecting the Material or the Text) เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เพราะครูผู้สอนจะต้องหาบทเรียนในกรอบเนื้อหาที่คาดว่าผู้เรียนสนใจ ทั้งจะต้องฝึกให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิดในระดับสูง เช่น สามารถตีความ หรือสังเคราะห์ข้อมูล หรือแยกประเด็นที่เป็นความเห็นจากข้อเท็จจริง สามารถเห็นภาพตามคำบรรยาย สามารถระบุความเป็นเหตุเป็นผลโดยใช้โครงสร้างของภาษา ในการเลือกบทเรียนที่จะใช้สอน อาจใช้แนวทางดังนี้

- 2.1 เนื้อหาของบทเรียนเป็นเรื่องจริง (Content Authenticity) ทันสมัย มีข้อมูลมากพอที่จะให้ผู้เรียนฝึกทักษะการอ่าน เขียน ฟังและพูดได้

- 2.2 ภาระงานที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง (Task Authenticity) เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา กิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนพัฒนาความคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์

2.3 ระดับความสนใจ (Interest Level) เนื้อหาในการเรียนสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน

2.4 ระดับความยากง่าย (Difficulty Level) บทเรียนยากง่ายเหมาะกับระดับของผู้เรียน บทเรียนให้ข้อมูลเพียงพอและความยาวพอเหมาะ

2.5 เนื้อหาเข้าใจได้ง่าย (Accessibility) ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานก่อนอ่าน บทเรียนและสามารถเข้าใจประเด็นทางวัฒนธรรม การเรียบเรียงเนื้อหาตลอดจนสำนวนภาษาเหมาะสม

2.6 บทเรียนหาได้ง่าย (Availability) ครูผู้สอนสามารถหาบทเรียนได้ในท้องถิ่นของตน

2.7 รูปแบบของบทเรียน (Packaging) น่าสนใจ การจัดหน้า ตัวพิมพ์ ภาพ สี สัน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจข้อความได้ง่ายขึ้น

2.8 บทเรียนยืดหยุ่นได้ (Flexibility) บทเรียนเหมาะที่จะใช้สอนแบบทักษะสัมพันธ์ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย และเอื้อต่อผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนรู้ต่างกัน

2.9 แหล่งเนื้อหา (Source) บทเรียนมาจากแหล่งเนื้อหาที่มีรูปแบบที่หลากหลาย

2.10 ส่วนเสริมบทเรียน (Textual Aids) เช่น คำอธิบายศัพท์ คำถามให้ค้นคว้าเพิ่มเติม ดัชนีคำช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและจำเนื้อหาที่เรียนได้

2.11 สื่อการสอนเสริม (Supporting Materials) อาจมีคู่มือครู เฉลยคำตอบ หรือแบบฝึกหัดเสริม

3. การสร้างแผนภูมิแสดงเครือข่าย (Web)

หลังจากเลือกเนื้อหาแล้วจึงกำหนดหัวเรื่อง (Topic) และหัวเรื่องย่อย (Sub-Topic) เพื่อเจาะลึกเนื้อหา โดยให้ความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ตลอดจนสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาอื่นในหลักสูตร จากเนื้อหาในแต่ละหัวเรื่อง ผู้เรียนจะได้รู้ข้อมูลใหม่พร้อมกับพัฒนาทักษะทางภาษารวมทั้งฝึกกลวิธีการเรียนและพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ไปพร้อมกัน ฉะนั้นครูผู้สอนควรเลือกหัวเรื่องที่น่าสนใจ เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน และมีรูปแบบภาษาหลากหลาย

4. การเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน (Developing the Instruction Tasks and Activities) ครูผู้สอนจะวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อจะประเมินว่า ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เบื้องต้นอะไรบ้างก่อนที่จะอ่านบทเรียน หรือทำกิจกรรม หลังจากนั้นจึงเตรียมกิจกรรมจากเนื้อหาเพื่อสอนศัพท์และ

โครงสร้างทางภาษา วิธีเรียบเรียงเนื้อความ กลวิธีการเรียน ทักษะการเรียนรู้และฝึกการสื่อความหมาย ในรูปแบบปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กิจกรรมที่ผู้เรียนทำการฝึกให้สามารถสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์ การพูดและการเขียนเรื่องเกี่ยวกับบทเรียน กิจกรรมแต่ละขั้นตอนต้องสัมพันธ์และเสริมสร้างซึ่งกันและกัน

7. การสอนแบบองค์รวม (Whole Language Approach)

การสอนแบบองค์รวมเป็นการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวม เป็นการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม โดยไม่แยกภาษาเป็นส่วน ๆ และไม่เน้นเฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่ง

การสอนแบบองค์รวม การพัฒนาภาษาพูดและการอ่านออกเสียง มีเงื่อนไขสำคัญในการเรียนรู้ ดังนี้

1. การนำเข้าสู่บทเรียน (Immersion) ควรจัดสภาพแวดล้อมทางภาษาที่แตกต่างและหลากหลายให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่มีความหมาย มีจุดมุ่งหมายและเป็นองค์รวม
2. การสาธิต หรือการทำแบบจำลอง (Demonstration or Modeling) ควรปล่อยให้ผู้เรียนได้อยู่กับคนอื่น ๆ ที่ใช้ภาษาในวิธีการต่าง ๆ ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน
3. ความคาดหวัง (Expectation) คาดหวังว่าผู้เรียนจะเรียนรู้วิธีการพูดและการตอบโต้ที่สอดคล้องกัน
4. การประมาณการ (Approximation) ควรปล่อยให้ผู้เรียนทดลองกับภาษา และคาดคะเนเหตุการณ์ด้วยตนเอง
5. การป้อนข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ควรให้ข้อมูลย้อนกลับในทางบวกเกี่ยวกับความพยายามในการใช้ภาษาของผู้เรียนโดยใช่วิธีที่อ่อนโยน
6. ความรับผิดชอบ (Responsibility) ควรปล่อยให้ผู้เรียนตัดสินใจด้วยตนเองว่าพวกเขาจะเรียนอะไรเกี่ยวกับภาษา ใช้ความเร็วและระยะเวลาในการเรียนอย่างไร
7. ข้อผูกพัน (Engagement) ควรทำให้ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยในการทำอะไรเหมือนคนอื่นและมีสิทธิเป็นเจ้าของ สิ่งที่เขาทำ รวมทั้งพาให้เขาเชื่อว่า การพยายามทำให้ดีเท่าเทียมหรือดีกว่าคนอื่นเป็นสิ่งที่มีความควรค่า
8. การฝึกปฏิบัติ (Practice) ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตลอดวันในการฝึกอ่านและเขียน

9. สภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ (Supportive Learning Environment) ควรให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น ไม่มีการขู่脅ในการทำการะงานการเรียนรู้

8. การเรียนรู้จากการทำโครงการ (Project-Based Learning)

โครงการ คือ งานศึกษาค้นคว้าที่ผู้เรียนร่วมกันเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ผู้เรียนต้องการศึกษา แล้วดำเนินการศึกษาค้นคว้าภายในเวลาที่ตกลงกันได้ จนได้ผลออกมาตามที่ตั้งจุดประสงค์ไว้

ลักษณะเด่นของโครงการ

1. มุ่งเน้นไปที่การเรียนรู้เนื้อหามากกว่าเป้าหมายด้านภาษา เฉพาะภาษาใดภาษาหนึ่ง
2. มีลักษณะมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แม้ครูผู้สอนจะมีบทบาทในการสนับสนุนและเสนอแนะตลอดกระบวนการ
3. มีลักษณะเป็นการร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์จากกันและกัน
4. นำไปสู่การบูรณาการที่แท้จริงทั้งด้านทักษะและกระบวนการ แสวงหาข้อมูลจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงภาระงานในชีวิตจริง
5. จะสิ้นสุดหรือจบลงด้วยผลงานในตอนท้าย ซึ่งสามารถให้คนอื่นรับรู้ มีส่วนร่วมได้ ทำให้โครงการเป็นสิ่งที่มีความหมายที่แท้จริง
6. เป็นสิ่งจูงใจ กระตุ้นและท้าทาย มีผลดีต่อการสร้างความเชื่อมั่น การรู้คุณค่าของตนเองและความเป็นอิสระในการดูแลตนเองควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะทางภาษา การเรียนรู้เนื้อหาและความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียน

9. การเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน (Task – Based Learning)

การเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ใช้ภาระงาน (Tasks) เป็นหลัก มีลักษณะเป็นหลักสูตรแบบวิเคราะห์ (Analysis Syllabus) โดยยึดเอาระบบภาษาทั้งหมดมาวิเคราะห์ แล้วจัดเป็นหน่วยใหญ่ ๆ ไว้ตามความสามารถของผู้เรียนและเน้นว่าจะเรียนภาษาอย่างไร โดยยึดให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรด้วย

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
 - 1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตร
 - 1.2 วิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน
 - 1.3 วิเคราะห์แบบเรียน
 - 1.4 วิเคราะห์ภาระงาน
2. การพัฒนารูปแบบภาระงาน
 - 2.1 สรุปรูปข้อมูลพื้นฐานและกำหนดรายละเอียดของภาระงาน
 - 2.2 ร่างรายละเอียดของภาระงาน
 - 2.3 ปรับปรุงแก้ไข
3. การทดลองใช้ภาระงาน
 - 3.1 การเตรียมการ
 - 3.2 การสอน
4. การประเมินหลักสูตร
 - 4.1 กำหนดเกณฑ์การประเมินหลักสูตร
 - 4.2 วิเคราะห์ผลการประเมิน
 - 4.3 ปรับปรุงแก้ไข

10. การสร้างองค์ความรู้ (Constructivism)

การสร้างองค์ความรู้ เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้และการเรียนรู้ที่มีพื้นฐานมาจากจิตวิทยา ปรัชญาและมนุษยวิทยา โดยมีความเชื่อว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง อาศัยประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ โยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่เข้าด้วยกัน ครูผู้สอนต้องเป็นผู้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม

ขั้นตอนการสร้างองค์ความรู้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Orientation) ใช้สิ่งเร้า เช่น วีดิทัศน์ รูปภาพ โคลง สุนทรพจน์ แนวคิด ภาพวาด เพื่อชักนำผู้เรียนเข้าสู่เรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ให้นักเรียนบอกถึงความคิดของพวกเขาและเขียนลงกระดาษ

2.ขั้นการแลกเปลี่ยนและทำให้กระจ่าง (Exchange and Clarification) กระตุ้นให้ผู้เรียน ฟัง/อ่านความคิดเห็นของกันและกัน แล้วช่วยกันทำแนวคิดนั้นให้ชัดเจนขึ้น

3.ขั้นท้าทาย (Challenge) ผู้เรียนได้รับข้อมูลที่ท้าทายแนวคิดของพวกเขามีอยู่ ข้อมูล ซึ่งอาจเป็นตัวเลข รายงานจากหนังสือ ฯลฯ ครูผู้สอนให้ผู้เรียนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบข้อมูลนั้นและตั้งคำถามใหม่กับคิดข้อมูลใหม่ที่ต้องการเพิ่มขึ้น

4.ขั้นเปรียบเทียบแนวความคิดใหม่และเก่า (Comparing New and Old Ideas) ผู้เรียน ได้รับข้อมูลที่ท้าทายแนวคิดของพวกเขามีอยู่ ข้อมูลอาจเป็นตัวเลข รายงานจากหนังสือ ฯลฯ ครูผู้สอนให้ผู้เรียนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบข้อมูลนั้นและตั้งคำถามใหม่กับคิดข้อมูลใหม่ที่ต้องการเพิ่มขึ้น

5.ขั้นทดสอบความคิดใหม่ (Testing New Thinking) เลือกบริบทใหม่ให้ผู้เรียน และให้ผู้เรียนคิดว่าจะประยุกต์ใช้ความคิดของตนในบริบทนี้ได้อย่างไร ครูผู้สอนตรวจสอบหาร่องรอยที่แสดงถึงการประยุกต์ใช้ความเข้าใจที่พัฒนามาจากขั้นที่ 1 – 4

11. การสอนแบบโฟร์แมทซิสเต็ม (4 MAT'S Learning System)

รูปแบบการเรียนการสอนแบบ 4 MAT'S Learning System เป็นการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์จากการรับรู้ประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม มีการจัดการข้อมูลด้วยการสังเกตอย่างไตร่ตรอง เชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิมของตนเอง ผู้เรียนจะบูรณาการสิ่งที่ได้จากการสังเกตมาเป็นความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรม แล้วนำมาลงปฏิบัติ ให้มีความสำคัญกับการประยุกต์ใช้ความรู้ การค้นคว้าและการทดลองปฏิบัติ กิจกรรมเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ การอภิปราย การทำงานกลุ่ม และกิจกรรมการแก้ปัญหา

ลักษณะของผู้เรียนตามแนวคิดของ 4 MAT'S Learning System มี 4 แบบคือ

ผู้เรียนแบบที่ 1 (Imaginative Learner) คือ ผู้เรียนที่มีความถนัดในการรับรู้จากประสบการณ์ รูปธรรมผ่านกระบวนการข้อมูลด้วยการสังเกตอย่างไตร่ตรอง นักเรียนจะเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิมของนักเรียนได้เป็นอย่างดี การเรียนแบบร่วมมือ การอภิปราย และการทำงานกลุ่มจะช่วยเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนในกลุ่มนี้ คำถามนำทางสำหรับผู้เรียนกลุ่มนี้คือ “ ทำไม ” (Why ?)

ผู้เรียนแบบที่ 2 (Analytic learners) คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ เรียนรู้ความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรมได้เป็นอย่างดี ผู้เรียนกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับความรูที่เป็นทฤษฎี รูปแบบและความรู้จากผู้เชี่ยวชาญ การอ่านการค้นคว้าข้อมูลจากตำรา หรือ

เอกสารต่าง ๆ รวมทั้งการเรียนการสอนแบบบรรยายจะส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนเหล่านี้ คำถามนำทางสำหรับผู้เรียนเหล่านี้ คือ “ อะไร ” (What ?)

ผู้เรียนแบบที่ 3 (Common Sense Learners) คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถ ความถนัดในการรับรู้ความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรม แล้วนำสู่การลงมือปฏิบัติ ให้ความสำคัญกับการประยุกต์ใช้ความรู้ การค้นคว้า การทดลองปฏิบัติ กิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติและกิจกรรมการแก้ปัญหาจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนในกลุ่มนี้ คำถามนำทางสำหรับผู้เรียนในกลุ่มนี้ คือ “ อย่างไร ” (How ?)

ผู้เรียนแบบที่ 4 (Dynamic Learners) คือ ผู้เรียนที่มีความถนัดในการเรียนรู้ ประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมแล้วนำสู่การลงมือปฏิบัติ ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ที่เป็น การสำรวจ ค้นคว้า การค้นพบด้วยตนเอง แล้วเชื่อมโยงความรู้เหล่านั้นไปสู่การทดลองปฏิบัติด้วย ตนเอง คำถามนำทางสำหรับผู้เรียนในกลุ่มนี้ คือ “ ถ้า ” (If)

จากลักษณะของผู้เรียนทั้ง 4 ประเภทมาบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร จะได้เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโพร์แม็ทซิสเต็ม ประกอบด้วยการสอน 8 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างประสบการณ์ (Create an Experience) เป็นขั้นที่จะจูงใจ ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของสิ่งที่เรียน โดยผู้เรียนจะได้สร้างประสบการณ์พื้นฐานที่ เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนผ่านกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เช่น เกม เพลง บทกลอน สถานการณ์ ปัญหาที่เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งในเนื้อหาของกิจกรรมจะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้สร้างจินตนาการ ผิการสังเกต การอภิปราย และการทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่น โดยในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร กับครูและเพื่อนๆตลอดเวลา

ขั้นที่ 2 การสะท้อนประสบการณ์ (Reflecting on Experience) ขั้นนี้มี วัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้อภิปราย อธิบาย ให้เหตุผลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่สร้างขึ้นในขั้นที่ 1 เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถฝึกการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อสรุปความรู้ ความคิด ของตนเองหรือของกลุ่มได้อีกด้วย กิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ ของสิ่งที่กำลังเรียนอยู่

ขั้นที่ 3 การบูรณาการสิ่งที่ได้จากการสังเกตเป็นความคิดรวบยอด (Integrating Observations into Concept) ขั้นนี้ผู้เรียนจะได้เรียนเนื้อหาในบทเรียนผ่านกิจกรรมที่

หลากหลาย เช่น การค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งต่างๆ การทดลอง การทำงานตามใบงาน การระดมสมอง โดยผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนากับเพื่อนๆ แล้วเขียนสรุปความคิดเห็นที่ได้จากการระดมสมองหรือความรู้ที่ได้จากการค้นคว้า ทดลอง และการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อสรุปเป็นความคิดรวบยอดของตนเอง

ขั้นที่ 4 การพัฒนาทฤษฎีและความคิดรวบยอด (Developing theories and concept) ขั้นนี้เป็นการเรียนรู้เนื้อหาและความคิดรวบยอดเพิ่มเติมจากขั้นที่ 3 เพื่อนำผู้เรียนไปสู่ความคิดรวบยอดที่เป็นแก่นของเนื้อหาที่เรียน จนสร้างความคิดรวบยอดในเรื่องที่เรียนได้ เน้นการใช้สมองซีกซ้าย ครูควรหลีกเลี่ยงการใช้ข้อมูลแบบบรรยาย แต่ให้ผู้เรียนค้นคว้า ทดลอง เรียนรู้จากวิทยากรท้องถิ่น

ขั้นที่ 5 ลงมือปฏิบัติตามแนวคิดที่กำหนด (Working on defined concept) ขั้นนี้ผู้เรียนได้ลงมือทำโดยผ่านประสาทสัมผัส อาจจะทำตามใบงานหรือคู่มือ หรือแบบฝึกหัด ที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้และทักษะที่กำหนดในขั้นตอนที่ 4

ขั้นที่ 6 ขั้นบูรณาการแนวคิดหรือการเรียนรู้สิ่งต่างๆรอบตัว (Messing around) ขั้นนี้เป็นขั้นการบูรณาการและสร้างสรรค์ ผู้เรียนมีโอกาสดแสดงความสนใจ ความถนัด ความเข้าใจ เนื้อหาวิชา ความซาบซึ้งและจินตนาการออกมาเป็นรูปธรรม เช่นสิ่งประดิษฐ์ สมุดภาพ ภาพวาด นิทาน บทกวีหรือบทละคร ซึ่งเป็นผลจากการลงมือปฏิบัติจากขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนได้บูรณาการความรู้มาใช้อย่างสร้างสรรค์ สร้างผลงานของตนเองและแลกเปลี่ยนผลงานกับผู้อื่น

ขั้นที่ 7 ขั้นวิเคราะห์ผลและนำแนวคิดไปใช้ (Analyzing for usefulness or application) ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนชื่นชมกับผลงานของตนเอง หรือสามารถประยุกต์ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ไปสู่กิจกรรมอื่นๆ ผู้เรียนนำผลงานไปนำเสนอให้เพื่อนๆติดชม เป็นการประเมินผลตนเองเพื่อการปรับปรุงผลงานและความรู้ให้ดียิ่งขึ้น

ขั้นที่ 8 ขั้นนำแนวคิดไปปฏิบัติและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่น (Doing it themselves and sharing what they do with others) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแบ่งปันความรู้และประสบการณ์จากการค้นคว้า มองเห็นการเชื่อมโยงความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การจัดนิทรรศการหน้าชั้น การจัดแสดงผลงานในวันสำคัญของโรงเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับ Language Learning Strategies พบว่า Nosidlak (2013) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Vocabulary Learning Strategies of the Advanced Students นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ University of Cracow ประเทศโปแลนด์ จำนวน 102 คน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ SILL (Strategies Inventory of Language Learning) ของ Oxford ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ 6 รูปแบบ คือ Social, Memory, Cognitive, Meta- Cognitive, Compensation, และ Affective strategies จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ Cognitive มากที่สุด ขณะที่ กระบวนการเรียนรู้แบบ Affective Strategies ถูกใช้น้อยที่สุด นอกจากนี้ Nosidlak ยังพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์น้อยกว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษต่ำ

Safian และคณะ (2014) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Exploring Vocabulary Learning Strategies Used by UPM TESL Undergraduates, University Putra Malaysia กับ นักศึกษาวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (TESL) จำนวน 50 คน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ SILL (Strategies Inventory of Language Learning) ของ Oxford ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ 5 รูปแบบ คือ Determination, Social, Memory, Cognitive, และ Meta- Cognitive strategies จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ Metacognitive มากที่สุด ขณะที่ กระบวนการเรียนรู้แบบ Social Strategies ถูกใช้น้อยที่สุด

Frankie Subon (2013) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Vocabulary Learning Strategies Employed by Form 6 Students กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (Form 6) ในประเทศมาเลเซีย จำนวน 156 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนสายวิทย์ จำนวน 44 คน และนักเรียนสายศิลป์ จำนวน 112 คน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ SILL (Strategies Inventory of Language Learning) ของ Oxford ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ 8 รูปแบบ คือ Perception, Sources, Encoding, Rehearsal, Dictionary, Guessing, Manage และ Activation จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้

กระบวนการเรียนรู้แบบ การเดาคำศัพท์มากที่สุด (Guessing) ขณะที่ กระบวนการเรียนรู้แบบการจัดการ(Manage) ถูกใช้น้อยที่สุด

Giday (2008) ได้ทำการศึกษาเรื่อง Vocabulary–Learning Strategy Use: The Case Of High And Low Achiever Students In Gondar College Of Teacher Education 30 คน แยกเป็นกลุ่มเก่ง 15 คน และกลุ่มอ่อน 15 คน เพื่อศึกษาความเหมือน และความต่างกันของการใช้ กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในระดับ ปานกลาง และมีความสัมพันธ์กันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยพบว่านักเรียนกลุ่มเก่งมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มอ่อน

Tuluhong (2006) ได้ทำการศึกษาเรื่อง The vocabulary learning strategies of proficient and less proficient Malaysian Chinese ESL tertiary learners กับนักศึกษามาเลเซีย สัญชาติจีน 232 คน จาก 13 คณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย Universiti Putra Malaysia พบว่า นักศึกษาใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ Metacognitive เช่นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อ อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือ รายการทีวี มากที่สุด ขณะที่ กระบวนการเรียนรู้แบบ Social Strategies ถูกใช้น้อยที่สุด

Bremner (1998) ทำการศึกษาเรื่อง “Language Learning Strategies and Language Proficiency: Investigating the Relationship in Hong Kong” การศึกษานี้ใช้รูปแบบ กระบวนการเรียนรู้ที่เรียกว่า SILL (Strategies Inventory of Language Learning) : ซึ่งประกอบด้วย กระบวนการ เรียนรู้ 6 รูปแบบ คือ memory, cognitive, compensation, metacognitive, affective และ social strategies จากการศึกษา พบว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศในฮ่องกงใช้ กระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบของ compensation และ metacognitive strategies มากที่สุดในขณะที่ กระบวนการเรียนรู้ใน รูปแบบของ affective และ memory strategies ผู้เรียนนำไปใช้น้อยที่สุดในขณะที่ Lojova and Vlckova (อ้างถึงใน Horvathova, 2014) ทำการศึกษาเรื่อง “Foreign language learning strategies” โดยศึกษากับนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายในเมือง Brno ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเชค ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนใช้กลการเรียนรู้แบบ direct strategies (memory, cognitive, compensation strategies) มากกว่า indirect strategies

(metacognitive, affective, social strategies) นอกจากนั้น เมื่อแยกตามรูปแบบของกระบวนการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนใช้กระบวนการเรียนในกลุ่ม compensation strategies มากที่สุด(Horva thova, 2014)

ส่วนผู้วิจัยที่วิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศ ดังเช่น Stoffer (1995) วิจัยเรื่อง “University foreign languages students’ choice of vocabulary learning strategies as related to individual difference variables” โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษารัสเซีย และภาษาสเปนในชั้นเรียนของ University of Alabama ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า การใช้ Vocabulary Learning Strategies Inventory (VOLSI) ของกลุ่มตัวอย่างมี 9 รูปแบบ คือ 1) Strategies Involving Authentic language Use 2) Strategies Involving Creative Activities 3) Strategies Used for Self-Motivation 4) Strategies Used to Create Mental Linkages 5) Memory Strategies 6) Visual/Auditory Strategies 7) Strategies Involving Physical Action 8) Strategies Used to Overcome Anxiety 9) Strategies Used to Organize Words.

2. งานวิจัยในประเทศ

หัวข้อการศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในประเทศไทย พัทธีพรณ ม.รัตนพล (2541) วิจัยเรื่องการศึกษาลักษณะการเรียนรู้ และกลวิธีการเรียนรู้ภาษา อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษากรุงเทพมหานครผลการวิจัย พบว่าลักษณะการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมเป็นผู้เรียนที่ชอบเรียนรู้ตามขั้นตอน (ร้อยละ 70) มีความละเอียดรอบคอบในการริเริ่มภาระงาน (ร้อยละ 52) มีลักษณะเปิดตัวชอบสังคม (ร้อยละ 48) ถนัดใช้ตา (ร้อยละ 44) และชอบคาดเดากฎเกณฑ์และความหมายของภาษาใหม่ (ร้อยละ 43) ในขณะเดียวกันพบว่า มีการนำกลวิธีอภิปรายมาใช้บ่อยถึงบ่อยมากอย่างเห็นได้ชัดกว่ากลวิธีอื่นๆ สำหรับกลวิธีเชิงพุทธิปัญญาและวิธีการเสริมและการทดแทนพบว่านักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาสูงและกลุ่มปานกลางได้นำมาใช้บ่อยถึงบ่อยมากในขณะที่นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาดำเนินมาใช้น้อยถึงแทบไม่ได้ใช้เลย (พัทธิพรณ, 2541) และ Pawinee (2000) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษา กับความสามารถในการพูดและเขียนภาษา อังกฤษ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่

3 วิชานอกการบัญชี ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ 3) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ 4) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (Pawinee, 2000)

การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยเปรียบเทียบระหว่างผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันตติยา เมฆประยูร (2544) ศึกษาเรื่อง การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเปรียบเทียบ การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) นักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้เชิงอุปมาและเชิงพหูพจน์ภาษาโดยรวมแต่ละประเภท ในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านกลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ใช้ กลวิธีทุกประเภทในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณากลวิธีแต่ละด้านในแต่ละประเภทพบว่านักเรียนใช้กลวิธีทุกด้านเชิงอุปมา ระดับปานกลางและใช้กลวิธีส่วนใหญ่เชิงพหูพจน์ภาษาในระดับปานกลาง ยกเว้นกลวิธีดำเนินการจำ โดยการฝึกที่กลุ่มสูงใช้ในระดับน้อย แต่กลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำใช้ในระดับปานกลาง 2) นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่างกันใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้วิสุทธิ์ กระจำวงศ์ศิริศิลป์ (อ้างถึงใน สุภาภรณ์, 2553) วิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์ทางศัพท์สูงใช้กลวิธีการเข้าใจคำศัพท์ โดย การเดา ความหมายของคำ จากบริบทอยู่ในระดับน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางศัพท์ต่ำกลุ่มนักศึกษากลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์ทางศัพท์สูง มีการใช้วิธีการจดจำศัพท์โดยนึกถึงองค์ประกอบบางส่วนของคำอยู่ในระดับน้อยที่สุดและนักศึกษาใช้กลวิธีในการเข้าใจคำศัพท์มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลวิธีการจดจำและกลวิธีการใช้คำศัพท์ (สุภาภรณ์, 2553)

การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 3 (ม1-ม3) เขมิกา ทับทิมใส (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนท่ามะกาวิทยา อําเภوتاมะกา จังหวัดกาญจนบุรี ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังทำแบบฝึกกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทำแบบฝึกกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษและนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับบุญยาพร สุวันโน และคณะ (2547) วิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลําปาง เขต 3 อําเภอแจ้ห่ม จังหวัดลําปาง ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า 1) นักเรียนทั้งหมดนิยมใช้กลวิธีการใช้ พจนานุกรม มากที่สุดและใช้กลวิธีการถอดความหมายจากตัวสะกดน้อยที่สุด 2) นักเรียนชายและนักเรียนหญิงใช้ กลวิธีในการ เรียนรู้ คำศัพท์ไม่แตกต่างกัน คือใช้กลวิธีการใช้พจนานุกรมมากที่สุด แต่นักเรียนชาย ใช้กลวิธีการจดบันทึกน้อยที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงใช้กลวิธีการถอดความหมายตัวสะกดน้อยที่สุด 3)นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงใช้กลวิธีการใช้ พจนานุกรมมากที่สุด ใช้กลวิธีการถอดความหมายจากตัวสะกดน้อยที่สุดและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำใช้กลวิธีการกระตุ้นมากที่สุด ใช้กลวิธีการจำ การฝึกฝน และการท่องน้อยที่สุด 4) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำมีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันในทุกกลวิธี 5) นักเรียนชายและนักเรียนหญิงใช้กลวิธีการจดบันทึกการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย Aaron and Koh Thong Chiang (2006) วิจัยเรื่อง กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษในบริบทตามธรรมชาติของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ผลการศึกษาข้อมูลพบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยกลวิธีเชิงอุปมาอุปไมย กลวิธีเชิงพหูพจน์ปัญหาและกลวิธีทางสังคม ตามลำดับ 2) ความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์และชนิดของกลวิธีที่ใช้มีความแตกต่างกันอย่างเด่นชัดเมื่อนักศึกษาอ่านบทอ่านที่มีความยากต่างกัน 3) ในการอ่านนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าชนิดของกลวิธีที่ใช้ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้ใช้ทั้ง 2 กลุ่มนี้ 4) นักศึกษาที่มีระดับความรู้คำศัพท์สูงจะใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ได้มีประสิทธิภาพมากกว่า นักศึกษาที่มีระดับความรู้คำศัพท์ต่ำกว่า และ Mayuree (2007) ศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมแล้วนักศึกษารายงานความถี่การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์

ภาษาอังกฤษได้แก่ 1) กลวิธีการค้นหาความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษ 2) กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษและ 3) กลวิธีการขยายวงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับเพศของนักศึกษาสาขาที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ ประสพการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรที่เรียนและระดับความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ส่วนการวิเคราะห์ปัจจัยพบว่า 7 ปัจจัย มีความสัมพันธ์อย่างมากกับตัวแปร 4 ตัว ได้แก่ เพศของนักศึกษา สาขาวิชาที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ ประสพการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษและระดับความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แต่ไม่พบ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในด้านหลักสูตรและการเรียนกับการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

นอกจากนี้ สุภาภรณ์ สุวรรณโณภาส (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่อง เรื่อง กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาเยอรมันของผู้เรียนไทยในภาคใต้ (Learning Strategies in German Vocabulary of Thai Learners in the South of Thailand) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาเยอรมันจากโรงเรียนและมหาวิทยาลัยในภาคใต้ จำนวน 257 คน พบว่านักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาใช้กลวิธีการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive Strategies) ในระดับน้อย ส่วนนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยใช้กลวิธีการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive Strategies) และ การเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ในระดับน้อย ส่วนการหาความหมายจากพจนานุกรมนั้นพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มใช้พจนานุกรมไทย- เยอรมัน ในระดับปานกลาง และพจนานุกรม เยอรมัน – เยอรมัน ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด

จากการทบทวนรายงานการวิจัยข้างต้น จะเห็นว่างานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยทั่วไปและกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ในส่วนของการเปรียบเทียบกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ระหว่างนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย กับ มาเลเซียนั้นมีไม่มากนัก โดยเฉพาะในประเทศไทยยังไม่พบผู้ที่เคยศึกษาในประเด็นดังกล่าวโดยตรง ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะศึกษาเปรียบเทียบในเรื่องกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ดังกล่าวและเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษในบริบทอาเซียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียเป็นงานวิจัยเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Research) ดำเนินการวิจัยโดยใช้แบบสอบถามเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยที่มีความสามารถทางการอ่านแตกต่างกันและมาเลเซีย โดยแบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอนหลักดังนี้

1. **ขั้นทดลอง (Pilot Study)**การพัฒนาเครื่องมือวิจัยโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้
 - 1.1 ขั้นตอนที่หนึ่ง สํารวจสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย เพื่อนํามาเป็นกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.2 ขั้นตอนที่สอง กำหนดจำนวนกลุ่มเป้าหมายในแต่ละสถานศึกษาทั้งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย
 - 1.3 ขั้นตอนที่สาม กำหนดจำนวนกลุ่มเป้าหมายที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล
 - 1.4 ขั้นตอนที่สี่ ดำเนินการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัยเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้ความสำคัญกับค่าความเที่ยงตรง (Validity) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ก่อนนำเครื่องมือไปใช้จริงเครื่องมือที่จะดำเนินการวิจัยประกอบไปด้วย
 - 1.4.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 40 ข้อๆละ 1 คะแนนเพื่อดำเนินการทดสอบวัดระดับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มเก่ง (คะแนน 30 – 40) กลุ่มปานกลาง (คะแนน 20-29)และกลุ่มอ่อน (คะแนนน้อยกว่า 20)
 - 1.4.2 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In – depth Interview) เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์ผู้บริหารจำนวน 3 ท่าน และครูสอนภาษาอังกฤษจำนวน 6ท่าน เกี่ยวกับวิธีการสอนและปัจจัยเกื้อหนุนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในประเทศมาเลเซีย

1.4.3 แบบสังเกตการณ์สอน เพื่อสังเกตการณ์สอน เทคนิคและวิธีการสอนของครูสอนภาษาอังกฤษในประเทศมาเลเซีย

1.4.4 แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ดัดแปลงมาจากแบบสอบถามของ Frankie Subon, (2013) Vocabulary Learning Strategies Employed by Form 6 Students, Research of Faculty of Education, Mara University of Technology, Malaysia และนำแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford (1990) “Strategy Inventory for Language Learning (SILL) มาดัดแปลงสร้างแบบสอบถามบางส่วน

2. ขั้นตอนการวิจัย (Actual Study)

กระบวนการเก็บและรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับประชากรเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยการเก็บและรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับประชากร

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อเลือกสถานศึกษาที่มีการสอนภาษาอังกฤษและสะดวกต่อการติดต่อประสานงานและมีความปลอดภัยในการเดินทางไปเก็บข้อมูล ดังแสดงตามตารางที่ 3.1 ต่อไปนี้

สถานศึกษา	ที่ตั้ง	จำนวน	ระดับชั้น
1. โรงเรียนพัฒนาวิทยา	จ.ยะลา	8	ม. 5, ม.6
2. โรงเรียนสตรียะลา	จ.ยะลา	26	ม. 4
3. โรงเรียนบำรุงอิสลาม	จ.ปัตตานี	19	ม. 6
4. โรงเรียนนราสิกขาลัย	จ.นราธิวาส	14	ม. 4, ม. 5
5. โรงเรียนอัสตังวิทยา	จ.นราธิวาส	21	ม. 5, ม.6
6. โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	จ.ปัตตานี	24	ม. 6
7. Maahad Darul Anuar	รัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย	20	Form5

8. Maahad Tahfiz Tarbiah-Al-Ummah	รัฐเปรักประเทศ มาเลเซีย	18	Form5
9. Sekolah Menengah Kebangsaan Siong	รัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย	23	Form5
10. Sekolah Menengah Kebangsaan Tunku Abdul Aziz	รัฐเคดาห์ ประเทศมาเลเซีย	24	Form5
รวมจำนวนทั้งสิ้น		197 คน	

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่

2.2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อๆ ละ 1 คะแนน เพื่อดำเนินการทดสอบวัดระดับภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มเก่ง (คะแนน 30 – 40) กลุ่มปานกลาง (คะแนน 20 – 29) และ กลุ่มอ่อน (คะแนนน้อยกว่า 20)

2.2.2 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In – depth Interview) เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้บริหาร จำนวน 3 ท่าน และครูสอนภาษาอังกฤษจำนวน 6 ท่าน เกี่ยวกับวิธีการสอนและ ปัจจัยเกื้อหนุนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในประเทศมาเลเซีย

2.2.3 แบบสังเกตการณ์สอน เพื่อสังเกตการณ์สอนเทคนิคและวิธีการสอนของครูสอน ภาษาอังกฤษในประเทศมาเลเซีย

2.2.4 แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ดัดแปลงมาจากแบบสอบถามของ Frankie Subon, (2013) Vocabulary Learning Strategies Employed by Form 6 Students, Research of Faculty of Education, Mara University of Technology, Malaysia และนำแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford (1990) “Strategy Inventory for Language Learning (SILL) มาดัดแปลงสร้าง แบบสอบถามบางส่วน

การสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแบบสอบถามตามแบบของ Frankie Subon, (2013) Vocabulary Learning Strategies Employed by Form 6 Students, Mara University of Technology, Malaysia
2. ดัดแปลงสร้างแบบสอบถามตามแนวคิดของ Oxford (1990) “Strategy Inventory for Language Learning (SILL) แบบสอบถามจะเน้นกลวิธีการเรียนรู้ทางตรง (Direct strategies)
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่านที่เชี่ยวชาญทางด้านสถิติและการสร้างแบบสอบถามและผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์ตรวจแก้ไขหาความเที่ยงตรงความน่าเชื่อถือเชิงเนื้อหา
4. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองจำนวน 30 คนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายหลังจากทดสอบเครื่องมือแล้วจะนำไปแก้ไขคำผิดและแก้ไขประโยคให้ชัดเจนและเหมาะสม

แบบสอบถามประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเพศและระดับชั้นปีที่ศึกษา 2) ข้อมูลความรู้ภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นการวัดระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แต่ละประเด็นโดยแยกเป็นระดับ Linkert Scale ตั้งแต่ 1-5 คำถามที่เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษนำมาจัดกลุ่มตามทฤษฎี SILL ซึ่งเป็นแนวทางกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford (1990) ออกเป็น 2 กลุ่มประกอบด้วยกลุ่มกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (direct Strategies) และกลุ่มกลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ดังปรากฏในตารางที่ 3.1 ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง

1.1 กลวิธีการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive Strategies) ประกอบด้วยเทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์ดังนี้

1.1.1 การใช้พจนานุกรม (Dictionary) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 4 กลวิธี ได้แก่

- นักเรียนใช้พจนานุกรมแบบพกพาค้นหาคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมาย
- เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำศัพท์ในพจนานุกรมนักเรียนจะอ่านความหมายทั้งหมด
- นักเรียนใช้พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย เมื่อต้องการหาความหมายของคำศัพท์
- นักเรียนใช้วิธีการหาความหมายของคำศัพท์ใหม่จากพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ

1.1.2 การจัดการ (Management) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 7 กลวิธี ได้แก่

- นักเรียนใช้วิธีที่ทำให้คำศัพท์ที่มีความน่าสนใจ ดูเด่นดูแตกต่าง
- นักเรียนใช้วิธีทบทวนคำศัพท์บ่อยๆ
- นักเรียนใช้วิธีวางแผนการเรียนรู้คำศัพท์
- นักเรียนใช้วิธีจัดกลุ่มคำศัพท์ตามวิธีการของตัวเองเพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่
- นักเรียนใช้วิธีการจดคำศัพท์ใหม่โดยการบันทึกลงในสมุดบันทึกคำศัพท์
- นักเรียนใช้วิธีการอ่านซ้ำ (การอ่านแบบเร็ว) แล้วกลับมาอ่านใหม่อย่างช้าๆ

1.1.3 การใช้แหล่งข้อมูล (Source) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 6 กลวิธี ได้แก่

- นักเรียนเรียนคำศัพท์ใหม่จากตำราเรียน
- นักเรียนใช้เสียงสัมผัสเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่
- นักเรียนใช้บัตรคำเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่
- นักเรียนใช้วิธีฟังเพลง หรือรายการวิทยุ, ดูนั่ง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่
- นักเรียนใช้วิธีอ่านเรื่องราวต่างๆ หรือนิตยสารนอกเวลาเรียนเพื่อเพิ่มคำศัพท์
- นักเรียนใช้วิธีจดบันทึก เพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่

1.2 กลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ประกอบด้วยเทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์ดังนี้

1.2.1 การเชื่อมโยงความคิด(Encoding)ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 7 กลวิธี ได้แก่

- นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์จากการใช้ในประโยค
- นักเรียนจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ด้วยการสร้างภาพของสถานการณ์ที่จะสามารถใช้ศัพท์นั้นๆ ได้
- นักเรียนจำคำศัพท์หรือวลีใหม่โดยการจดจำตำแหน่งของคำนั้นในหน้าหนังสือบนกระดานหรือสัญลักษณ์บนถนน
- นักเรียนใช้วิธีเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ
- นักเรียนนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่รู้อยู่แล้วกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่
- นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ๆ ในภาษาอังกฤษจากภาษาของนักเรียนเอง
- นักเรียนใช้วิธีแยกแยะคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน

1.2.2 การเดา(Guessing) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 2 กลวิธี ได้แก่

- นักเรียนใช้วิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมาย
- นักเรียนใช้วิธีการตรวจสอบการเดาความหมายว่าถูกหรือผิด

1.3 กลวิธีการใช้วิธีการจดจำ (Memory strategies) ประกอบด้วยเทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์ดังนี้

1.3.1 การทบทวน (Perception)ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 5 กลวิธี ได้แก่

- นักเรียนให้ความสำคัญกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่
- นักเรียนให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้คำศัพท์ในประโยค
- นักเรียนใช้วิธีเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับรูปในจินตนาการหรือรูปภาพของคำนั้นๆ เพื่อช่วยจำ
- นักเรียนให้ความสำคัญกับการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ (เช่น ชนิดของคำ นามนับได้/นามนับไม่ได้)ของคำศัพท์ใหม่
- นักเรียนใส่ใจกับการใช้ที่ไม่คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้

1.3.2 การฝึกฝน (Rehearsal) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 3 กลวิธี ได้แก่

- นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆ ครั้ง
- นักเรียนใช้การแสดงท่าทางในการจดจำคำศัพท์ใหม่
- นักเรียนใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ใหม่ โดยการสังเกตการใช้คำศัพท์นั้นบ่อยๆ

2. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies)

2.1. กลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ประกอบด้วยเทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์ ดังนี้

2.1.1 การกระตุ้น (Activation) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 2 กลวิธี ได้แก่

- นักเรียนใช้วิธีใช้พูดและเขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
- นักเรียนใช้วิธีแต่งประโยคด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่

ตารางที่ 3.2 ตารางวิเคราะห์กลวิธีการเรียนรู้ตามทฤษฎี SILL ตามแนวคิดของ Oxford (1990)

ประเภทการเรียนรู้คำศัพท์	หัวข้อจากแบบสอบถาม	กลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford
การใช้พจนานุกรม (Dictionary)	1. I carry a pocket dictionary (including an electronic dictionary) to look up the words I don't know. (นักเรียนใช้พจนานุกรมแบบพกพาค้นหาคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมาย) 2. When I look up a word in the dictionary, I read all the meanings of new words. (เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำศัพท์ในพจนานุกรม นักเรียนจะอ่านความหมายทั้งหมด) 3. I look up new words in an English-Thai dictionary. (นักเรียนใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย เมื่อต้องการหาความหมายของคำศัพท์) 4. I look up new words in an English-English dictionary. (นักเรียนใช้วิธีการหาความหมายของคำศัพท์ใหม่จากพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ)	กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) 1) เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive)

การเชื่อมโยง ความคิด (Encoding)	1. I try to remember the sentence in which the word is used to remember the word. (นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์จากการใช้ในประโยค) 2. I remember a new English word by making a mental picture of a situation in which the word might be used. (นักเรียนจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ด้วยการสร้างภาพของสถานการณ์ที่ จะสามารถใช้ศัพท์นั้นๆได้) 3. I remember new English words or phrases by remembering their location on the page, on the board, or on a street sign. (นักเรียนจำคำศัพท์หรือวลีใหม่โดยการจดจำตำแหน่งของคำนั้นในหน้าหนังสือ บนกระดาน หรือ สัญลักษณ์บนถนน) 4. I analyze the structure (root and affix) of a new word to remember it (e.g. informal, color-less). (นักเรียนใช้วิธีเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (รากคำ และ คำเติม)) 5. I associate new words with those I already know. (นักเรียนนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่รู้อยู่แล้วกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่) 6. I try to remember the Thai equivalent of the word. (นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ๆในภาษาอังกฤษจากภาษาของตนเอง)	กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) 2) การใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies)
--	---	--

	7. I distinguish words with similar meanings. (นักเรียนใช้วิธีแยกแยะคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน)	
การเดา (Guessing)	1. I guess the meaning of words I don't know. (นักเรียนใช้วิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมาย) 2. I check to see if my guesses about the words are right or wrong. (นักเรียนใช้วิธีการตรวจสอบการเดาความหมายว่าถูกหรือผิด)	กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) 1) การใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies)
การทบทวน (Perception)	1. I pay attention to the pronunciation of a new word. (นักเรียนให้ความสำคัญกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่) 2. I pay attention to the examples of how a word is used in English. (นักเรียนให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้คำศัพท์ในประโยค) 3. I connect the sound of a new English word and an image or picture of the word to help me remember the word. (นักเรียนใช้วิธีเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับรูปในจินตนาการหรือรูปภาพของคำนั้นๆเพื่อช่วยจำ) 4. I pay attention to the grammatical patterns (e.g. parts of speech, countable / uncountable) of a new word.	กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) 1) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies)

	(นักเรียนให้ความสำคัญกับการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ (เช่นชนิดของคำนามนับได้/นามนับไม่ได้) ของคำศัพท์ใหม่) 5. I pay attention to the unfamiliar usage of a known word. (นักเรียนใส่ใจกับการใช้ที่ไม่คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้)	
การฝึกฝน (Rehearsal)	1. I repeat a new word out loud several times to remember it. (นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆครั้ง) 2. I physically act out new English words. (นักเรียนใช้การแสดงท่าทางในการจดจำคำศัพท์ใหม่) 3. I repeatedly visualize the new word to remember it. (นักเรียนใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการสังเกตการใช้คำศัพท์นั้นบ่อยๆ)	กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) 1) ประเภทกลวิธีการ จดจำ (Memory strategies)
การจัดการ (Management)	1. I highlight the words that seem important to me. (นักเรียนใช้วิธีที่ทำให้คำศัพท์ที่มีความน่าสนใจดูเด่นดูแตกต่าง) 2. I review my vocabulary regularly. (นักเรียนใช้วิธีทบทวนคำศัพท์บ่อยๆ) 3. I make plans for my vocabulary learning. (นักเรียนใช้วิธีวางแผนการเรียนรู้คำศัพท์) 4. I group words in my own way to remember them. (นักเรียนใช้วิธีจัดกลุ่มคำศัพท์ตามวิธีการของตัวเองเพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่)	กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) 1) กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)

	5. I keep a vocabulary notebook to jot down new words I want to learn. (นักเรียนใช้วิธีการจดคำศัพท์ใหม่โดยการบันทึกลงในสมุดบันทึกคำศัพท์) 6. I first skim an English passage (read it quickly) then go back and read carefully. (นักเรียนใช้วิธีการอ่านข้าม (การอ่านแบบเร็ว) แล้วกลับมาอ่านใหม่อย่างช้าๆ)	
การใช้แหล่งข้อมูล (Source)	1. I use my textbook to learn new words. (นักเรียนเรียนคำศัพท์ใหม่จากตำราเรียน) 2. I use rhymes to remember new English words. (นักเรียนใช้เสียงสัมผัสเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่) 3. I use flashcards to remember new English words. (นักเรียนใช้บัตรคำเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่) 4. I listen to English songs, radio programs, watch English movies etc. to increase my vocabulary. (นักเรียนใช้วิธีฟังเพลงหรือรายการวิทยุ, ดูหนัง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่) 5. I read stories, magazines etc. outside class to increase my vocabulary. (นักเรียนใช้วิธีอ่านเรื่องราวต่างๆหรือนิตยสารนอกเวลาเรียนเพื่อเพิ่มคำศัพท์) 6. When I come across a new word, I make a note of it. (นักเรียนใช้วิธีจดบันทึก เพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่)	กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) 1) กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)

การกระตุ้น (Activation)	1. I use the newly-learned words as much as possible in speaking and writing. (นักเรียนใช้วิธีใช้พูด และ เขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้) 2. I make up my own sentences using the words I just learnt. (นักเรียนใช้วิธีแต่งประโยคด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่)	กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม(Indirect Strategies) 1) กลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies)
----------------------------	--	---

กระบวนการสร้างและพัฒนาบทอ่านบริบทอาเซียนที่ใช้ในการศึกษา

ในการสร้างและพัฒนาบทอ่านบริบทอาเซียนจำนวน 5 บทอ่าน ซึ่งประกอบไปด้วย

1. แหล่งท่องเที่ยวในอาเซียน
2. การศึกษาในอาเซียน
3. บุคคลสำคัญของอาเซียน
4. กีฬา
5. วัฒนธรรมอาเซียน

มีขั้นตอนดำเนินงาน ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีหลักการจากเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการสร้างและพัฒนาบทอ่าน
2. กำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระที่จะบรรจุหรือใช้ในการสร้างบทอ่าน
3. สร้างบทอ่านบริบทอาเซียนจำนวน 5 เรื่อง ที่กำหนดไว้ (ฉบับร่าง)
4. สร้างตารางวิเคราะห์บทอ่านโดยกำหนดวัตถุประสงค์และกิจกรรมพร้อมกำหนดตารางการ
5. นำบทอ่านบริบทอาเซียนฉบับร่าง และตารางวิเคราะห์บทอ่านไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คนตรวจสอบ เพื่อหา ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของบทอ่านแต่ละบท ซึ่งประกอบด้วย

- 5.1 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสถิติและการสร้างแบบสอบถามจำนวน 2 ท่าน
- 5.2 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่าน
- 5.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร และการสอน จำนวน 1 ท่าน
6. ปรับปรุงแก้ไขบทอ่านตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญพร้อมทั้งเลือกใช้บทอ่านที่มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) หรือค่า IOC มากกว่า 0.5 และถ้าค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญน้อยกว่า 0.5 ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างบทอ่านนั้นใหม่เพื่อให้ได้บทอ่านมีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด
7. จัดทำต้นฉบับบทอ่านบริบทอาเซียนจำนวน 5 เรื่องให้เพียงพอแก่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 197 คนทั้ง 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้และประเทศมาเลเซีย

2.2 การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ผู้ดำเนินการวิจัยจะดำเนินการเก็บและรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 2.2.1 ดำเนินการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อแยกกลุ่มตัวอย่างแต่ละโรงเรียนออกเป็น 3 กลุ่มคือกลุ่มเก่ง (คะแนน 30 -40) กลุ่มปานกลาง (คะแนน 20 -29) และกลุ่มอ่อน (คะแนนน้อยกว่า 20) เพื่อดูกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนแต่ละกลุ่ม
- 2.2.2 ดำเนินการแจกบทอ่านบริบทอาเซียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นพร้อมแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ให้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถามข้อสงสัยก่อนจะดำเนินการตอบแบบสอบถาม
- 2.2.3 ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนที่ผู้วิจัยไปเก็บข้อมูลในประเทศมาเลเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านนโยบายและบริบททางสังคมอื่นๆ เพื่อนำมาเป็นข้อมูล ในการศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่ส่งผลต่อการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการคำนวณจากโปรแกรม SPSS (The Statistical Package of Social Sciences) Version 22 หาค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย เพื่ออธิบายข้อมูล

ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งข้อมูลที่ได้จากการสังเกตการณ์สอนและการสัมภาษณ์ครูภาษาอังกฤษ และผู้บริหารโรงเรียนในประเทศมาเลเซีย หลังจากนั้นนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเขียนเรียบเรียงเป็นรายงานการวิจัย โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และต่ำ ตามตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์
2. แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five rating scale) ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ดังนี้

2.1 หาความถี่แต่ละระดับการประเมิน โดยกำหนดค่าคะแนนเป็นระดับตามวิธีการของลิเคิร์ท (Linkert Rating Scale) ดังนี้

ปฏิบัติมากที่สุด	ให้คะแนนเป็น	5
ปฏิบัติมาก	ให้คะแนนเป็น	4
ปฏิบัติปานกลาง	ให้คะแนนเป็น	3
ปฏิบัติน้อย	ให้คะแนนเป็น	2
ปฏิบัติน้อยที่สุด	ให้คะแนนเป็น	1

2.2 หาค่ามัชฌิมเลขคณิต โดยแปลความหมายของค่าที่คำนวณได้ใช้เกณฑ์ดังนี้

4.21 – 5.00	หมายความว่า	ได้ปฏิบัติมากที่สุด
3.41 – 4.20	หมายความว่า	ได้ปฏิบัติมาก
2.61 – 3.40	หมายความว่า	ได้ปฏิบัติปานกลาง
1.81 – 2.60	หมายความว่า	ได้ปฏิบัติน้อย
1.00 – 1.80	หมายความว่า	ได้ปฏิบัติน้อยที่สุด

2.3 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบมาตราส่วนประมาณค่าแต่ละข้อ

3. ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และความแปรปรวนแบบสองเดียว (Two Way Analysis of Variance) โดยทำการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคู่ของค่ามัธยฐานเลขคณิตโดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe Method)

3. ขั้นนำผลการวิจัยไปใช้ (Implementation Stage)

ในขั้นนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัย และข้อมูลที่เป็นประโยชน์อื่นๆ ที่ได้จากงานวิจัย โดยการเชิญผู้บริหาร และครูสอนภาษาอังกฤษ ทั้งระดับนโยบายและระดับปฏิบัติการมารับฟังผลที่ได้จากงานวิจัย พร้อมทั้งแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยหยิบยกประเด็นการสังเกตการสอน และการสัมภาษณ์ครูภาษาอังกฤษและผู้บริหารโรงเรียนในประเทศมาเลเซียมาเป็นประเด็นอภิปราย เพื่อนำไปสู่การใช้จริงในห้องเรียน เพื่อเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการทำวิจัยเรื่อง“การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย” (The Comparison of Vocabulary Learning strategies in English Reading of High School Students in three southern border provinces of Thailand and Malaysia) เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักเรียนจำนวน 197 คนผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆโดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามพร้อมทั้งแปลความหมายของข้อมูลและได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอนดังต่อไปนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย
- ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษกลุ่มสูงปานกลางและต่ำ
- ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษกลุ่มสูงปานกลางและต่ำโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และความแปรปรวนสองทาง (Two Way Analysis of Variance)

ตอนที่1 ข้อมูลทั่วไป

1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเพศและระดับชั้นปีที่ศึกษา

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	N = 197	
	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	91	46.19
หญิง	106	53.81
รวม	197	100

จากตารางจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศร้อยละ 53.81 ผู้เรียนเป็นเพศหญิงและร้อยละ 46.19 เป็นเพศชาย

ตารางที่ 4.2

ระดับชั้น	ประเทศไทย (N = 112)		ระดับชั้น	ประเทศมาเลเซีย (N = 85)	
	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ
ม. 4	-	-	Form 4	-	-
ม.5	19	16.96	Form 5	85	100
ม.6	93	83.03			

กลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับชั้นปีที่ศึกษาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยร้อยละ 83.03 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 16.96 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากประเทศมาเลเซียร้อยละ 100 เป็นนักเรียน Form 5

1.2 ข้อมูลด้านความรู้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.3 ระดับความสามารถภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	ระดับความสามารถภาษาอังกฤษ		
	Excellent(เก่ง)	Fair(ปานกลาง)	Poor(อ่อน)
ประเทศไทย	12.18	21.31	23.35
มาเลเซีย	12.18	17.26	13.70
รวม	24.87	38.58	37.05

ตารางที่ 4.4 เหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

เหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษของ กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มตัวอย่าง	
	ประเทศไทย	มาเลเซีย
รู้สึกสนใจภาษา	65.88	87.5
รู้สึกสนใจวัฒนธรรม	25.88	46.42
เพื่อสนทนากับเพื่อน	38.82	55.35
เพื่อศึกษาต่อ	40	51.78
เพื่อการทำงาน	54.11	72.32
เพื่อการท่องเที่ยว	57.64	68.75
อื่นๆ	11.76	12.5

จากตารางที่ 4.4 พบว่านักเรียนทั้งในประเทศไทยและมาเลเซียมีความสนใจภาษามากที่สุดโดยคิดเป็นร้อยละ 65.88 และ 87.5 ตามลำดับ ในขณะที่นักเรียนในมาเลเซียให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานเป็นอันดับ 2 ที่คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 72.32 ส่วนนักเรียนไทยให้ความสนใจกับการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเป็นอันดับ 2 โดยมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 57.64 เหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสุดท้ายของนักเรียนทั้ง 2 ประเทศคือการสนใจในวัฒนธรรม คิดเป็น 25.88 สำหรับนักเรียนไทยและ 46.42 สำหรับนักเรียนมาเลเซีย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย

คำถามเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นคำถามที่วัดความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยแบ่งเป็น 5 ระดับความถี่ระดับ 1 หมายถึงไม่เคยใช้เลยระดับ 2 หมายถึงใช้น้อยระดับ 3 หมายถึงใช้ปานกลางระดับ 4 หมายถึงใช้บ่อยระดับ 5 หมายถึงใช้บ่อยที่สุดเมื่อนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาประมวลผลและวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้โปรแกรม Statistical Package for the Social Science for Windows (SPSS, Version 22) โดยการหาค่าเฉลี่ยระดับความถี่ดังนี้

4.21-5.0	=	ใช้บ่อยที่สุด
3.41-4.2	=	ใช้บ่อย
2.61-3.40	=	ใช้ปานกลาง
1.81-2.60	=	ใช้น้อย
1.00-1.80	=	ใช้น้อยที่สุด

ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษออกเป็น 2 กลุ่มตามทฤษฎี SILL ของ Oxford ดังนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง

1.1. กลวิธีการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive Strategies) ประกอบด้วยเทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์ดังนี้

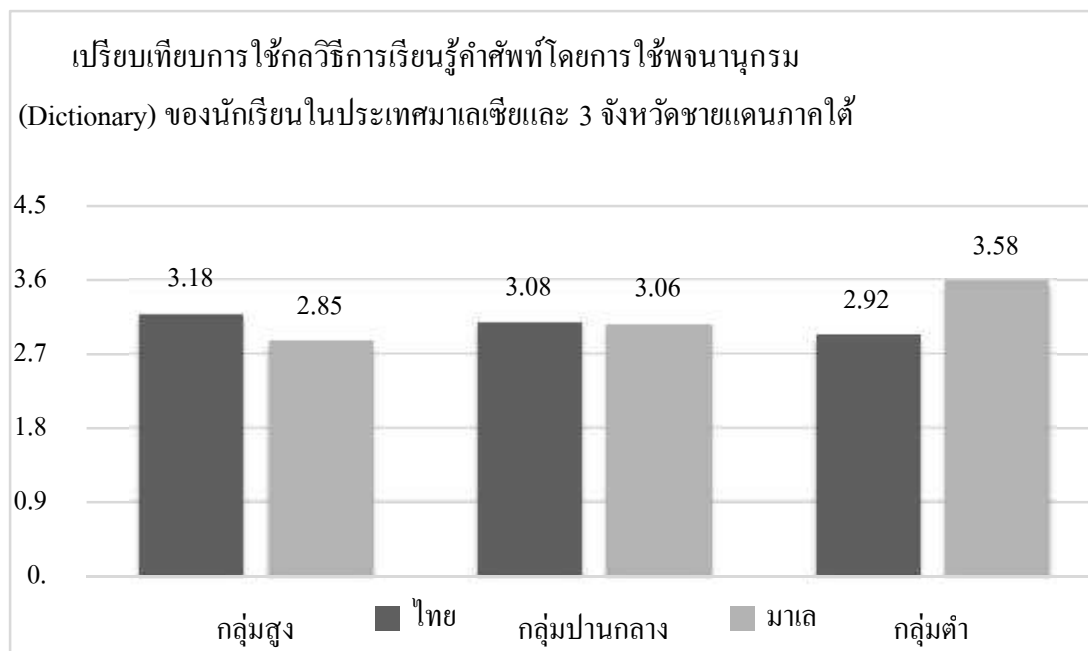
1.1.1 การใช้พจนานุกรม (Dictionary) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 4 กลวิธีดังแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้กลวิธี
การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม (Dictionary) ของนักเรียนใน 3 จังหวัด
ชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนใช้พจนานุกรม แบบพกพาค้นหา คำศัพท์ที่ไม่ทราบ ความหมาย	3.5	1.17	บ่อย	3.30	1.13	ปาน กลาง	2.91	1.00	ปาน กลาง
เมื่อนักเรียนค้นหา ความหมายของคำศัพท์ ในพจนานุกรมนักเรียน จะอ่านความหมาย	3.16	0.96	ปาน กลาง	2.90	1.05	ปาน กลาง	2.73	0.90	ปาน กลาง
นักเรียนใช้พจนานุกรม อังกฤษ – ไทย เมื่อต้อง หาความหมายของ คำศัพท์	2.95	1.51	ปาน กลาง	3.75	1.19	บ่อย	3.15	1.17	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีการหา ความหมายของคำศัพท์ ใหม่จากพจนานุกรม อังกฤษ-อังกฤษ	3.12	1.42	ปาน กลาง	2.38	1.08	น้อย	2.89	1.25	ปาน กลาง
รวม	3.18	1.26	ปาน กลาง	3.08	1.11	ปาน กลาง	2.92	1.08	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยการใช้พจนานุกรม (Dictionary) ของนักเรียนใน
ประเทศมาเลเซีย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนใช้พจนานุกรม แบบพกพา ค้นหา คำศัพท์ที่ไม่ทราบ ความหมาย	2.54	1.14	น้อย	2.88	1.43	ปาน กลาง	3.29	1.48	ปาน กลาง
เมื่อนักเรียนค้นหา ความหมายของคำศัพท์ ในพจนานุกรม นักเรียน จะอ่านความหมาย ทั้งหมด	3.25	1.29	ปาน กลาง	3.58	1.35	บ่อย	3.62	1.21	บ่อย
นักเรียนใช้พจนานุกรม อังกฤษ – มาเลย์ เมื่อ ต้องการความหมายของ คำศัพท์	3.25	1.32	ปาน กลาง	3.6	1.24	บ่อย	4.07	0.99	บ่อย
นักเรียนใช้วิธีการหา ความหมายของคำศัพท์ ใหม่จากพจนานุกรม อังกฤษ-อังกฤษ	2.37	1.27	น้อย	2.2	1.06	น้อย	3.37	1.24	ปาน กลาง
รวม	2.85	1.25	ปาน กลาง	3.06	1.27	ปาน กลาง	3.58	1.23	บ่อย

จากตารางที่ 4.5 และ 4.6 และกราฟเปรียบเทียบพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม (Dictionary) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.18 และ 2.85 ตามลำดับส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม (Dictionary) ในระดับปานกลางเช่นกันคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.08 และ 3.06 ตามลำดับสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนั้นใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม (Dictionary) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.92 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม (Dictionary) ในระดับน้อยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.58

เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีค้นหาคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายจากพจนานุกรมในระดับน้อยมากที่สุดคิดเป็น 3.50 ขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงในประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการอ่านความหมายทั้งหมดเมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำศัพท์ในพจนานุกรมและกลวิธีการใช้พจนานุกรมอังกฤษ-มาเลย์เมื่อต้องการความหมายของคำศัพท์ในระดับปานกลางมากที่สุดคิดเป็นคะแนน 3.25 เท่ากันสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียนั้นใช้กลวิธีการใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทยหรืออังกฤษ-มาเลย์เมื่อต้องการความหมายของคำศัพท์ระดับน้อยมากที่สุดเท่ากันคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.75 และ 3.60 ตามลำดับสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนั้นใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทยเมื่อต้องการความหมายของคำศัพท์ในระดับปานกลางมาก

ที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.15 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้พจนานุกรมอังกฤษ-มาเลย์เมื่อต้องการความหมายของคำศัพท์ในระดับบ่อยมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.07

1.1.2 การจัดการ (Management) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 7 กลวิธีดังแสดงในตารางที่ 4.7 และ 4.8

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ (Management) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

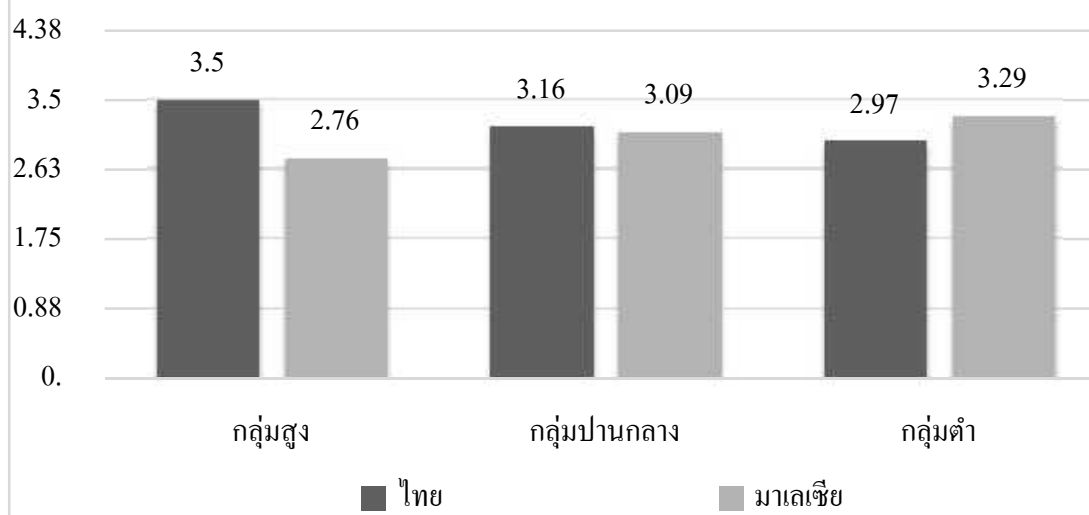
กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนใช้วิธีทบทวน คำศัพท์บ่อยๆ	3.42	1.05	บ่อย	3.05	0.88	ปาน กลาง	2.70	0.75	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีวางแผนการเรียนคำศัพท์	3.08	1.10	บ่อย	2.86	0.81	ปาน กลาง	2.87	0.90	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีจัดกลุ่มคำศัพท์ตามวิธีการของตัวเองเพื่อเรียนรู้คำศัพท์	3.43	1.16	บ่อย	3.22	0.90	ปาน กลาง	3.02	0.85	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีการจดคำศัพท์ใหม่โดยการบันทึกลงในสมุดบันทึก	3.13	1.15	ปาน กลาง	3.15	1.08	ปาน กลาง	2.95	0.94	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีการอ่านซ้ำแล้วกลับมาอ่านใหม่อย่างซ้ำๆ)	3.87	0.96	บ่อย	3.02	1.17	ปานกลาง	3.08	1.12	ปานกลาง
รวม	3.50	1.10	บ่อย	3.16	1.00	ปาน กลาง	2.97	0.93	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ (Management) ของประเทศ
มาเลเซีย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนใช้วิธีที่ทำให้ คำศัพท์ที่มีความ น่าสนใจ ดูเด่นดู แตกต่าง	3.54	1.14	บ่อย	3.65	1.09	บ่อย	3.59	1.27	ใช้บ่อย
เมื่อนักเรียนพบคำศัพท์ ใหม่โดยบังเอิญ นักเรียน จะเขียนบันทึกคำศัพท์ นั้นไว้	2.75	0.98	ปาน กลาง	3.35	1.27	ปาน กลาง	3.26	1.45	ใช้ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีทบทวน คำศัพท์บ่อยๆ	2.78	1.04	ปาน กลาง	3.03	1.14	ปาน กลาง	3.44	1.01	ใช้บ่อย
นักเรียนใช้วิธีวาง แผนการเรียนรู้คำศัพท์	2.67	1.04	ปาน กลาง	2.64	1.19	ปาน กลาง	3.48	1.22	ใช้บ่อย
นักเรียนใช้วิธีจัดกลุ่มคำ ศัพท์ตามวิธีการของ ตัวเองเพื่อเรียนรู้คำศัพท์ ใหม่	2.46	0.88	น้อย	2.97	1.33	ปานกลาง	2.96	0.95	ใช้ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีการจด คำศัพท์ใหม่โดยการ บันทึกลงในสมุดบันทึก คำศัพท์	2.54	1.28	น้อย	2.88	1.12	ปานกลาง	3.22	1.15	ใช้ปาน กลาง

นักเรียนใช้วิธีการอ่าน ข้าม (การอ่านแบบเร็ว) แล้วกลับมาอ่านใหม่ อย่างช้าๆ)	2.55	1.10	น้อย	3.09	1.13	ปานกลาง	3.04	1.05	ใช้ปาน กลาง
รวม	2.76	1.06	ปาน กลาง	3.09	1.18	ปาน กลาง	3.29	1.15	ใช้ปาน กลาง

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ
(Management) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซียและ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จากตารางที่ 4.7 และ 4.8 และกราฟเปรียบเทียบพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ (Management) ในระดับน้อยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.50 ขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ (Management) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.76 ส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ (Management) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.16 และ 3.09 ตามลำดับสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำนั้นทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การจัดการ (Management) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.97 และ 3.29 ตามลำดับ

เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการอ่านข้าม (การอ่านแบบเร็ว) แล้วกลับมาอ่านใหม่อย่างช้าๆมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.87 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยและใช้วิธีวางแผนการเรียนรู้คำศัพท์น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนน 3.08 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงในประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีที่ทำให้คำศัพท์มีความน่าสนใจโดดเด่นแตกต่างมากที่สุดคิดเป็นคะแนน 3.54 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยและนักเรียนใช้วิธีจัดกลุ่มคำศัพท์ตามวิธีการของตัวเองเพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนน 2.46 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียนั้นใช้กลวิธีที่ทำให้คำศัพท์มีความน่าสนใจโดดเด่นแตกต่างมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.60 และ 3.65 ตามลำดับซึ่งอยู่ในระดับบ่อยแต่นักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีการอ่านข้าม (การอ่านแบบเร็ว) แล้วกลับมาอ่านใหม่อย่างช้าๆ น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนน 3.02 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางขณะที่นักเรียนของประเทศมาเลเซียใช้วิธีวางแผนการเรียนรู้คำศัพท์น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนน 2.64 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย นั้นใช้กลวิธีที่ทำให้คำศัพท์มีความน่าสนใจโดดเด่นแตกต่างมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.24 และ 3.59 ตามลำดับซึ่งอยู่ในระดับบ่อยทั้งนี้นักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีทบทวนคำศัพท์บ่อยๆน้อยที่สุดคิดเป็นคะแนน 2.70 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้วิธีจัดกลุ่มคำศัพท์ตามวิธีการของตัวเองเพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนน 2.96 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

1.1.3 การใช้แหล่งข้อมูล (Source) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 6 กลวิธีได้แก่ดังแสดงในตารางที่ 4.9 และ 4.10

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้แหล่งข้อมูล (Source) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ใหม่จากตำราเรียน	3.21	0.88	ปานกลาง	3.14	0.93	ปานกลาง	2.87	0.86	ปานกลาง

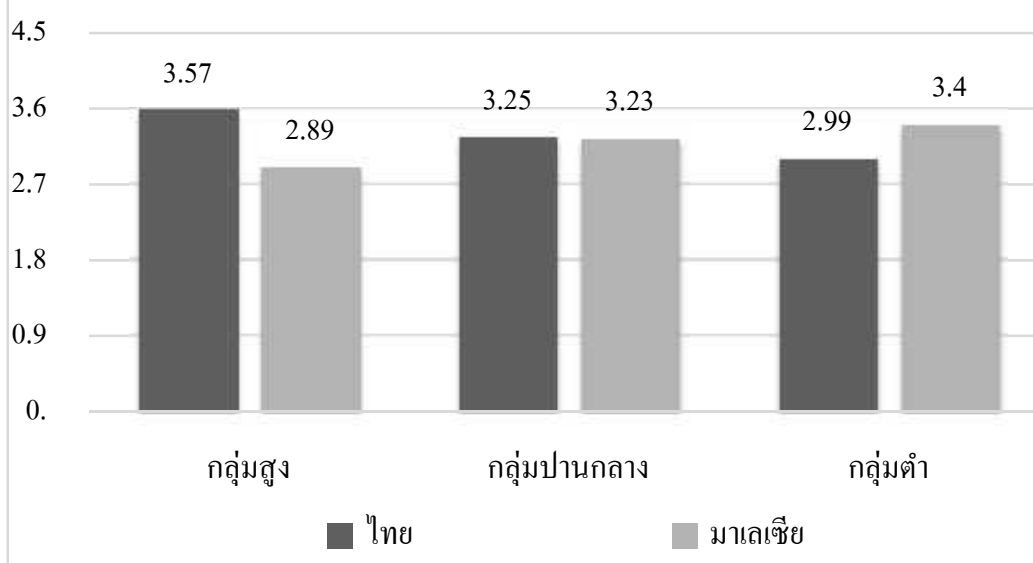
นักเรียนใช้บัตรคำ เพื่อ จดจำคำศัพท์ใหม่	2.83	1.17	ปาน กลาง	2.76	0.99	ปาน กลาง	2.65	0.82	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีฟังเพลง หรือรายการวิทยุ, ดูนั่ง , หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่ม คำศัพท์ใหม่	4.50	0.72	น้อย ที่สุด	3.86	1.03	น้อย	3.59	0.96	น้อย
นักเรียนใช้วิธีอ่าน เรื่องราวต่างๆ หรือ นิตยสารนอกเวลาเรียน เพื่อเพิ่มคำศัพท์	3.75	0.94	น้อย	3.24	1.08	ปาน กลาง	2.85	1.01	ปาน กลาง
รวม	3.57	0.93	น้อย	3.25	1.01	ปาน กลาง	2.99	0.91	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยในการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้แหล่งข้อมูล (Source) ของนักเรียนในประเทศ
มาเลเซีย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนเรียนคำศัพท์ ใหม่จากตำราเรียน	2.33	1.17	น้อย	3.32	0.81	ปาน กลาง	3.30	1.10	ปาน กลาง
นักเรียนใช้บัตรคำ เพื่อ จดจำคำศัพท์ใหม่	2.17	1.27	น้อย	2.71	1.17	ปาน กลาง	3.15	1.03	ปาน กลาง

นักเรียนใช้วิธีฟังเพลง หรือรายการวิทยุ, ดุหนัง , หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่ม คำศัพท์ใหม่	3.88	1.12	บ่อย	2.97	0.97	ปาน กลาง	3.65	1.26	บ่อย
นักเรียนใช้วิธีอ่าน เรื่องราวต่างๆ หรือ นิตยสารนอกเวลาเรียน เพื่อเพิ่มคำศัพท์	3.17	1.09	บ่อย	3.91	1.40	บ่อย	3.52	1.12	บ่อย
รวม	2.89	1.16	ปาน กลาง	3.23	1.09	ปาน กลาง	3.40	1.13	ปาน กลาง

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การให้แหล่งข้อมูล
(Source) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซียและ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จากตารางที่ 4.9 และ 4.10 และกราฟเปรียบเทียบพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้แหล่งข้อมูล (Source) ในระดับบ่อยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.57 ขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้แหล่งข้อมูล (Source) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.89 ส่วนนักเรียนกลุ่มปาน

กลางทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยการใช้แหล่งข้อมูล (Source) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.25 และ 3.23 ตามลำดับ สำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดย การใช้แหล่งข้อมูล (Source) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.99 ขณะที่นักเรียนประเทศ มาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้แหล่งข้อมูล (Source) ในระดับน้อยคิดเป็นคะแนน เฉลี่ย 3.41

เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่านักเรียนกลุ่มสูงทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของ ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้วิธีฟังเพลงหรือรายการวิทยุ, ดูหนัง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ ใหม่มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.50 ซึ่งอยู่ในระดับน้อยที่สุดและ 3.88 ซึ่งอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับส่วนกลวิธีที่นักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศ มาเลเซียใช้น้อยที่สุดคือการใช้บัตรคำเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่คิดเป็นคะแนน 2.83 ซึ่งอยู่ในระดับปาน กลางและ 2.17 ซึ่งอยู่ในระดับน้อยตามลำดับสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางนั้นนักเรียนใน 3 จังหวัด ชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีฟังเพลงหรือรายการวิทยุ, ดูหนัง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่ มากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.86 ซึ่งอยู่ในระดับน้อยและนักเรียนประเทศมาเลเซียใช้วิธีอ่านเรื่องราว ต่างๆ หรือนิตยสารนอกเวลาเรียนเพื่อเพิ่มคำศัพท์มากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.91 ซึ่งอยู่ในระดับน้อย ส่วนกลวิธีที่นักเรียนกลุ่มปานกลางทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศ มาเลเซียใช้น้อยที่สุดคือการใช้บัตรคำเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่คิดเป็นคะแนน 2.76 ซึ่งอยู่ในระดับปาน กลางและ 2.71 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำทั้งใน 3 จังหวัดชายแดน ภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียนั้นใช้วิธีฟังเพลงหรือรายการวิทยุ, ดูหนัง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่ม คำศัพท์ใหม่มากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.59 และ 3.65 ตามลำดับซึ่งอยู่ในระดับน้อยทั้งนี้นักเรียนทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้บัตรคำเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่น้อย ที่สุดคิดเป็นคะแนน 2.65 และ 3.15 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ

1.2 กลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ประกอบด้วย เทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์ดังนี้

1.2.1 การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 7 กลวิธีดัง แสดงในตารางที่ 4.9 และ 4.10

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) ของนักเรียน
ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

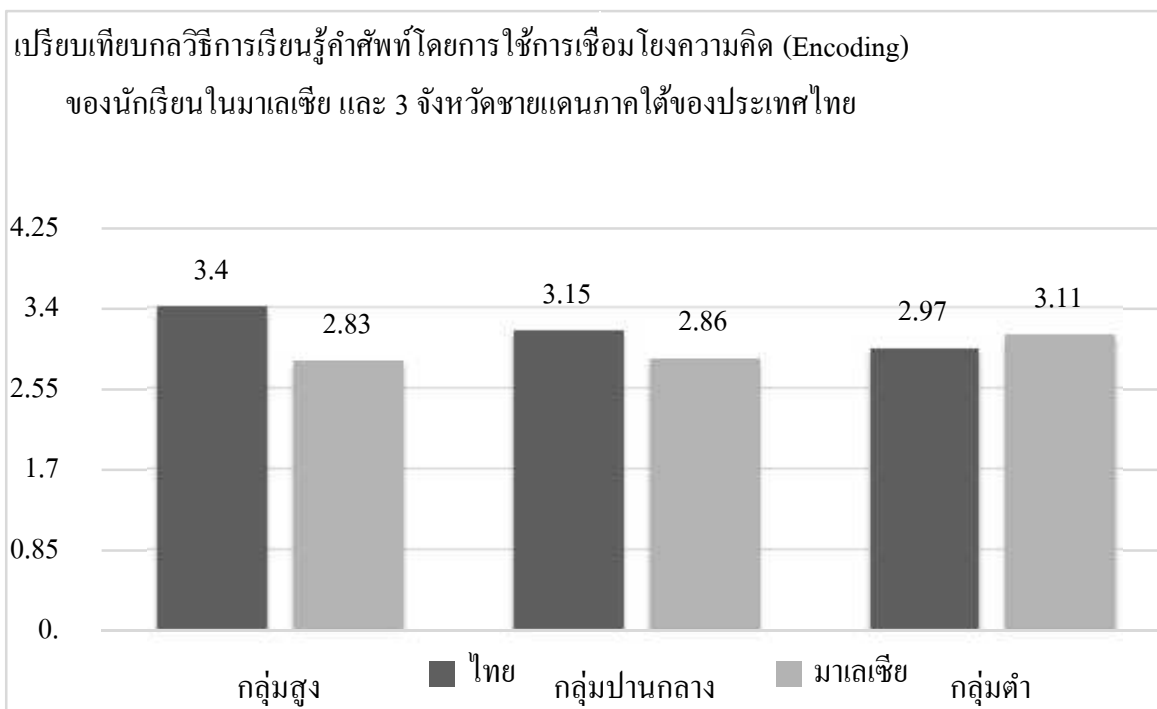
กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนพยายามจดจำ คำศัพท์จากการใช้ใน ประโยค	3.78	0.73	บ่อย	3.45	0.94	บ่อย	2.91	0.81	ปาน กลาง
นักเรียนจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษใหม่ด้วยการ สร้างภาพของสถานการณ์ที่ จะสามารถใช้ศัพท์นั้นๆได้	3.29	1.08	ปาน กลาง	2.87	1.07	ปาน กลาง	2.97	1.04	ปาน กลาง
นักเรียนจำคำศัพท์หรือวลี ใหม่โดยการจำตำแหน่งของ คำนั้นในหน้าหนังสือบน กระดานหรือสัญลักษณ์บน ถนน	3.26	0.96	ปาน กลาง	3.11	0.94	ปาน กลาง	2.93	0.90	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีเชื่อมโยงเสียง ของคำศัพท์ใหม่กับรูปใน จินตนาการหรือรูปภาพของ คำนั้นๆ เพื่อช่วยจำ	3.83	0.91	บ่อย	3.09	1.12	ปาน กลาง	2.91	0.86	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีเพื่อจดจำ คำศัพท์ใหม่โดยการ วิเคราะห์ โครงสร้างของคำ (รากคำ และ คำเติม)	3.04	0.62	ปาน กลาง	2.83	0.98	ปานกลาง	2.84	0.96	ปานกลาง
นักเรียนนึกถึงความสัมพันธ์ ระหว่างสิ่งที่รู้อยู่แล้วกับ	3.66	0.91	บ่อย	3.59	1.08	บ่อย	3.17	0.97	ปานกลาง

คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ เรียนรู้ใหม่									
นักเรียนพยายามจดจำ คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ๆใน ภาษาอังกฤษจากภาษาของ นักเรียนเอง	2.66	1.34	ปาน กลาง	3.21	1.15	ปานกลาง	3.15	1.02	ปานกลาง
นักเรียนใช้วิธีแยกแยะ คำศัพท์ที่มีความหมาย เหมือนกัน	3.70	0.80	น้อย	3.11	1.04	ปานกลาง	2.91	0.93	ปานกลาง
รวม	3.40	0.91	ปาน กลาง	3.15	1.04	ปาน กลาง	2.97	0.93	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยใน
การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการเชื่อมโยงความคิด (Encoding)
ของนักเรียนในมาเลเซีย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนพยายามจดจำ คำศัพท์จากการใช้ใน ประโยค	3.16	1.00	ปาน กลาง	2.41	1.01	น้อย	3.33	1.14	ปาน กลาง
นักเรียนจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษใหม่ด้วยการ สร้างภาพของสถานการณ์ที่ จะสามารถใช้ศัพท์นั้นๆได้	2.79	1.64	ปาน กลาง	3.58	1.04	น้อย	3.00	1.24	ปาน กลาง

นักเรียนจำคำศัพท์หรือวลีใหม่โดยการจำตำแหน่งของคำนั้นในหน้าหนังสือบนกระดานหรือสัญลักษณ์บนถนน	2.79	1.06	ปานกลาง	2.94	1.27	ปานกลาง	3.11	1.33	ปานกลาง
นักเรียนใช้วิธีเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับรูปในจินตนาการหรือรูปภาพของคำนั้นๆ เพื่อช่วยจำ	2.70	1.12	ปานกลาง	3.11	1.51	ปานกลาง	3.11	1.39	ปานกลาง
นักเรียนใช้วิธีเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการวิเคราะห์ โครงสร้างของคำ (รากคำ และ คำเติม)	2.47	0.94	ปานกลาง	2.97	1.19	ปานกลาง	2.37	1.04	น้อย
นักเรียนนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่รู้อยู่แล้วกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่	3.00	0.78	ปานกลาง	1.91	0.96	น้อย	3.18	0.96	ปานกลาง
นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ๆ ในภาษาอังกฤษจากภาษาของนักเรียนเอง	2.87	1.19	ปานกลาง	3.20	1.27	ปานกลาง	3.59	1.15	บ่อย
นักเรียนใช้วิธีแยกแยะคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน	2.91	1.23	ปานกลาง	2.82	1.02	ปานกลาง	3.22	1.12	ปานกลาง
รวม	2.83	1.12	ปานกลาง	2.86	1.15	ปานกลาง	3.11	1.17	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 และ 4.12 และกราฟเปรียบเทียบพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) ในระดับบ่อยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.4 ส่วนนักเรียนกลุ่มสูงของประเศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.83 ส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) ในระดับปานกลางโดยนักเรียนกลุ่มปานกลางของประเศมาเลเซียได้คะแนนเฉลี่ย 2.86 และนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยได้คะแนนเฉลี่ย 3.15 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเศมาเลเซียได้คะแนนเฉลี่ย 3.11 และนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยได้คะแนนเฉลี่ย 2.97

เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับรูปในจินตนาการหรือรูปภาพของคำนั้นๆ เพื่อช่วยจำมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.83 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยขณะที่นักเรียนของมาเลเซียใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์จากการใช้ในประโยคมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.16 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีจดจำคำศัพท์โดยการนึก

ถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่รู้อยู่แล้วกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.59 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อนักเรียนกลุ่มปานกลางของประเทศมาเลเซียใช้วิธีการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ด้วยการสร้างภาพของสถานการณ์ที่จะสามารถใช้ศัพท์นั้นๆได้มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.58ซึ่งอยู่ในระดับบ่อสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยนั้นใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์โดยการนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่รู้อยู่แล้วกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ใหม่มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.17 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้วิธีพยายามจดจำคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ๆในภาษาอังกฤษจากภาษาของนักเรียนเองมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.59 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อ

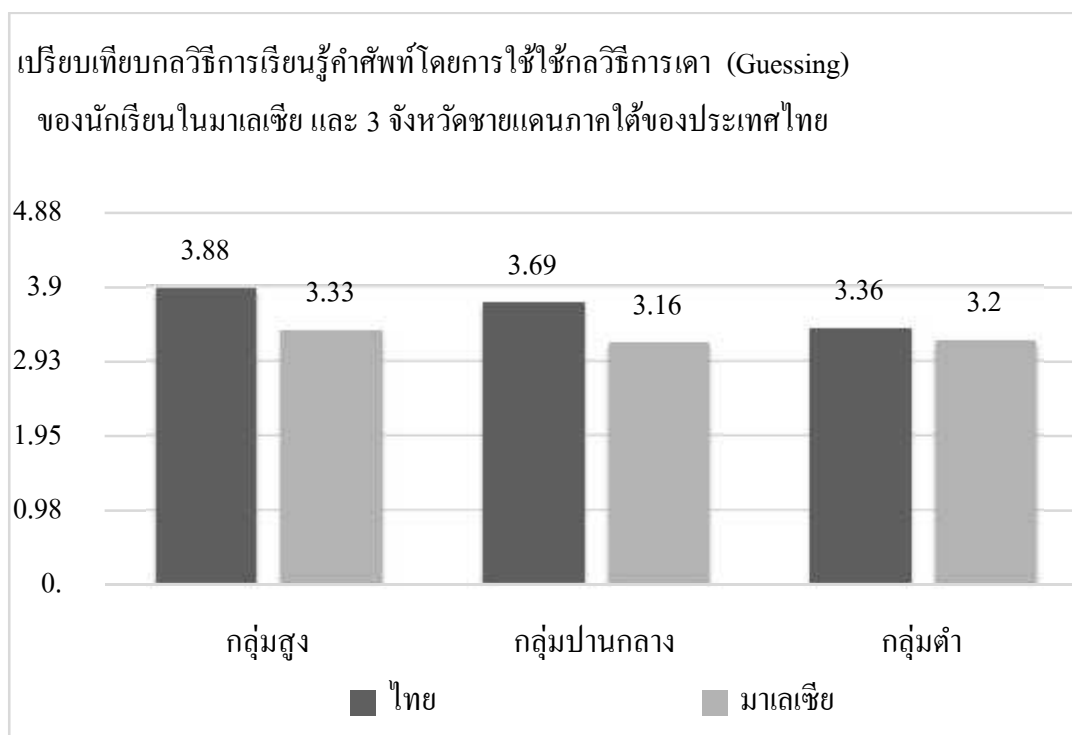
1.2.2 การเดา (Guessing) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 2 กลวิธีดังแสดงในตารางที่ 4.12 และ 4.13

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้การเดา (Guessing) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนใช้วิธีการเดา ความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่ไม่รู้ความหมาย	4.30	0.82	บ่อ ที่สุด	3.78	1.07	บ่อ	3.50	1.04	บ่อ
นักเรียนใช้วิธีการตรวจสอบ การเดาความหมายว่าถูก หรือผิด	3.45	1.14	บ่อ	3.59	0.93	บ่อ	3.21	1.03	ปาน กลาง
รวม	3.88	0.98	บ่อ	3.69	1.0	บ่อ	3.36	1.03	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการเดา (Guessing) ของนักเรียนในมาเลเซีย

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนใช้วิธีการเดาความหมาย เพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมาย	3.3 3	1.04	ปานกลาง	2.55	1.15	น้อย	3.03	1.22	ปานกลาง
นักเรียนใช้วิธีการตรวจสอบการ เดาความหมายว่าถูกหรือผิด	3.3 3	1.40	ปานกลาง	3.76	1.25	บ่อย	3.37	0.92	ปานกลาง
รวม	3.3 3	1.22	ปาน กลาง	3.16	1.2	ปานกลาง	3.20	1.07	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 และ 4.14 และกราฟเปรียบเทียบพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการให้การเดา (Guessing) ในระดับน้อยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.88 ส่วนนักเรียนกลุ่มสูงของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการให้การเดา (Guessing) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.33 ส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการให้การเดา (Guessing) ในระดับน้อยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.69 สำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการให้การเดา (Guessing) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.16 และนักเรียนกลุ่มต่ำทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการให้การเดา (Guessing) ในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ย 3.36 และ 3.20 ตามลำดับ

เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 4.30 ซึ่งอยู่ในระดับน้อยที่สุดขณะที่นักเรียนของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายและใช้กลวิธีการตรวจสอบการเดาความหมายว่าถูกหรือผิดเท่ากันคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.33 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.78 ซึ่งอยู่ในระดับน้อยส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางของประเทศมาเลเซียใช้วิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายในระดับน้อยโดยได้คะแนนเฉลี่ย 2.55 สำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายในระดับน้อยโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.50 และกลวิธีการตรวจสอบการเดาความหมายว่าถูกหรือผิดอยู่ในระดับปานกลางโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.21 และนักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมายในระดับปานกลางโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.03 และกลวิธีการตรวจสอบการเดาความหมายว่าถูกหรือผิดอยู่ในระดับปานกลางโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.37

1.3 กลวิธีการใช้วิธีการจดจำ (Memory strategies) ประกอบด้วยเทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์ดังนี้

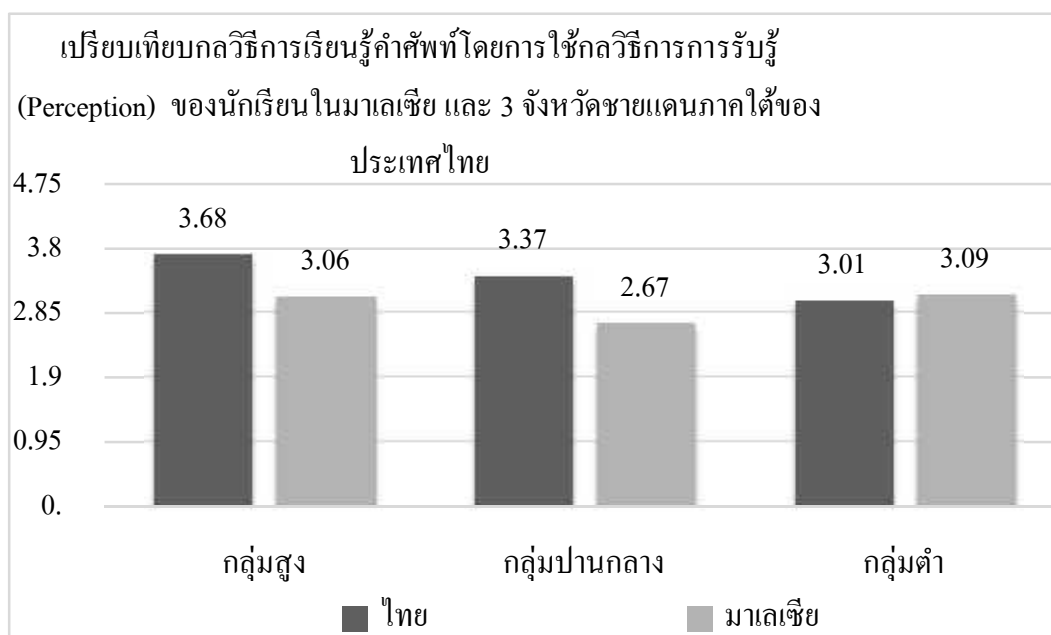
1.3.1 การรับรู้ (Perception) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 4 กลวิธีดังแสดงในตารางที่ 4.15 และ 4.16

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการรับรู้ (Perception) ของนักเรียนใน 3 จังหวัด
ชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนให้ความสำคัญกับ การฝึกการออกเสียง คำศัพท์ใหม่	3.83	0.81	บ่อย	3.33	0.90	ปาน กลาง	3.19	0.80	ปาน กลาง
นักเรียนให้ความสำคัญกับ ตัวอย่างการใช้คำศัพท์ใน ประโยค	3.66	0.86	บ่อย	3.38	0.90	ปาน กลาง	2.97	0.82	ปาน กลาง
นักเรียนให้ความสำคัญกับ การใช้โครงสร้างทาง ไวยากรณ์ (เช่น ชนิดของ คำนามนับได้/นามนับไม่ได้) ของคำศัพท์ใหม่	3.45	1.02	บ่อย	3.21	1.09	ปาน กลาง	2.80	0.83	ปาน กลาง
นักเรียนใส่ใจกับการใช้ที่ไม่ คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้	3.79	0.83	บ่อย	3.54	1.04	บ่อย	3.06	0.95	ปาน กลาง
รวม	3.68	0.88	บ่อย	3.37	0.98	ปาน กลาง	3.01	0.85	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยการใช้การรับรู้ (Perception) ของนักเรียนประเทศ
มาเลเซีย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนให้ความสำคัญกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่	3.16	0.81	ปานกลาง	1.09	0.29	น้อยที่สุด	2.88	1.31	ปานกลาง
นักเรียนให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้คำศัพท์ในประโยค	3.25	1.03	ปานกลาง	3.12	1.11	ปานกลาง	3.41	1.00	บ่อย
นักเรียนให้ความสำคัญกับการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ (เช่น ชนิดของคำนามนับได้/นามนับไม่ได้) ของคำศัพท์ใหม่	2.5	0.83	น้อย	2.41	1.07	น้อย	3.22	1.28	ปานกลาง
นักเรียนใส่ใจกับการใช้ที่ไม่คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้	3.33	1.04	ปานกลาง	4.05	1.04	บ่อย	2.85	1.19	ปานกลาง
รวม	3.06	0.92	ปานกลาง	2.67	0.87	ปานกลาง	3.09	1.19	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.15 และ 4.16 และกราฟเปรียบเทียบพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การรับรู้ (Perception) ในระดับน้อยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.68 ส่วนนักเรียนกลุ่มสูงของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การรับรู้ (Perception) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.06 ส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การรับรู้ (Perception) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.37 และ 2.67 ตามลำดับส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การรับรู้ (Perception) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.01 และ 3.09 ตามลำดับ

เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยให้ความสำคัญกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.83 ซึ่งอยู่ในระดับน้อยขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงของประเทศมาเลเซียใส่ใจกับการใช้ที่ไม่คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.33 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใส่ใจกับการใช้ที่ไม่คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.54 และ 4.05 ตามลำดับสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยให้ความสำคัญกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ในระดับปานกลางมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.19 ส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียให้ความสำคัญกับการฝึกการออก

เสียงคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 2.88 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางแต่นักเรียนให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้คำศัพท์ในประโยคมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.41 ซึ่งอยู่ในระดับน้อย

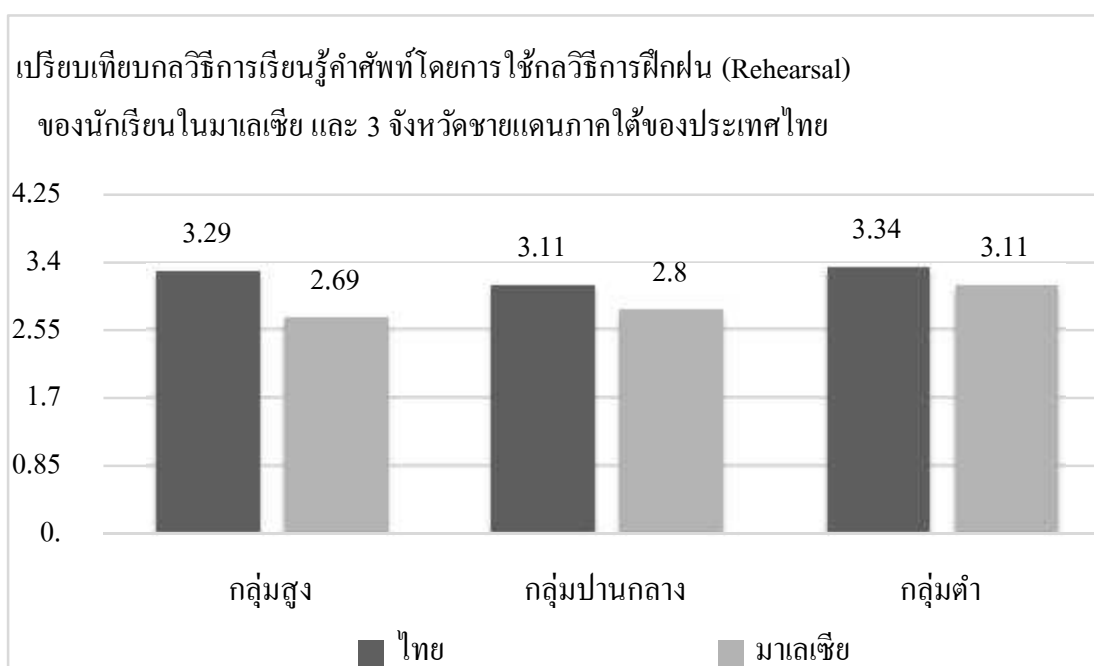
1.3.2 การฝึกฝน (Rehearsal) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 3 กลวิธีดังแสดงในตารางที่ 4.17 และ 4.18

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อย ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยการใช้การฝึกฝน (Rehearsal) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆครั้ง	3.29	1.12	ปานกลาง	3.22	0.88	ปานกลาง	3.93	0.17	น้อย
นักเรียนใช้การแสดงท่าทางในการจดจำคำศัพท์ใหม่	3.21	0.88	ปานกลาง	3.05	1.14	ปานกลาง	3.00	0.94	ปานกลาง
นักเรียนใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการสังเกตการใช้คำศัพท์นั้นบ่อยๆ	3.38	1.17	ปานกลาง	3.07	1.02	ปานกลาง	3.08	1.01	ปานกลาง
รวม	3.29	1.05	ปานกลาง	3.11	1.01	ปานกลาง	3.34	2.70	ปานกลาง

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การฝึกฝน (Rehearsal) ของนักเรียนมาเลเซีย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนพยายามจดจำ คำศัพท์ใหม่โดยการเปล่ง เสียงออกมาหลายๆครั้ง	2.88	1.22	ปาน กลาง	3.62	1.10	ปาน กลาง	3.11	1.15	ปาน กลาง
นักเรียนใช้การแสดงท่าทาง ในการจดจำคำศัพท์ใหม่	2.54	1.17	น้อย	2.09	1.07	น้อย	3.19	1.27	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีการจดจำ คำศัพท์ใหม่โดยการสังเกต การใช้คำศัพท์นั้นบ่อยๆ	2.67	1.09	ปาน กลาง	2.68	1.47	ปาน กลาง	3.04	1.09	ปาน กลาง
รวม	2.69	1.16	ปาน กลาง	2.80	1.21	ปาน กลาง	3.11	1.17	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.17 และ 4.18 และกราฟเปรียบเทียบพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การฝึกฝน (Rehearsal) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.29 และ 2.69 ตามลำดับส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยประเทศและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การฝึกฝน (Rehearsal) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.11 และ 2.80 ตามลำดับส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้การฝึกฝน (Rehearsal) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.34 และ 3.11 ตามลำดับ

เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการสังเกตการใช้คำศัพท์นั้นบ่อยๆ มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.38 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงของประเทศมาเลเซียพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆ ครั้งมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.88 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆ ครั้งมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.22 และ 3.62 ตามลำดับสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆ ครั้งมากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.93 และนักเรียนใช้การแสดงท่าทางในการจดจำคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.00 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้การแสดงท่าทางในการจดจำคำศัพท์ใหม่มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.19 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางและนักเรียนใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการสังเกตการใช้คำศัพท์นั้นบ่อยๆ น้อยที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.04 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

2. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies)

2.1 กลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ประกอบด้วยเทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์ดังนี้

2.1.1 การกระตุ้น (Activation) ประกอบด้วยกลวิธีที่กำหนดไว้ทั้งหมด 3 กลวิธีดังแสดงในตารางที่ 4.19 และ 4.20

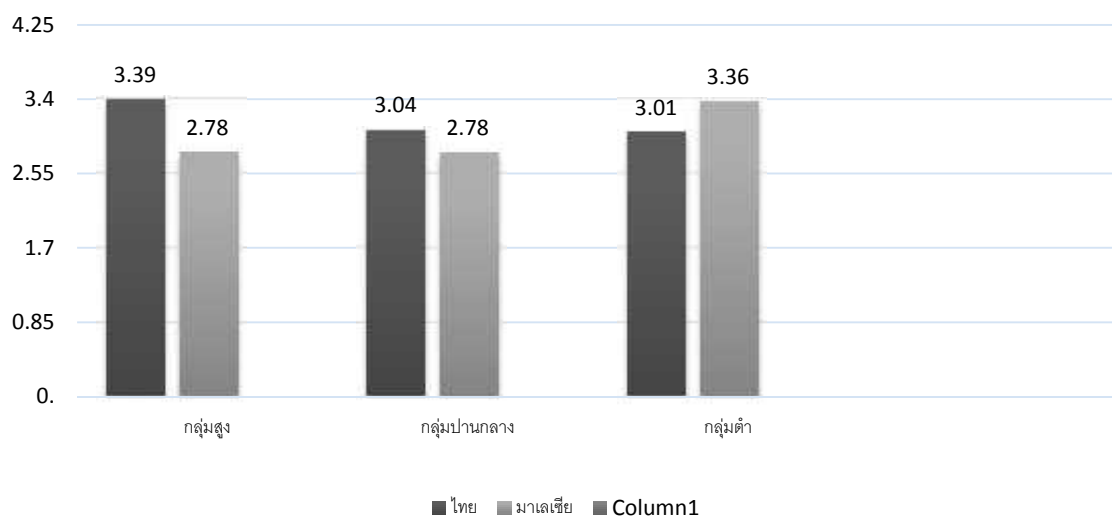
ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใชการกระตุ้น (Activation) ของนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนใช้เสียงสัมผัสเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่	3.33	1.09	ปานกลาง	2.86	1.14	ปานกลาง	2.93	0.90	ปานกลาง
นักเรียนใช้วิธีใช้พูดและเขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้	3.54	0.78	บ่อย	3.24	0.96	ปานกลาง	3.13	0.83	ปานกลาง
นักเรียนใช้วิธีแต่งประโยคด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่	3.29	1.04	ปานกลาง	3.02	0.98	ปานกลาง	2.96	0.87	ปานกลาง
รวม	3.39	0.97	ปานกลาง	3.04	1.02	ปานกลาง	3.01	0.87	ปานกลาง

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงลำดับจากความถี่มากไปหาน้อยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใชการกระตุ้น (Activation) ของนักเรียนในประเทศมาเลเซีย

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	N =197								
	กลุ่มสูง			กลุ่มปานกลาง			กลุ่มต่ำ		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
นักเรียนใช้เสียงสัมผัสเพื่อ จดจำคำศัพท์ใหม่	2.63	1.17	ปาน กลาง	2.68	1.15	ปาน กลาง	3.33	1.17	ปาน กลาง
นักเรียนใช้วิธีใช้พูดและ เขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้	3.00	0.93	ปาน กลาง	3.26	1.46	ปาน กลาง	3.54	0.94	บ่อย
นักเรียนใช้วิธีแต่งประโยค ด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ที่ เรียนรู้ใหม่	2.71	1.16	ปาน กลาง	2.41	1.28	น้อย	3.22	1.08	ปาน กลาง
รวม	2.78	1.09	ปาน กลาง	2.78	1.30	ปาน กลาง	3.36	1.07	ปาน กลาง

เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้กลวิธีการกระตุ้น
(Activation) ของนักเรียนในมาเลเซีย และ 3 จังหวัดชายแดน
ภาคใต้ของประเทศไทย

จากตารางที่ 4.19 และ 4.20 และกราฟเปรียบเทียบพบว่านักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้องการกระตุ้น (Activation) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.39 และ 2.78 ตามลำดับส่วนนักเรียนกลุ่มปานกลางทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยประเทศและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้องการกระตุ้น (Activation) ในระดับปานกลางคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.04 และ 2.78 ตามลำดับส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการใช้องการกระตุ้น (Activation) ในระดับปานกลางเช่นกันคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.01 และ 3.36 ตามลำดับ

เมื่อศึกษาในรายละเอียดพบว่านักเรียนกลุ่มสูงทั้งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้วิธีพูดและเขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.54 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยและ 3.00 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับขณะที่นักเรียนกลุ่มสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้วิธีแต่งประโยคด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่น้อยที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.29 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางและนักเรียนของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการใช้เสียงสัมผัสเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.63 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการพูดและเขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.24 และ 3.26 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับขณะที่นักเรียนกลุ่มปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการใช้เสียงสัมผัสเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 2.86 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางและนักเรียนของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการแต่งประโยคด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.41 ซึ่งอยู่ในระดับน้อยสำหรับนักเรียนกลุ่มต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการพูดและเขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.13 และนักเรียนใช้นักเรียนใช้เสียงสัมผัสเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่น้อยที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 2.93 ขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำของประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการพูดและเขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้มากที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.54 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยและนักเรียนใช้กลวิธีแต่งประโยคด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่น้อยที่สุดโดยได้คะแนนเฉลี่ย 3.22 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน
สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียดังแสดงไว้ในตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 สรุปค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ของการใช้กลวิธี
การเรียนรู้

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	N = 197											
	กลุ่มสูง				กลุ่มปานกลาง				กลุ่มต่ำ			
	ไทย		มาเลเซีย		ไทย		มาเลเซีย		ไทย		มาเลเซีย	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies)												
1.1 ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)												
การการใช้ พจนานุกรม (Dictionary)	3.18	1.27	2.85	1.26	3.08	1.11	3.06	1.27	2.92	1.08	3.58	1.23
การใช้ แหล่งข้อมูล (Source)	3.57	0.92	2.89	1.16	3.25	1.00	3.23	1.08	2.99	0.91	3.4	1.12
กาจัดการ (Management)	3.5	1.10	2.76	1.07	3.16	1.00	3.09	1.18	2.97	0.94	3.29	1.16
การฝึกฝน (Rehearsal)	3.29	1.05	2.69	1.16	3.11	1.01	2.8	1.21	3.34	0.96	3.11	1.17
รวม	3.39	1.09	2.80	1.16	3.15	1.04	3.05	1.19	3.06	0.97	3.35	1.18
1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies)												
1.2 ประเภทกลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies)												

กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	ไทย		มาเลเซีย		ไทย		มาเลเซีย		ไทย		มาเลเซีย	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
การเชื่อมโยง ความคิด (Encoding)	3.40	0.92	2.83	1.12	3.15	1.04	2.86	1.16	2.97	0.94	3.11	1.17
การเดา (Guessing)	3.88	0.98	3.83	1.23	3.69	1.01	3.16	1.21	3.36	1.04	3.20	1.08
รวม	3.64	0.95	3.33	1.18	3.42	1.02	3.01	1.19	3.17	0.99	3.16	1.12
1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) 1.3 ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies)												
กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	ไทย		มาเลเซีย		ไทย		มาเลเซีย		ไทย		มาเลเซีย	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
การทบทวน (Perception)	3.68	0.88	3.06	0.93	3.37	0.99	2.67	0.88	3.01	0.86	3.09	1.20
รวม	3.68	0.88	3.06	0.93	3.37	0.99	2.67	0.88	3.01	0.86	3.09	1.20
2 กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) 2.1 กลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies)												
กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	ไทย		มาเลเซีย		ไทย		มาเลเซีย		ไทย		มาเลเซีย	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
การกระตุ้น (Activation)	3.39	0.97	2.78	1.09	3.04	1.02	2.78	1.30	3.01	0.87	3.36	1.07
รวม	3.39	0.97	2.78	1.09	3.04	1.02	2.78	1.30	3.01	0.87	3.36	1.07

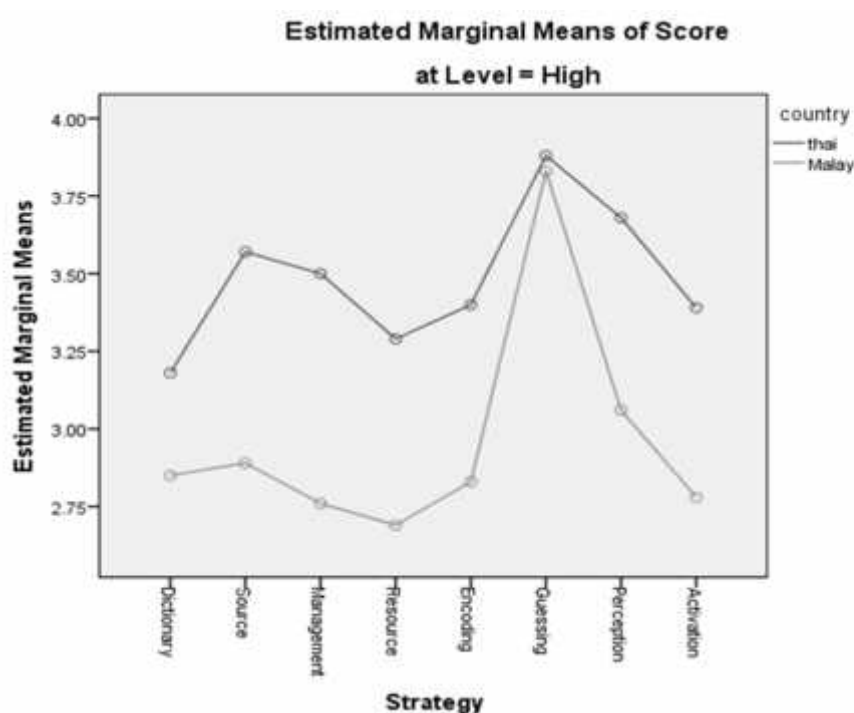
จากตารางที่ 4.21 แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรงประเภทกลวิธีการจดจำมากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.68 ซึ่งอยู่ในระดับบ่งชี้ขณะที่นักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรงประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) และกลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.39 เท่ากันซึ่งอยู่ในระดับปานกลางในขณะที่นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงในประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรงประเภทกลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.33 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางและนักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.78 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับนักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรงประเภทกลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.42 ซึ่งอยู่ในระดับบ่งชี้และนักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.04 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางส่วนนักเรียนของประเทศมาเลเซียกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรงประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.05 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรงประเภทกลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.17 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางและนักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรงประเภทกลวิธีประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies) และกลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.01 เท่ากันซึ่งอยู่ในระดับปานกลางสำหรับนักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.36 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางรองลงมาคือการใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรงประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) คิด

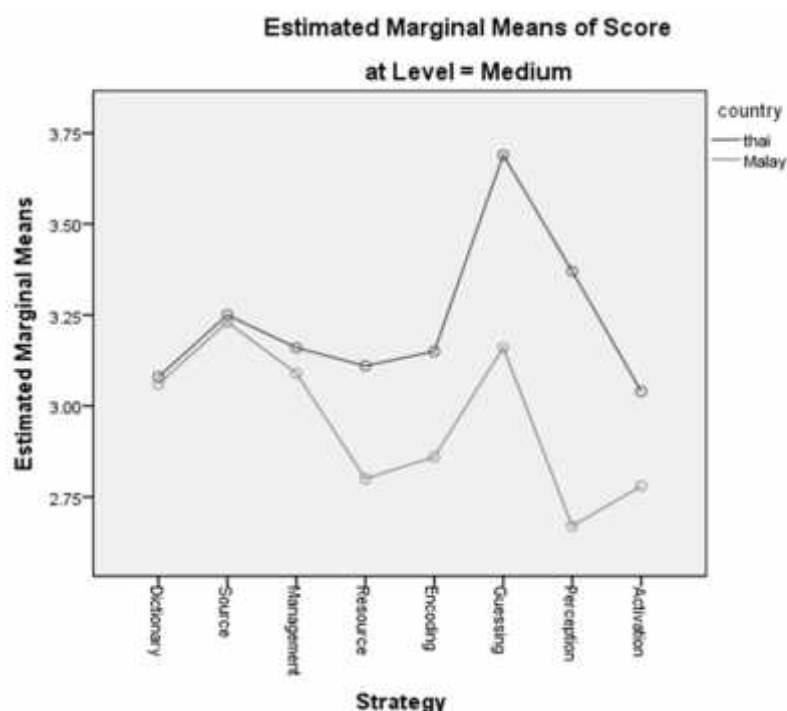
เป็นคะแนนเฉลี่ย 3.35 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางและกลวิธีที่นักเรียนใช้น้อยที่สุดคือกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies) คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.09 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับรายละเอียดเปรียบเทียบการใช้กลวิธีต่างๆ ในแต่ละประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ของกลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างกันทั้งในประเทศมาเลเซียและ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยปรากฏในกราฟแสดงการเปรียบเทียบ ดังต่อไปนี้

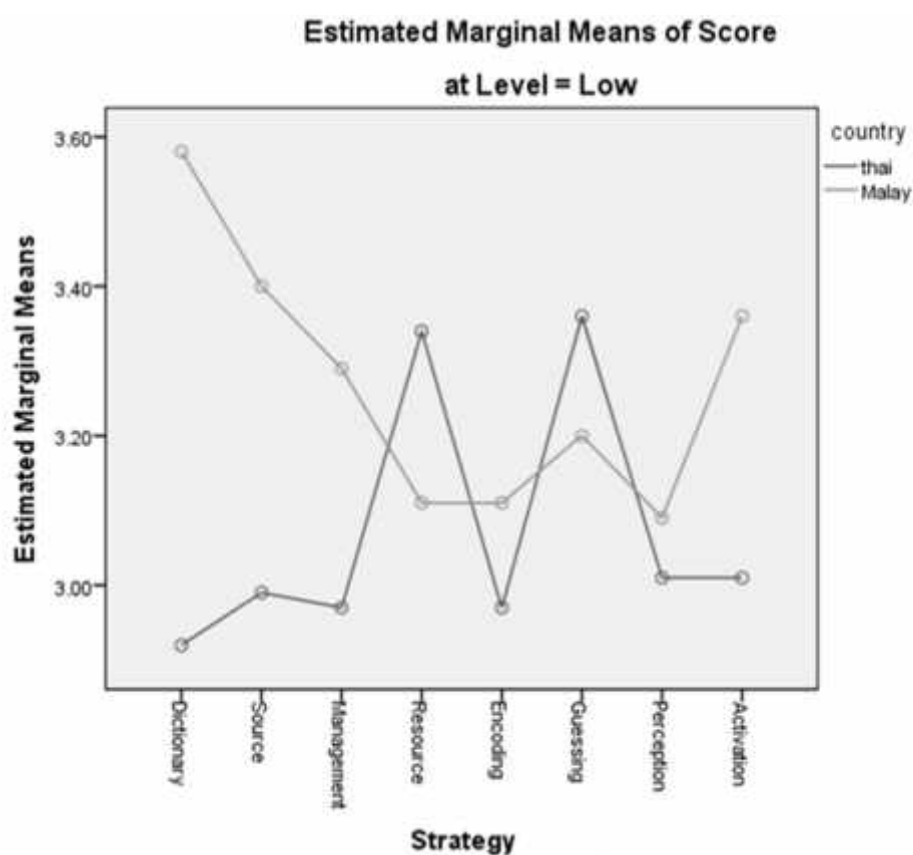
จากกราฟแสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ประเภทการเดา (Guessing) มากที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.88 และ 3.83 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับบ่งชี้รองลงมาได้แก่กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ 102 (Memory strategies) ประเภทการรับรู้ (Perception) คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.68 และ 3.06 ตามลำดับซึ่งอยู่ในระดับปานกลางกลวิธีที่นักเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้น้อยที่สุดคือกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประเภทการใช้พจนานุกรม

(Dictionary) คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.18 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางขณะที่นักเรียนในประเทศมาเลเซีย กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง, กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิง พุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประเภทการฝึกฝน (Rehearsal) น้อยที่สุดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.69 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

จากกราฟแสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ประเภทการเดา (Guessing) มากที่สุดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.42 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อयरรองลงมาได้แก่กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies) ประเภทการทบทวน (Perception) คะแนนเฉลี่ย 3.37 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางกลวิธีที่นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้น้อยที่สุดคือกลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ประเภทการกระตุ้น (Activation) คะแนนเฉลี่ย 3.04 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางส่วนนักเรียนประเทศมาเลเซียกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิง พุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประเภทการใช้แหล่งข้อมูล (Source) มากที่สุดคิดเป็นคะแนน

เฉลี่ย 3.23 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยรองลงมาได้แก่กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประเภทการจัดการ (Management) คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.09 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางกลวิธีที่นักเรียนในประเทศมาเลเซียใช้น้อยที่สุดคือกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies) ประเภทการรับรู้ (Perception) คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.67 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

จากกราฟแสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ประเภทการเดา (Guessing) มากที่สุดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.36 ซึ่งอยู่ในระดับบ่อยรองลงมาได้แก่กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประเภทการฝึกฝน (Rehearsal) คะแนนเฉลี่ย 3.34 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางกลวิธีที่นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยใช้น้อยที่สุดคือกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิง

พุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประเภทการใช้พจนานุกรม (Dictionary) ได้คะแนนเฉลี่ย 2.92 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางส่วนนักเรียนประเทศมาเลเซียกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประเภทการใช้พจนานุกรม (Dictionary) มากที่สุดได้คะแนนเฉลี่ย 3.58 ซึ่งอยู่ในระดับบ่ยรองลงมาได้แก่ใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประเภทการใช้แหล่งข้อมูล (Source) คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.40 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางกลวิธีที่นักเรียนในประเทศมาเลเซียกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใช้น้อยที่สุดคือกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies) ประเภทการรับรู้ (Perception) คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.09 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และมาเลเซีย ที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน

3.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซียระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – way Analysis of Variance) เพื่อศึกษาอิทธิพลของกลุ่มและระหว่างกลุ่ม เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและประเทศแตกต่างกันโดยมีสมมติฐานคือ

- H0 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลต่อระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- H1 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษทำให้ระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

- H0 ประเทศที่นักเรียนศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- H1 ประเทศที่นักเรียนศึกษาทำให้ระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
- H0 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและประเทศที่นักเรียนศึกษาไม่มีอิทธิพลร่วมต่อการใช้อำนาจระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- H1 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและประเทศที่นักเรียนศึกษามีอิทธิพลร่วมต่อระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับประเทศที่ศึกษามีอิทธิพลต่อระดับการใช้อำนาจระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งหมายถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับการใช้อำนาจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็นผลมาจากการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ต่างกันขึ้นอยู่กับการศึกษาที่ศึกษา ดังนั้นจึงสามารถทดสอบสมมติฐานที่เกี่ยวกับอิทธิพลของตัวแปรอิสระแต่ละตัวได้ซึ่งผลจากการทดสอบปรากฏว่านักเรียนที่มาจากประเทศที่ต่างกันจะส่งผลให้ระดับระดับการใช้อำนาจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และถ้านักเรียนมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ต่างกันก็จะส่งผลกระทบต่อค่าเฉลี่ยระดับการใช้อำนาจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 รายละเอียดดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ของการใช้อำนาจในการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านแตกต่างกันใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย

แหล่งของความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P (Sig)
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	20.70	7	2.95	5.15	0.00
ประเทศที่ศึกษา	10.27	1	10.26	17.89	0.00
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้กับประเทศที่ศึกษา	8.66	7	1.24	2.16	0.03
ภายในกลุ่ม	894.63	1560	0.573		

ผลจากการวิเคราะห์ปรากฏว่า

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์คำนวณค่า F-test ได้ 5.15 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ประเทศที่ศึกษาคำนวณค่า F-test ได้ 17.89 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าประเทศที่นักเรียนศึกษามีผลต่อระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้กับประเทศที่นักเรียนศึกษาคำนวณค่า F-test ได้ 2.16 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.03 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ที่นักเรียนใช้และประเทศที่นักเรียนศึกษาที่ส่งผลกระทบต่อระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์กับประเทศที่ศึกษามีความสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) ดังแสดงในตารางที่ 4.23

เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยตามกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งหมายถึงการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นผลมาจากมาจาก

ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน (กลุ่มสูงปานกลางและต่ำ) มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันตามสมมติฐานที่ตั้งไว้รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านแตกต่างกันใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.083	2	.542	3.957	.03
ภายในกลุ่ม	2.875	21	.137		
รวม	3.958	23			

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีเชฟเฟ (Scheffe Method) รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 ผลของการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีเชฟเฟ (Scheffe Method) ของระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ของประเทศไทย ระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำ

ระดับ	ค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)	แยกตามกลุ่ม			Sig
		กลุ่มต่ำ	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มสูง	
กลุ่มต่ำ	3.0	-	0.12	0.50*	0.04
กลุ่มปานกลาง	3.12		-	0.37	
กลุ่มสูง	3.50			-	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 พบว่ากลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำมีความสามารถในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มสูงเมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงแตกต่างจากกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มสูงมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำ

การวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) ดังแสดงในตารางที่ 4.24

เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียตามกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งหมายถึงการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นผลมาจากความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน(กลุ่มสูงปานกลางและต่ำ) มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ต่างกันตามสมมติฐานที่ตั้งไว้รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way Analysis of Variance) ของ การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านแตกต่างกันของประเทศมาเลเซีย

แหล่งความแปรปรวน	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.50	2	.254	3.69	.04
ภายในกลุ่ม	1.45	21	.069		
รวม	1.96	23			

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.04

ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีเชฟเฟ (Scheffe Method) รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 ผลของการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีเชฟเฟ (Scheffe Method) ของระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซีย ระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ

ระดับ	ค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)	แยกตามกลุ่ม			Sig
		กลุ่มต่ำ	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มสูง	
กลุ่มต่ำ	3.26	3.26	2.95	2.96	0.02
กลุ่มปานกลาง	2.95	-	0.30	0.31*	
กลุ่มสูง	2.96		-	0.31*	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 พบว่ากลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำและกลุ่มปานกลางมีความสามารถในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มสูงเมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำและกลุ่มปานกลางแตกต่างจากกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มต่ำมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มสูงและกลุ่มปานกลาง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย” เป็นงานวิจัยเชิงเปรียบเทียบ (Comparative Research) ดำเนินการวิจัยโดยใช้แบบสอบถามเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยที่มีความสามารถทางการอ่านแตกต่างกันและมาเลเซีย โดยมีวัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและประเทศมาเลเซีย
2. เพื่อทราบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและรัฐชายแดนที่ติดกับประเทศไทยประกอบด้วยรัฐเคดาห์ รัฐกลันตัน และรัฐเปรักประเทศมาเลเซียที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) จำนวนรวมทั้งสิ้น 197 คน ผู้วิจัยได้จำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มประกอบด้วย กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง จำนวน 48 คน แบ่งเป็นนักเรียนจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ 24 คน และมาเลเซีย 24 คน กลุ่มปานกลาง จำนวน 76 คน แบ่งเป็นนักเรียนจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ 42 คน และมาเลเซีย 34 คน และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 73 คน แบ่งเป็นนักเรียนจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 46 คน และมาเลเซีย 27 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง แบบสอบถามเป็นแบบปรนัยจำนวน 40 ข้อๆ ละ 1 คะแนนแบ่งเป็นชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 24 ข้อ ชนิดจับคู่ (Matching) จำนวน 6 ข้อ และชนิดเขียนตอบ (Short answer) จำนวน 10 ข้อ เพื่อดำเนินการทดสอบวัดระดับภาษาของกลุ่มตัวอย่างแบบทดสอบได้รับการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา (Content Validity) ได้ค่า IOC มากกว่า 0.5 และความถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้ได้ค่าความเที่ยง (Reliability) เท่ากับ 0.92 ค่าความยากอยู่ระหว่าง (Difficulty Index) 0.2 - 0.8 และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ระหว่าง 0.2 - 0.9 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.8 ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 60 นาที

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างโดยให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบ ได้ 0 คะแนน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย เพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างซึ่งจะแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้คือกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง (คะแนน 30 – 40) กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง (คะแนน 20 - 29) และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอ่อน (คะแนนน้อยกว่า 20)

2. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In - depth Interview) เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้บริหาร 2 ท่าน และ ครูสอนภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน เกี่ยวกับวิธีการสอนและปัจจัยเกื้อหนุนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในประเทศมาเลเซีย

3. แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ของลินเคอร์ท (Linkert 5 rating scale) ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่ 1) ข้อมูลทั่วไป ส่วนที่ 2) ข้อมูลความถี่กลวิธีแต่ละประเภทที่ใช้ในการเรียนคำศัพท์ มีจำนวนทั้งหมด 35 ข้อ ดัดแปลงมาจากแบบสอบถามของ Frankie Subon, (2013) Vocabulary Learning Strategies Employed by Form 6 Students, Research of Faculty of Education, Mara University of Technology, Malaysia และนำแนวคิดกลวิธี การเรียนรู้ของ Oxford (1990) “Strategy Inventory for Language Learning (SILL) ซึ่งแบ่งกลวิธีการ

เรียนรู้คำศัพท์ออกเป็น 2 กลุ่มประกอบด้วย กลุ่มกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (direct Strategies) และกลุ่มกลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) มาดัดแปลงสร้าง แบบสอบถามบางส่วน

แบบสอบถามได้รับการตรวจสอบคุณภาพความครอบคลุมของเนื้อหาและความถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้น EP 1 (เตรียมภาษา 1) ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม (Reliability) เท่ากับ 0.84

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจะนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยการทดสอบค่า (F-test) และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคู่ของค่าเฉลี่ย โดยวิธีของ เชฟเฟ (Scheffe Method)

สรุปผลการวิจัย

1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 197 คน เพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชาย ซึ่งแบ่งเป็น เพศชาย 46.19% และเพศหญิง 53.81% แสดงให้เห็นว่าการเรียน โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปแล้ว เพศหญิงจะมีความสนใจในการเรียนเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าเพศชาย
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง (Direct Strategy) ประเภทกลวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) มากที่สุดและกลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ถูกใช้น้อยที่สุด เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีแต่ละด้านพบว่าเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies) ด้านการรับรู้ (Perception) มากที่สุด ขณะที่กลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง (Direct Strategy) ประเภทกลวิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ด้านการเดา (Guessing) มากที่สุด

3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนของประเทศมาเลเซีย โดยภาพรวมใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง (Direct Strategy) ประเภทกลวิธีวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) มากที่สุดและใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies) น้อยที่สุด เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีแต่ละด้านพบว่าเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ด้านการเดา (Guessing) มากที่สุด ขณะที่กลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ด้านการใช้แหล่งข้อมูล (Source) มากที่สุด และกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ด้านการกระตุ้น (Activation) มากที่สุด

4. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย โดยรวมใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่านักเรียนจากประเทศมาเลเซีย แสดงให้เห็นว่าในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นเด็กนักเรียนจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีความรู้ด้านคำศัพท์น้อยกว่าเด็กนักเรียนจากประเทศมาเลเซีย ทำให้มีปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่า

5. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และประเทศมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูง แตกต่างจากกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มสูงมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำ

7. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณา

รายละเอียดพบว่า ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำและกลุ่มปานกลาง แตกต่างจากกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มต่ำมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มสูงและกลุ่มปานกลาง

อภิปรายผล

1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 197 คน เพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชาย ซึ่งแบ่งเป็น เพศชาย 46.19% และเพศหญิง 53.81% แสดงให้เห็นว่าการเรียน โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป แล้ว เพศหญิงจะมีความสนใจในการเรียนเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ Adrian Furnham and Tom Buchanan (2005) ได้ระบุว่า สมอของหญิงและชายนั้นต่างกัน ผู้หญิงสามารถแปรข้อมูลระหว่างสมอซีกขวาและสมอซีกซ้ายได้รวดเร็วกว่าผู้ชายรวมทั้งโดดเด่นในการใช้ทักษะจากสมอทั้งสองด้านขณะที่ผู้ชายมีแนวโน้มมาทางสมอซีกซ้ายผู้หญิงส่วนใหญ่จะใช้สมอทั้งสองด้านสำหรับการแสดงออกทางภาษา แต่ผู้ชายจะสื่อสารภาษาผ่านทางสมอซีกซ้ายเป็นหลัก นั่นจึงทำให้ผู้หญิงมีความโดดเด่นด้านภาษามากกว่า (Adrian Furnham and Tom Buchanan, 2005)

นอกจากนี้งานวิจัยของ Angela Josette Magon (2009) ที่ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของเพศ สมอ และ การศึกษา โดยใช้บทเรียนจำนวน 6 บทเรียนสอนนักศึกษา กลุ่มผู้ชายและกลุ่มผู้หญิงพบว่า การสอนนักเรียนเพศหญิงประสบความสำเร็จมากกว่าการสอนเพศชาย (Angela Josette Magon, 2009) ในส่วนของกลวิธีการเรียนภาษานั้น แพรวพรรณ พริ้งพร้อม (2009) ได้ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ทฤษฎี SILL ของ Oxford ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 พบว่านักศึกษาเพศหญิงมีการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมสูงกว่านักศึกษาเพศชาย (แพรวพรรณ พริ้งพร้อม, 2009)

2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย โดยภาพรวมใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง (Direct Strategy) ประเภทกลวิธีวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) มากที่สุดและกลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ถูกใช้น้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีแต่ละด้านพบว่าเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูง ใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีจำ (Memory strategies) ด้านการรับรู้ (Perception) มากที่สุด ขณะที่กลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง (Direct Strategy) ประเภทกลวิธีเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ด้านการเดา (Guessing) มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แพรพรรณ พริ้งพร้อม (2009) ได้ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ทฤษฎี SILL ของ Oxford ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน พบว่านักศึกษาใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา อยู่ในระดับปานกลาง ในทุกด้านของกลยุทธ์และกลยุทธ์ที่นักศึกษานิยมใช้สูงที่สุดคือกลยุทธ์ด้านการทดแทน (แพรพรรณ พริ้งพร้อม, 2009)

นอกจากนี้ ตติยา เมฆประยูร (2544) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวง มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครพบว่านักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง รวมทั้งงานวิจัยของ Kayad (1999) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศมาเลเซีย พบว่าในภาพรวมนักศึกษาใช้กลวิธีเรียนรู้ภาษาอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน (Kayad, 1999) รวมทั้งสุริยา หว่าหล้า และนิสากร จารุมนิ ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์เรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พบว่านักเรียนใช้กลวิธีเรียนรู้ภาษาอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน (สุริยา และ นิสากร, 2014) สาเหตุที่นักเรียนใช้กลวิธีทุกประเภทในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางน่าจะมาจากสาเหตุที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษยังไม่ได้สอนให้นักเรียนรู้จักการใช้กลวิธีเรียนรู้ภาษาอย่างเพียงพอ เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลวิธีเรียนรู้ภาษาต่างๆ ที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Brocher (1990) (อ้างถึงใน ตติยา, 2554) ที่พบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่เน้นการสอนกลวิธีเรียนรู้ภาษาให้นักเรียนแต่มุ่งเน้นเนื้อหาเป็นสำคัญ จึงอาจสรุปได้ว่าผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่านักเรียนโดยส่วนใหญ่ใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์ทุกประเภทในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากนักเรียนยังไม่ได้รับความรู้และการส่งเสริมทักษะการใช้กลวิธีเรียนรู้คำศัพท์อย่างเพียงพอ

3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนของประเทศมาเลเซียโดยภาพรวมใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง (Direct Strategy) ประเภทกลวิธีวิธีการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) มากที่สุดและใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory strategies) น้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีแต่ละด้านพบว่าเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) ด้านการเดา (Guessing) มากที่สุด ขณะที่กลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ด้านการใช้แหล่งข้อมูล (Source) มากที่สุดและกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies) ประเภทกลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ด้านการกระตุ้น (Activation) มากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Subon (2013) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นฟอร์ม 6 ในประเทศมาเลเซียและพบว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนส่วนใหญ่คือโดยการเดา (Guessing) และงานวิจัยของ Mutalib และคณะ (2014) ที่ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนจากสถาบันอาชีวศึกษา GMI ในประเทศมาเลเซียผลการวิจัยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการเดา (Guessing)

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Fan (2003) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาที่สองนักเรียนผลการศึกษพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์หลากหลายกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำและจะใช้วิธีการเรียนรู้โดยการเดา (Guessing) บ่อยกว่านักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนในขณะที่ผลการศึกษาของ Chuang และ Liu (2013) พบว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) จะถูกใช้บ่อยในกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ระดับปานกลาง

4. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยโดยรวมใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่านักเรียนจากประเทศมาเลเซียแสดงให้เห็นว่าในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นเด็กนักเรียนจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยมีความรู้ด้านคำศัพท์น้อยกว่าเด็กนักเรียนจากประเทศมาเลเซียทำให้มีปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่าซึ่ง

สอดคล้องกับงานวิจัยของปองรัตน์ ศรีสืบ (2553) ที่ได้ศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดนราธิวาสและผลวิจัยแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้มากขึ้นโดยเฉพาะทักษะการพูดและการอ่าน

จากผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษนอกจากนี้ Naeimi และ Fu (2013) ได้ศึกษาผลของการสอนกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ต่อทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading comprehension) ของกลุ่มนักเรียน 2 กลุ่มกลุ่มแรกที่ได้รับการเรียนการสอนกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แต่กลุ่มที่ 2 ผู้สอนไม่ได้สอนเรื่องดังกล่าวหลังจากเสร็จสิ้นการทดลองผู้วิจัยได้ให้ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มทำข้อสอบ post-test เกี่ยวกับคำศัพท์นักวิจัยค้นพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของคะแนนการทดสอบคำศัพท์ระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่มและ Heidari และ คณะ (2012) ที่ศึกษาผลการเรียนรู้คำศัพท์ที่ส่งผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาสาขาการบัญชีในประเทศอิหร่านผลการวิจัยพบว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มีผลต่อความรู้ด้านคำศัพท์และการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนและสามารถเพิ่มความมั่นใจแรงจูงใจและความต้องการที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนและที่สำคัญสามารถลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ในอีกทางหนึ่ง

5. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไต้หวันและประเทศมาเลเซียมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน และมีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันมีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาเรื่องการศึกษากลวิธีในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ซึ่งพบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ใช้กลวิธีในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงและต่ำมีการใช้กลวิธีในการอ่านภาษาอังกฤษด้านความรู้ความคิด ด้านอุปนิสัย และด้านการชดเชย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดวงพร จริจิตไพบูลย์, 2542) ทั้งนี้ยังรวมถึงงานวิจัยของ (TULUHONG, 2006) เรื่อง กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมาเลเซียเชื้อสายจีน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับอุดมศึกษา โดยพบว่า ปัจจัยที่มีผล

ต่อกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษา คือ ระดับความสามารถของผู้เรียน เพศ อายุ สาขาที่เลือกเรียน และภาษาแรกของผู้เรียน

นอกเหนือจากนี้ การศึกษาเรื่องกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษในบริบทตามธรรมชาติของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในการอ่านภาษาอังกฤษในบริบทตามธรรมชาติของนักศึกษา พบว่านักศึกษามีการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันตามความถนัด (Chiang, 2006) ในทำนองเดียวกัน การศึกษากลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชาวมาเลเซียซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มีผลมาจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความสามารถ แรงจูงใจและวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกลวิธีการเรียนรู้ (Schmitt, 2000) ส่วนความสามารถในการอ่านที่แตกต่างกันของนักเรียนไทยและนักเรียนมาเลเซียมีความสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องการสอนภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ในประเทศไทย ในทศวรรษนี้ ซึ่งพบว่า นักเรียนไทยส่วนใหญ่ เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา แต่นักเรียนไทยส่วนใหญ่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับอีกหลายประเทศในทวีปเอเชีย เช่น ประเทศมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ โดยดูได้จากผลการ สอบ TOEFL โดยเฉลี่ยของนักศึกษาไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศมองโกเลียแต่สูงกว่าประเทศเกาหลี เหนือและญี่ปุ่น (Wiriyaichitra, 2002)

6. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงแตกต่างจากกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มสูงมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผจกต์ศักดิ์ มิ่งสกุล (2003) ที่ได้ทำการวิจัยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนห้วยคตวิทยาคมจังหวัดชัยนาทและ ตติยา เมฆประยูร (2544) ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันในโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครพบว่า กลุ่มเก่งจะมีวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ดีกว่ากลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนในการใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ซึ่งในกลุ่มอ่อนนั้น จะไม่สนใจคำศัพท์ที่ยากดังที่ Supika และ Thanyapa

(2014) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์และจำนวนคำศัพท์ของนักศึกษาไทยในระดับปริญญาตรีพบว่า กลุ่มที่มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มาก จะทราบคำศัพท์มากกว่ากลุ่มที่มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์น้อย (Supika และ Thanyapa, 2014) และ Ya-wen Chang (2010) ที่ได้ทำการวิจัยกับนักเรียนมัธยมต้นประเทศไต้หวันกล่าวว่า นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มเก่งนั้น จะมีการใช้เทคนิคและกลยุทธ์ในการหาคำศัพท์ที่แตกต่างจากนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มอ่อน ไม่ว่าในด้านของกลวิธีในการจดจำ (Memory strategies) กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (cognitive strategies) และกลวิธีเชิงอภิปัญญา (metacognitive strategies)

นอกจากนี้ Noorizah Mohd. Noor, Zaini Amir (2009) กล่าวว่า ผลจากการทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์นั้นพบว่า นักเรียนมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยเหล่านี้จึงสรุปได้ว่า ความแตกต่างของนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มระดับสูง ปานกลางและต่ำนั้น ใช้กลวิธีหรือกลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน

7. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน มีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำและกลุ่มปานกลางแตกต่างจากกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มต่ำมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่ากลุ่มสูงและกลุ่มปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nosidlak K.M. (2013) ที่ได้ทำการศึกษาการการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน University of Cracow, Poland ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์น้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยมีเหตุผลสำคัญ 2 ประการ คือ ประการที่ 1 นักศึกษากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่รู้คำศัพท์เป็นอย่างดีอยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และ ประการที่ 2 นักศึกษากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่รู้จักแยกแยะว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แบบใดที่ใช้แล้วประสบความสำเร็จ จึงไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีอื่นๆ (Nosidlak K.M., 2013)

นอกจากนี้งานวิจัยของ Nacera (2010) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาปีที่ 2 มหาวิทยาลัย Mouloud Mammeri University of Tizi Ouzou, Algeria โดยใช้ทฤษฎี SILL ของ

Oxford (1990) พบว่านักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูง จะมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่เฉพาะเจาะจงไม่หลากหลายเหมือนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (Nacara, 2010) ผลการวิจัยดังกล่าว แม้จะขัดแย้งกับการศึกษาของ Tuluhong (2006) ที่ได้ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมาเลเซียเชื้อสายจีนที่เรียนระดับปริญญาตรีพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์น้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง (Tuluhong, 2006) แต่ระดับการศึกษาที่ต่างกันย่อมทำให้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แตกต่างกัน นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นช่วงที่สำคัญที่จะก้าวผ่านไปสู่การเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ดังนั้นผู้ที่ด้อยในการอ่านภาษาอังกฤษย่อมต้องขวนขวายแสวงหาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ให้มากที่สุดเพื่อสามารถพัฒนาตัวเองสู่การเรียนในระดับที่สูงขึ้นได้ (Case of the test)

นอกจากนี้ ถึงแม้ว่านักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจะมีกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่มากกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่นักเรียนยังต้องฝึกปฏิบัติการใช้กลวิธีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง จึงจะสามารถใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Noorizah Mohd. Noor, Zaini Amir (2009) พบว่าถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความรู้เกี่ยวกับวิธีและกลยุทธ์ต่างๆในการเรียนรู้แต่พวกเขาก็ล้มเหลวในการปฏิบัติจริง (ต่อสิ่งที่ได้เรียนรู้มา) สิ่งสำคัญคือ การให้นักเรียนได้ตระหนักถึงการเรียนว่าไม่เพียงแค่วิธีการเรียนรู้เท่านั้นที่มีความจำเป็นต่อการเรียนแต่การปฏิบัติจากสิ่งที่ได้เรียนมานั้นจะทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอีกด้วย (Noorizah and Zaini, 2009) นอกจากนี้ Ediger (1999) กล่าวว่า การรู้คำศัพท์มากมายนั้นไม่ได้เป็นตัวยืนยันประสิทธิภาพในการอ่านเนื่องจากว่าผู้เรียนต้องใช้เวลาในการเรียนรู้ส่วน Anderson (2004) ได้แนะนำไว้ว่า ควรจะให้มีการศึกษาคำศัพท์จากโครงการพัฒนาปรับปรุงการอ่านอย่างต่อเนื่อง ด้วยการทำกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงและพัฒนาความรู้ของคำศัพท์เฉกเช่นเดียวกับการเรียนรู้ในการทำงานของพวกเขา (Anderson, 2004) เหล่านี้ จึงเป็นข้อสรุปที่สำคัญว่า ถึงแม้จะพบว่านักเรียนระดับต่ำจะมีกลยุทธ์หรือวิธีในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลางและสูง แต่หากขาดการนำมาซึ่งการปฏิบัติในความรู้เหล่านั้นอย่างต่อเนื่องก็ไม่สามารถยืนยันต่อประสิทธิผลจากการเรียนรู้ได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา

1.1. จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยรวมในระดับปานกลาง ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาจึงควรสนับสนุนให้มีการจัดการอบรมสัมมนาจัดหาตำราเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้แก่ครู เพื่อให้ครูได้เห็นความสำคัญมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ซึ่งสามารถช่วยให้ครูจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการพัฒนาศักยภาพการสอนของครูผู้สอนผ่านการอบรมให้ความรู้และสร้างแนวทางการสอนใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลาสามารถทำให้ครูได้เปิดโลกทัศน์และมีแรงกระตุ้นในการสอนนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น การอบรมดังกล่าวจะต้องไม่กระทบเวลาเรียนของนักเรียน ทั้งนี้ควรมีการสนับสนุนให้ครูได้แบ่งปันเนื้อหาที่ได้รับจากการอบรมให้แก่ครูคนอื่นด้วย ซึ่งทำให้ครูทุกคนได้รับความรู้ไม่แตกต่างจากครูที่ได้รับการอบรม

1.2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่าระดับปานกลาง และระดับสูง ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตัวเองเพื่อให้ตนเองสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาควรดำเนินกิจกรรม หรือนโยบายเพื่อส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความขยัน เห็นความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อพัฒนาตนเองต่อไป

1.3. จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถาบันการอบรมการสอนภาษาอังกฤษทำให้ทราบว่าภาครัฐของประเทศมาเลเซียมีการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน โดยภาครัฐมีนโยบายที่ชัดเจนในสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษของครูในระดับต่างๆ เช่น การให้รางวัลตอบแทนแก่ครูที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาโดยรัฐบาลจะมีการกำหนดให้ครูภาษาอังกฤษทุกคนต้องเข้ารับการทดสอบ APTIS (การทดสอบภาษาอังกฤษสำหรับบุคคลหรือองค์กร ซึ่งมีสถาบันบริติชเคานซิลเป็นผู้จัดสอบ) ซึ่งมีการสอบทักษะภาษาอังกฤษครอบคลุมทั้งสี่ด้าน ทั้งนี้หากครูผู้สอนสามารถสอบได้ระดับตามระดับที่กำหนดทางรัฐบาลจะสนับสนุนเงินรางวัลจำนวน

5,000 ริงกิต (50,000 บาท) รวมถึงจะมีการบวกฐานเงินเดือนเพิ่มร้อยละ 10 สำหรับระดับประถมศึกษาและร้อยละ 5 สำหรับระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้เพื่อ เป็นขวัญและกำลังใจในความพยายามของครูผู้สอน ดังนั้น ภาครัฐของประเทศไทยควรมีการสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาศักยภาพทางการสอนและเพิ่มประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของครูให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ อาจจะกำหนดให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษสอบวัดระดับทางภาษาที่ได้รับการยอมรับระดับสากล เช่น TOEFL IELTS หรือ แม้กระทั่งการสอบ APTIS เช่นเดียวกับประเทศมาเลเซีย โดยอาจมีค่าตอบแทนหรือรางวัลเพื่อจูงใจให้ครูผู้สอนตามความเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซียที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากกว่าระดับปานกลาง และระดับสูง ซึ่งให้เห็นว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตัวเอง เพื่อให้ตนเองสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น ครูควรให้ความสนใจ สังเกตการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนว่ากลุ่มนี้เป็นพิเศษว่านักเรียนใช้กลวิธีใด ใช้กลวิธีเหล่านั้นอย่างไร ใช้กลวิธีได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพหรือไม่ ครูควรให้ความรู้ความเข้าใจ จัดการเรียนการสอน หรือกิจกรรมเพื่อเสริมประสบการณ์ ฝึกทักษะการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านต่างๆ เพิ่มขึ้น เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจ เห็นประโยชน์ มีประสบการณ์ และเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2. เนื่องจากผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ชอบใช้กลวิธีการฝึกฝน รองลงมาจากกลวิธีการเดา ผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนมีโอกาสนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริงมากยิ่งขึ้น การได้ฝึกใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นสนใจที่จะเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆมากยิ่งขึ้น เพื่อนำไปใช้ในการพูดในสถานการณ์จริง นอกจากผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดในสถานการณ์จริงแล้วยังมีโอกาสฝึกทักษะการฟังจากสำเนียงที่หลากหลายของนักท่องเที่ยวอีกด้วย

2.3. การใช้พจนานุกรมเป็นสิ่งสำคัญและเป็นกลวิธีอย่างหนึ่งในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่จากผลการ ศึกษาพบว่าผู้เรียนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ใช้พจนานุกรมในระดับปานกลางในทุกระดับ

ของผู้เรียน ซึ่งต่างจากนักเรียนในประเทศมาเลเซียที่พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะใช้กลวิธีการใช้พจนานุกรมในระดับบ่อย ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้จะเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น ผู้สอนควรแนะนำวิธีใช้พจนานุกรมและองค์ประกอบของ พจนานุกรมแต่ละแบบให้กับผู้เรียน โดยเฉพาะ พจนานุกรมภาษาอังกฤษ-อังกฤษ ผู้สอนควรให้ผู้เรียน ฝึกใช้ทีละเล็กละน้อยเพื่อให้ผู้เรียนเคยชินกับพจนานุกรมดังกล่าว เพื่อนำไปใช้ในการค้นหาคำศัพท์ ภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป อาจฝึกขั้นแรกโดย แบ่งกลุ่มช่วยกันหาความหมายของศัพท์ ภาษาอังกฤษง่ายๆ ในระดับเบื้องต้น และขั้นต่อไปอาจฝึกเลือกใช้คำแปลที่ถูกต้องกับบริบท เป็นต้น

2.4. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้เชิงอภิปัญญา (metacognitive strategies) เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น ให้ผู้เรียนเตรียมและ วางแผนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยการตั้งเป้าหมายการเรียนรู้คำศัพท์ของตนเอง หาข้อมูลของคำศัพท์เพิ่มเติมนอกเหนือจากที่เรียนรู้ในห้องเรียนและหมั่นตรวจสอบความสามารถของ ตนเอง โดยผู้สอนทำหน้าที่ให้คำปรึกษาขั้นตอนการเรียนรู้ดังกล่าว

2.5. เนื่องจากในปัจจุบันแหล่งเรียนรู้ในอินเทอร์เน็ตมีบทบาทในชีวิตของผู้เรียนมากขึ้น ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนที่นำอินเทอร์เน็ตมาใช้เพื่อเสริมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ โดยการ จัดหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป หรือเว็บไซต์ที่น่าสนใจ มาใช้เสริมการเรียนรู้คำศัพท์ เพราะบทเรียนคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป หรือเว็บไซต์ต่างๆ เหล่านี้มีเสียงและภาพเคลื่อนไหวที่สามารถ กระตุ้นให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียนมากยิ่งขึ้น เพื่อที่ผู้เรียนสามารถทบทวนการเรียนรู้ของตนเองนอก ห้องเรียนได้ ควบคู่ไปกับการทบทวนการเรียนรู้จากหนังสือหรือตำราเรียน

2.6. จากผลการวิจัยผู้เรียนทั้งสามกลุ่มในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์น้อยที่สุด ดังนั้นเพื่อกระตุ้นให้ นักเรียนกลุ่มนี้เกิดการเรียนรู้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ให้มากขึ้น ผู้สอนควรจัดกิจกรรมเรียนรู้คำศัพท์ ในลักษณะทำงานเป็นกลุ่ม ทั้งนี้สมาชิกในกลุ่มควรมีทั้งผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง และ ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำอยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียน สูงของกลุ่มเป็นพี่เลี้ยงในด้านการเรียนให้กับเพื่อนๆ ในกลุ่ม การจัดกิจกรรมดังกล่าวนอกจากผู้เรียน ได้เรียนรู้การทำงานเป็นกลุ่มแล้ว ยังให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงทบทวนความรู้ของ

ตนเอง โดยการถ่ายทอดให้คนอื่น จากนั้นผู้เรียนยังได้เรียนรู้การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนได้ ทั้งนี้ผู้สอนยังต้องเป็นที่ปรึกษาให้กับผู้เรียนในแต่ละกลุ่มด้วย

2.7. จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศมาเลเซีย กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct Strategies) ประเภทการใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies) โดยกลยุทธ์ที่นักเรียนกลุ่มนี้ใช้มากที่สุดคือ การเดา (Guessing) ขณะที่นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ใช้กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct Strategies) ประเภทกลวิธีการจดจำ (Memory Strategies) มากที่สุด ดังนั้นเพื่อเป็นทางเลือกในการเรียนรู้คำศัพท์นอกเหนือไปจากกลวิธีที่ผู้เรียนคุ้นเคย ผู้สอนควรเริ่มต้นแนะนำการใช้กลวิธีการเรียนรู้การเดาคำศัพท์ใหม่อย่างหลากหลายให้กับผู้เรียนตั้งแต่เริ่มต้นหรือกับกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เช่น การเดาความหมายโดยวิธีแยกองค์ประกอบของคำ เช่น รากศัพท์ prefix หรือ suffix หรือการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม (Guessing the meaning from the context clues) เป็นต้น โดยในเบื้องต้นอาจารย์อาจจะเริ่มจากเทคนิคการเดาคำศัพท์แบบง่ายๆ เช่น แนะนำการเดาคำศัพท์โดยดูจากคำเชื่อมที่บอกจำกัดความ หรือนิยาม (Definition) การเดาคำศัพท์โดยดูจากคำเชื่อมที่แสดงการเปรียบเทียบที่คล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้าม (Synonym and antonym) หรือ การเดาคำศัพท์โดยดูจากคำเชื่อมที่แสดงตัวอย่าง (Exemplification) เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแต่ละด้าน แบบการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาว่ากลวิธีใดมีผลต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักเรียน ผลที่ได้จะเป็นแนวทางปฏิบัติให้ครูนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอน และพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักเรียนต่อไป

3.2 ควรทำวิจัยในทำนองเดียวกันนี้ในระดับการศึกษาอื่นๆ หรือโดยการใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปแบบอื่นๆ เช่น การสัมภาษณ์นักเรียนและการสังเกตพฤติกรรมการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนในชั้นเรียน

3.3 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่มีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น เพศ สายการเรียนรู้ หรือพื้นที่ที่ศึกษา เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปพัฒนาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สรุปสิ่งที่ได้จากงานวิจัยเพื่อพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

จากปรัชญาการศึกษาแห่งชาติของกระทรวงศึกษาธิการมาเลเซียที่ระบุอย่างชัดเจนว่า โรงเรียนจะต้องสร้างนักเรียนให้มี 6 คุณสมบัติดังต่อไปนี้ 1. Knowledge 2. Thinking skills 3. Leadership skills 4. Bilingual proficiency 5. Ethics and Spirituality 6. National Identity ประกอบกับการกำหนดเป้าหมายเฉพาะด้านคำศัพท์ไว้ชัดเจนว่าเมื่อนักเรียนสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมอย่างน้อยนักเรียนต้องรู้คำศัพท์ 3,000 คำ ทำให้โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาของประเทศมาเลเซีย พยายามใช้เทคนิคการสอนคำศัพท์ที่หลากหลาย เพื่อกระตุ้นให้อาจารย์ผู้สอนสามารถสอนและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอตารางวิเคราะห์ข้อแตกต่างในขั้นตอนการสอนคำศัพท์ของครูไทย และมาเลเซีย โดยการวิเคราะห์สอนคำศัพท์แบบชี้แนะ 6 ขั้นตอน (six – step direct vocabulary instruction) ตามที่ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมไว้ในบทที่ 2 ดังนี้

ขั้นการสอนคำศัพท์แบบชี้แนะ 6 ขั้นตอน (six – step direct vocabulary instruction)	ขั้นการสอนคำศัพท์ของครู ไทย	ขั้นการสอนคำศัพท์ของครู มาเลเซีย
ขั้นที่ 1: อธิบาย (Explain) อาจารย์อธิบาย หรือ ยกตัวอย่างคำศัพท์ใหม่	ด้วยความเคยชินของนักเรียน ไทยที่ใช้ภาษาไทยในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษทำให้ครูไทยหรือ แม้แต่ครูต่างชาติ อธิบาย คำศัพท์ใหม่โดยใช้ภาษาไทย และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ ใช้สื่อประกอบการสอน ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้ คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies)	อาจารย์อธิบายคำศัพท์ใหม่ โดยใช้รูปภาพ เป็นสื่อ ประกอบ พร้อมทั้งยกตัวอย่าง ประกอบเป็นภาษาอังกฤษ ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้ คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) 1.การใช้พจนานุกรม (Dictionary)

	1. การใช้พจนานุกรม (Dictionary) 2. การใช้แหล่งข้อมูล (Source) 3. การเดา (Guessing)	2.การใช้แหล่งข้อมูล (Source) 3.การเดา (Guessing)
ขั้นที่ 2: ขั้นทวนซ้ำ (Restate) นักเรียนอธิบาย พรรณา หรือ ยกตัวอย่างประกอบคำศัพท์ ใหม่อีกครั้งหนึ่งตามความ เข้าใจของนักเรียน แล้วบันทึก ลงในสมุดจดบันทึกคำศัพท์ (vocabulary notebook)	ในขั้นนี้ไม่สามารถเห็นได้อย่างเด่นชัด ในการสอนคำศัพท์ของครูไทยโดยส่วนใหญ่ ครูผู้สอนจะข้ามขั้นตอนนี้ไป และที่สำคัญนักเรียนนิยมจดบันทึกคำศัพท์ลงในหนังสือหรือสมุด โดยไม่มีสมุดจดบันทึกคำศัพท์อย่างชัดเจน ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) -	อาจารย์สุ่มถามนักเรียนทีละคน เพื่อให้อธิบายคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษง่ายๆ แต่บางครั้งนักเรียนใช้ภาษามาเลย์ปนบ้างแล้วบันทึกลงในสมุด ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) 1.การใช้แหล่งข้อมูล (Source) 2.การฝึกฝน (Rehearsal) 3.การกระตุ้น (Activation)
ขั้นที่ 3: ขั้นแสดง (Show) อาจารย์ให้นักเรียนวาดภาพแสดงสัญลักษณ์ หรือนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยภาพที่หลากหลาย	ด้วยเงื่อนไขของหลักสูตรที่ได้กำหนดเวลา และตัวบ่งชี้มาตรฐานหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน ทำให้ในขั้นนี้ไม่สามารถเห็นได้อย่างเด่นชัด ในการสอนคำศัพท์ของครูไทย โดยส่วนใหญ่ครูผู้สอนจะข้ามขั้นตอนนี้ไป ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) -	อาจารย์สุ่มเลือกนักเรียนให้ออกมาอธิบายภาพคำศัพท์โดยใช้ภาษาอังกฤษ ในการพูดนำเสนอคำศัพท์บางคำที่ใหม่หรือยากเกินไปสำหรับนักเรียน อาจารย์จะคอยบอกและให้คำแนะนำ ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) 1.การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) 2. การรับรู้ (Perception)

ขั้นที่ 4: ขั้นอภิปราย (Discuss) นักเรียนเพิ่มเติมความรู้ และบันทึกคำศัพท์ใหม่ลงไปในสมุดจดบันทึกคำศัพท์ (vocabulary notebook) โดยการร่วมกันอภิปรายคำศัพท์	ด้วยเงื่อนไขของหลักสูตรที่ได้กำหนดเวลา และตัวบ่งชี้มาตรฐานหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน ประกอบกับจำนวนนักเรียนที่มีมากในชั้นเรียน ทำให้ในขั้นนี้ไม่สามารถเห็นได้อย่างเด่นชัด ในการสอนคำศัพท์ของครูไทยโดยส่วนใหญ่ ครูผู้สอนจะข้ามขั้นตอนนี้ไป ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) -	อาจารย์ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายคำศัพท์ โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น เพื่อจัดกลุ่มหรือแยกประเภทคำศัพท์ (classify terms) , และคำที่มีความหมายเหมือนหรือความหมายตรงข้าม (identify antonyms and synonyms) เป็นต้น ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) 1.การเชื่อมโยงความคิด (Encoding) 2.การกระตุ้น (Activation) 3.การเดา (Guessing) 4. การจัดการ (Management)
ขั้นที่ 5: ขั้นปรับปรุงและสะท้อนกลับ (Refine and reflect) นักเรียนทบทวนคำศัพท์เพื่อนำมาอภิปราย โดยนักเรียนสามารถเปลี่ยนแปลง ลบ หรือเพิ่มเติมข้อมูลคำศัพท์ใหม่ อาจกำหนดให้ทำเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม	ด้วยเงื่อนไขของหลักสูตรที่ได้กำหนดเวลา และตัวบ่งชี้มาตรฐานหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน ประกอบกับจำนวนนักเรียนที่มีมากในชั้นเรียน ในขั้นนี้ไม่สามารถเห็นได้อย่างเด่นชัด ในการสอนคำศัพท์ของครูไทยโดยส่วนใหญ่ ครูผู้สอนจะข้ามขั้นตอนนี้ไป	หลังจากการจัดกลุ่มเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ และให้นักเรียนนำเสนอ คุณครูสรุปการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เพื่อเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนได้ทบทวนการใช้คำศัพท์ ในการทำกิจกรรมนี้ บางครั้งนักเรียนใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษามาเลย์ ถึงแม้ว่าอาจารย์จะคอยกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษก็ตาม

	ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) -	ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) 1. การจัดการ (Management) 2. การใช้พจนานุกรม (Dictionary) 3. การใช้แหล่งข้อมูล (Source)
ขั้นที่ 6: ขั้นประยุกต์ใช้โดยการเล่นเกม (Apply in Learning Games) อาจารย์จะกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเล่นเกมส์เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์	อาจารย์จะกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการนำคำศัพท์ไปใช้ เช่น ทำแบบฝึกหัดแบบทดสอบ หรือการเล่นเกมส์ เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) 1.การฝึกฝน (Rehearsal) 2.การกระตุ้น (Activation) 3.การเชื่อมโยงความคิด (Encoding)	อาจารย์จะกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการนำคำศัพท์ไปใช้ เช่น ทำแบบฝึกหัดแบบทดสอบ หรือการเล่นเกมส์ เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ ยุทธวิธีที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies) 1.การฝึกฝน (Rehearsal) 2.การกระตุ้น (Activation) 3.การเชื่อมโยงความคิด (Encoding)

สรุปการเปรียบเทียบการสอนคำศัพท์ระหว่างครูไทยและมาเลเซีย

จากผลการวิจัยพบว่าจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนภาษาในประเทศไทยโดยส่วนใหญ่มีประมาณ 40-50 คน ซึ่งมีจำนวนค่อนข้างมากเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานขนาดห้องเรียนในการเรียนภาษาซึ่งมีอัตราส่วนอยู่ที่ 20 – 25 คน ทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างทั่วถึง ทำให้นักเรียนขาดโอกาสในการฝึกฝนทักษะในชั้นเรียน ลักษณะการเรียนการสอนในชั้นเรียนซึ่งครูและนักเรียนจะใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ทำให้นักเรียนขาดการโต้ตอบเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ให้ดียิ่งขึ้น ในขณะที่เนื้อหาในการสอนของคุณครูมีมาก ไม่เหมาะสมกับจำนวนชั่วโมงการเรียนภาษาอังกฤษที่น้อยเกินไปทำให้คุณครูยังไม่สามารถปฏิบัติการสอนคำศัพท์ได้ทั้ง 6 ขั้นตอน โดยคุณครูไทยส่วนใหญ่จะแนะนำคำศัพท์ในขั้นที่ 1 ซึ่งจะเน้นการใช้พจนานุกรม (Dictionary) แล้วข้ามไปทำแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบในขั้นสุดท้าย โดยไม่ค่อยให้ความสำคัญกับขั้นที่ 2 – 5 ทำให้นักเรียนขาดความคุ้นเคยกับคำศัพท์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งครูและนักเรียนเน้นการเรียนภาษาเพื่อเตรียมตัวสอบมากกว่าการนำไปใช้จริง

ส่วนการเรียนการสอนภาษาในประเทศมาเลเซียนั้นสัดส่วนของนักเรียนในชั้นเรียนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน คือ ไม่เกิน 25 คน ส่วนขั้นตอนการสอนคำศัพท์นั้น คุณครูสามารถปฏิบัติได้ทั้ง 6 ขั้นตอน ซึ่งอาจารย์โดยส่วนใหญ่ นำ 3 ยุทธวิธีการสอนคำศัพท์มาใช้ กล่าวคือ 1. การรู้คำศัพท์จากการใช้การเดาความหมายจากบริบท (knowledge and use of contextual clue), 2. การวิเคราะห์โครงสร้างของคำ และ (doing structural analysis) and 3. การหาความสัมพันธ์เพื่อทราบความหมายของคำศัพท์จากบทอ่าน (making associations to acquire word meaning of selected vocabulary items from reading texts). ส่วนการใช้พจนานุกรม (Dictionary) จะใช้เมื่อจำเป็นเท่านั้น กระบวนการเหล่านี้ เป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อให้สามารถเข้าใจบทอ่านต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น ทำให้วิธีการสอนคำศัพท์แตกต่างจากครูไทย

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). ระบบการศึกษาไทย, <http://www.moe.go.th/hp-vichai/ex-prb05-3.html>, สืบค้นออนไลน์เมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2558.
- กระทรวงศึกษาธิการมาเลเซีย. (2557). เจาะระบบการศึกษา: การศึกษามาเลเซีย อันดับ 2 แห่งอาเซียน, http://www.aecnews.co.th/education_sreport/read/613, สืบค้นออนไลน์เมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2558.
- กรรณิการ์ ก้อนดง. 2556. แบบเรียนเรื่องการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติระดับกลาง. ปริญญาานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. กรุงเทพฯ
- เขมิกา ทับทิมใส. 2546. การพัฒนาแบบฝึกกลวิธีการเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, มหาวิทยาลัยศิลปากร. นครปฐม
- ดลวรรณ พวงวิภาต. (2554). ผลการเรียนรู้และความคงทนเรื่องคำศัพท์นิทานภาษาอังกฤษเรียนด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, *Veridian E-Journal*, SU5(2), 598-609
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ดวงพร จริจิตไพบูลย์. (2542). การศึกษากลวิธีการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทักษ์ อุดมรัตน์ (2014) นโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในประเทศอาเซียนบวกสาม: กรณีประเทศมาเลเซีย วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร , 16 (1)
- นันทพร คชศิริพงษ์. (2541). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

- บุญยาพร สุวันโน และคณะ. (2547). การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต3 อำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง, สารนิพนธ์สาขาภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัยรัตนนคร.พิษณุโลก
- พัชรพรรณ ม. รัตนพล. (2541). การศึกษาลักษณะการเรียนรู้ และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ สาขาการสอนภาษา อังกฤษ.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- พรพิศ งามพงษ์ (2014) คำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 *SDU Research Journal Humanities and Social Sciences* 10(1) , 239-254
- แพรวพรรณ พริ้งพร้อม. (2009). การศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา มหาวิทยาลัย กรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2, 2 ตุลาคม 2558. http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/epaper/july_dec2009/pdf/Preawpan.pdf
- พาวีนา วงศ์เลขา. (2553) พัฒนาภาษาอังกฤษ เตรียมเด็กไทยสู่อาเซียนและเวทีโลก 2 สืบค้นออนไลน์จาก <http://social.obec.go.th/node/89> เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2558
- วรรณพร ศิลาขาว. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกม ประกอบการสอน ปริญญาโท กศ.ม. (วิชาเอกประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- สถาบันการทดสอบแห่งชาติ.(2014).ผลการประเมินคุณภาพผู้เรียนระดับชาติ บทสรุป และข้อเสนอแนะสืบค้นออนไลน์ จาก <http://bet.obec.go.th/bet/wp-content/uploads/2014/.pdf> เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2557
- สถานเอกอัครราชทูตไทย (2557) ระบบการศึกษาของมาเลเซีย สืบค้นออนไลน์จาก <http://www.thaiembassy.org/kualalumpur/contents/files/thai-people-20141119-111524-186626.pdf> สืบค้นออนไลน์เมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2558.
- สุริยา หว่าหล้า และ นิสากร จารุมณี (2014) ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15 มหาวิทยาลัยขอนแก่น

- สมุทร เช็นเชาวนิช. (2545). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ* (พิมพ์ครั้งที่11.). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, (15).
- สัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์ (2557) *คะแนนโอเน็ต ม. 6 ต่ำเหมือนเดิม* สืบค้นออนไลน์ <http://www.dailynews.co.th/education/3087> เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2557
- สำเนา ศรีประมงค์ (2547) *การศึกษาดผลการใช้ เกมส์คำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง* ปริญญาโท ระดับปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- เสี่ยม โตรัตน์ (2534) *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน* สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์
- ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์ทัต. (2541). *คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ* กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- อนุภาพ ดลโสภณ. (2542). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Adibah, H. A. *Vocabulary Learning Strategies among Malaysian TEVT students in German-MalaysianInstitute(GMi)*. สืบค้นออนไลน์จาก <http://www.Sciencedirect.com> วันที่ 15 กรกฎาคม 2558
- Anderson, N. J. (2008). *Practical English language teaching Reading*. New York: McGraw-Hill.
- Asgari, A. (2011). The Type of Vocabulary Learning Strategies Used by ESL Students in University Putra Malaysia, *Journal of English Language Teaching*, 4(2), 84-90
- Bremner, S. (1998). Language Learning Strategies and Language Proficiency: Investigating the Relationship in Hong Kong, *Asia Pacific Journal of Language in Education* Vol.1 Issue no.2 สืบค้นออนไลน์จาก <http://www.utpjournals.press/doi/abs/10.3138/> เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2558

- Chiang, A. K. T. (2006). *Vocabulary learnings strategies in English reading in a natural setting of students, Chiang Mai University* .Doctoral dissertation, Chiang Mai: Graduate School, Chiang Mai University.
- Dobson, J. M. (1989). *Effective Techniques for English Conversation Groups*. Washington,D.C.: Bureau of Educational and Cultural Affairs
- Fan, M. Y. (2003). Frequency of use, perceived usefulness, and actual usefulness of second language vocabulary strategies: A study of Hong Kong learners, *Modern Language Journal*, 87(2), 222-241
- Furnham, A. and Buchanan, T. (2005) *Personality, Gender and Self-Perceived Intelligence* สืบค้นออนไลน์ จาก http://www.researchgate.net/publication/223327047/Personality_Gender_and_Self-Perceived_Intelligence เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2558
- Gidey G. (2008). *Vocabulary Learning Strategy Use: The Case Of High And Low Achiever Students In Gondar College Of Teacher Education*. MA thesis, Institution Of Language Studies, Addis Ababa University.
- Heidari, F. L., Karimi, F., & Imani, A. (2012). Vocabulary Learning Strategy Instruction: It's Impact on English for Specific Purpose Vocabulary Achievement and Reading Comprehension. *Middle-East Journal of Scientific Research*, 12(11), 1488-1496.
- Harmer, J. (2001) *The Practice of English Language Teaching (3rd Edition)* (Longman Handbooks for Language Teachers) Pearson Education Ltd. UK
- Hornby, A.S. (2000). *Oxford Advanced Learner's Dictionary*. 6th Edition, UK, Oxford University Press
- Horvathova, B. (2014) Implementing Language Learning Strategies into a Series of Second and Foreign Language Learning Textbooks , *Journal of Language and Cultural Education*, 2(1)

- Jensen M. (2007) *Improving Reading Comprehension of Junior Division Students as the Teacher-Librarian : An Action Research Study* ปริญญาโทระดับปริญญาโท Nipissing University, Faculty of Education, North Bay, Ontario, Canada
- Kaewklom, S. (2546) *Reading Skill Development*. Department of Foreign Languages, Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Institute Ubonratchathani
- Kruekaew, T., Tongkumchum, P, Choonpradub, C. (2009). Factors Affecting English Vocabulary Skill of Undergraduates at Prince of Songkla University, Pattani Campus. *Asian Social Sciences Journal*, 4 (9). Retrieved online from [ccsenet.org / journal/ index. php/ ass/ article/ download](http://ccsenet.org/journal/index.php/ass/article/download), on 21 February 2014
- Lado, R. (1996). *Language Learning Teaching and Learning English*. New York : Mc Graw-Hill
- Laufer, B. (2005) *Focus on Form in Second Language Vocabulary Learning*. EUROSLA Yearbook, 5, 223-250, John Benjamins Publishing Company, USA
- Magon, A. J. (2009). *Gender, the Brain and Education: Do Boys and Girls Learn Differently?* ปริญญาโทระดับปริญญาโท ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย วัดตอเรือแคนาดา สืบค้นออนไลน์จาก [http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?10.1.1.456.6637 & pdf](http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?10.1.1.456.6637&pdf) เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2558
- Marzano, R. J. (2006) *A Six-Step Process for Teaching Vocabulary*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.
- McCarthy, M. (1997). *Language Teaching: a Scheme for Teacher Education* Oxford: Oxford University Press
- Michael, O.M., and Chamot, A.U. (1990). *Learning Strategies in Second Language Acquisition*. New York: Cambridge University Press.
- Nacera, A.(2010) Languages learning strategies and the vocabulary size , *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 2(2),4021–4025. สืบค้นออนไลน์จาก

<http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877042810006749> เมื่อวันที่
18 สิงหาคม 2558

Nation, P. (2001). *Learning vocabulary in another language*. Cambridge: Cambridge University Press.

Nemati, A. (2008). Use and ranking of vocabulary learning strategies by Indian EFL learners. *Language in India*, 8(4), 2-11

Nirattisai, S. and Chiramanee, T. (2014). Vocabulary Learning Strategies of Thai University Students and Its Relationship to Vocabulary Size. *International Journal of English Language Education* , 2 (1) , 273-287

Nosidlak K.M.(2013). Vocabulary Learning Strategies of the Advanced Students, *Journal of Language Teaching and Research*, 4 (4) , 655-661

Ounwattana, P. (2000). *The Relationships between language learning strategies and abilities in English language speaking, and writing of students at certificate of vocational education level in Rajamangala Institute of Technology*, Master of Education Thesis in Teaching English as a foreign Language. Bangkok: Chulalongkorn University.

Oxford, R. (1990). *Language Learning Strategies*. New York, Newbury House Publishers.
_____. *Language Learning Strategies. What Every Teacher Should Know*. Boston: Heinle: Heinle Publishers.

Patsy, M.L., and Nina, S. (2006). *How Languages are Learned*. (3rd ed.) Oxford: Oxford University Press.

Prescott, C. and Orton, J. (2012) *Good Learners of Chinese – Profiles of students in secondary school Chinese Teacher Training Centre* , The University of Melbourne สืบค้นออนไลน์จาก http://education.unimelb.edu.au/__data/assets/pdf_file/0006/631599/good_language-learners-of-Chinese.pdf เมื่อวันที่
2 กุมภาพันธ์ 2558

- Richards, J.C. (1974). *Error Analysis: Perspectives on Second Language Acquisition*. New York: Longman.
- Rubin, J., and Thompson, I. (1982) *How to be a more successful language learner*. สืบค้นออนไลน์ จาก <https://blogs.ubc.ca/maritzamontano/archives/361> เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2558
- Safian, N.H., Malakar, H., and Kalajahi, S.A. (2014) Exploring Vocabulary Strategies Used by UPM TESL Undergraduates. *Advances in Language and Literacy Studies*, 5(5) สืบค้นออนไลน์ จาก <http://www.journals.aiac.org.au/index.php/all/article/view/479/405> เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2558
- Schmitt, N. (2000). *Vocabulary in Language Teaching*. Cambridge. U.K: Cambridge University Press.
- Singhal, M. (2000). *Reading strategy instruction in the ESL Classroom*. ThaiTESOL BULLETIN.13(1),46-57.
- Siriwan, M. (2007). *English vocabulary learning strategies employed by Rajabhat University students*. Ph.D Thesis in English. Nakhonratchasima: Suranaree University of Technology
- Subon, F. (2013) Vocabulary Learning Strategies Employed by Form 6 Students. *International Journal of Scientific and Research Publications*, 3 (6)
- Stern, H.H. (1992). *Issues and Options in language Teaching*. London, Oxford University Press.
- Stern, H.H. and Angie. T. (1978). *The Good Language Learner*. Toronto: The Ontario Institute for Studies in Education.
- Stoffer, I. (1995). *University Foreign Language, Students' choice of vocabulary learning strategies as related to individual difference variables*. PhD. diss., University of Alabama.

- Supaporn, S. (2010). *Learning Strategies in German Vocabulary of Thai Learners in the South of Thailand* รายงานวิจัยกองทุนวิจัยคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- Susanna, A. (2007). *The weak language learner: a study of ways of taking weak language learners into consideration in class*. Sweden: Vaxjo University, School of Humanities English,
- Tuluhong, (2006). *Vocabulary Learning Strategies of Malaysian Chinese ESL Tertiary Learners*. Masters thesis, Universiti Putra Malaysia.
- Wenden, A., and Joan, R. (1987). *Learner Strategies in Language Learning*. New Jersey: Prentice Hall.
- Wiriychitra, A. (2002). English language teaching and learning in Thailand in this decade. *Thai TESOL focus*, 15(1), 4-9

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือวิจัย

- แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์
- ข้อสอบเพื่อวัดกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์
- แบบสัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง
- ข้อสอบ Pretest

Questionnaires of Vocabulary Learning strategies

(Adapted from Strategy Inventory for Language Learning (SILL), Version for Speakers of Other Languages Learning English Version 7.0 (ESL/EFL) by Oxford, 1989)

.....

Purpose

The purpose of this questionnaire is to gather information on the vocabulary learning strategies of Three Southern Border Province students and Malaysian students by using SILL model which was adapted and prepared by the researchers. The information collected will be used to perform a need analysis to develop the vocabulary learning strategies in 3 southern border provinces schools. This questionnaires consist of 2 parts which are :

1. Personnel Information

1. Name		2. School			
3. Age	4. Sex.	5. Level of studying			
6. How long have you been learning English?					
9. How do you rate your proficiency in English, compared with other students in your class?					
(Circle one of these options):		Excellent	Good	Fair	Poor
10. How important is it for you to become proficient in English?					
(Circle one of these options):		Very important	Important	Not important	

12. Why do you want to learn English?

..... interested in the language.

..... interested in the culture.

..... have friends who speak the language

..... required to take a language course to graduate.

..... need it for my future career.

..... need it for travel.

..... other (explain)

.....

13. Do you enjoy language learning? (Circle one of these options):

Yes

No

14. What other languages have you studied?

15. What has been your favorite experience in language learning?

.....

.....

.....

Part 2 : The Frequency of the used vocabulary learning strategies

Instructions:Rate the following vocabulary learning strategies that you use to learn new words according to the frequency scales below. Circle the number in the box for your choice.

1-Never 2-Rarely 3-Sometimes 4-Veryoften 5- Always

	กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategies)	ความถี่ (Frequency of the used strategies)				
1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies)						
1.1 ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)						
1. การจัดการ (Management)	1. I highlight the words that seem important to me.(นักเรียนใช้วิธีที่ทำให้คำศัพท์ที่มีความน่าสนใจ ดูเด่นดูแตกต่าง)	1	2	3	4	5
	2. I review my vocabulary regularly. (นักเรียนใช้วิธีทบทวนคำศัพท์บ่อยๆ)	1	2	3	4	5
	3.I make plans for my vocabulary learning. (นักเรียนใช้วิธีวางแผนการเรียนรู้คำศัพท์)	1	2	3	4	5
	4.I group words in my own way to remember them.(นักเรียนใช้วิธีจัดกลุ่มคำศัพท์ตามวิธีการของตัวเองเพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่)	1	2	3	4	5
	5.I keep a vocabulary notebook to jot down new words I want to learn.(นักเรียนใช้วิธีการจดคำศัพท์ใหม่โดยการบันทึกลงในสมุดบันทึกคำศัพท์)	1	2	3	4	5
	6.I first skim an English passage (read it quickly) then go back and read carefully.	1	2	3	4	5

	(นักเรียนใช้วิธีการอ่านข้าม (การอ่านแบบเร็ว) แล้วกลับมาอ่านใหม่อย่างช้าๆ)					
2.การใช้พจนานุกรม (Dictionary)	1.I carry a pocket dictionary (including an electronic dictionary) to look up the words I don't know. (นักเรียนใช้พจนานุกรมแบบพกพาค้นหาคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมาย)	1	2	3	4	5
	2.I try to remember the sentence in which the word is used to remember the word. 5. (นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์จากการใช้ในประโยค)	1	2	3	4	5
	6. 3.When I look up a word in the dictionary, I read all the meanings of new words. (เมื่อนักเรียนค้นหาคำศัพท์ในพจนานุกรม นักเรียนจะอ่านความหมายทั้งหมด)	1	2	3	4	5
	4.I look up new words in an English-Thai dictionary. (นักเรียนใช้พจนานุกรมอังกฤษ – ไทย เมื่อต้องการหาคำศัพท์)	1	2	3	4	5
	7. 5. I look up new words in an English-English dictionary.(นักเรียนใช้วิธีการหาคำศัพท์ใหม่จากพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ)	1	2	3	4	5
3.การใช้แหล่งข้อมูล (Source)	1.I use my textbook to learn new words. (นักเรียนเรียนคำศัพท์ใหม่จากตำราเรียน)	1	2	3	4	5
	2. I use rhymes to remember new English words.(นักเรียนใช้เสียงสัมผัสเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่)	1	2	3	4	5

	3. I use flashcards to remember new English words. (นักเรียนใช้บัตรคำเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่)	1	2	3	4	5
	4. I listen to English songs, radio programs, watch English movies etc. to increase my vocabulary. (นักเรียนใช้วิธีฟังเพลง หรือรายการวิทยุ, ดูหนัง, หรืออื่นๆ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่)	1	2	3	4	5
	5. I read stories, magazines etc. outside class to increase my vocabulary. (นักเรียนใช้วิธีอ่านเรื่องราวต่างๆ หรือนิตยสารนอกเวลาเรียนเพื่อเพิ่มคำศัพท์)	1	2	3	4	5
	6. When I come across a new word, I make a note of it. (นักเรียนใช้วิธีจดบันทึก เพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่)	1	2	3	4	5
1.2 การใช้วิธีการเสริมและการทดแทน (Compensation Strategies)						
4.การเชื่อมโยง ความคิด (Encoding)	1. I try to remember the sentence in which the word is used to remember the word. (นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์จากการใช้ในประโยค)	1	2	3	4	5
	2. I remember a new English word by making a mental picture of a situation in which the word might be used. (นักเรียนจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ด้วยการสร้างภาพของสถานการณ์ที่ จะสามารถใช้ศัพท์นั้นๆ ได้)	1	2	3	4	5
	3. I remember new English words or phrases by remembering their location on the page, on the board, or on a street sign.	1	2	3	4	5

	(นักเรียนจำคำศัพท์หรือวลีใหม่โดยการจดจำตำแหน่งของคำนั้นในหน้าหนังสือ บนกระดาน หรือ สัญลักษณ์บนถนน)					
	4.I analyze the structure (root and affix) of a new word to remember it (e.g. in-formal, color-less).(นักเรียนใช้วิธีเพื่อจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (รากคำ และ คำเติม)	1	2	3	4	5
	5.I associate new words with those I already know.(นักเรียนนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เรารู้อยู่แล้วกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรารู้ใหม่)	1	2	3	4	5
	6.I try to remember the Thai equivalent of the word.(นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ๆในภาษาอังกฤษจากภาษาของตนเอง)	1	2	3	4	5
	7.I distinguish words with similar meanings.(นักเรียนใช้วิธีแยกแยะคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน)	1	2	3	4	5
5.การเดา (Guessing)	1.I guess the meaning of words I don't know. (นักเรียนใช้วิธีการเดาความหมายเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่รู้ความหมาย)	1	2	3	4	5
	2.I check to see if my guesses about the words are right or wrong. (นักเรียนใช้วิธีการตรวจสอบการเดาความหมายว่าถูกหรือผิด)	1	2	3	4	5

1.3 ประเภทกลวิธีการจดจำ(Memory strategies)						
6.การรับรู้ (Perception)	1. I pay attention to the pronunciation of a new word. (นักเรียนให้ความสำคัญกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่)	1	2	3	4	5
	2. I pay attention to the examples of how a word is used in English. (นักเรียนให้ความสำคัญกับตัวอย่างการใช้คำศัพท์ในประโยค)	1	2	3	4	5
	3.I connect the sound of a new English word and an image or picture of the word to help me remember the word. (นักเรียนใช้วิธีเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับรูปในจินตนาการหรือรูปภาพของคำนั้นๆ เพื่อช่วยจำ)	1	2	3	4	5
	4.I pay attention to the grammatical patterns of a new word. (นักเรียนให้ความสำคัญกับการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ของคำศัพท์ใหม่)	1	2	3	4	5
	5. I pay attention to the unfamiliar usage of a known word. (นักเรียนใส่ใจกับการใช้ที่ไม่คุ้นเคยของคำศัพท์ที่รู้)	1	2	3	4	5
7.การฝึกฝน (Rehearsal)	1. I repeat a new word out loud several times to remember it. (นักเรียนพยายามจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการเปล่งเสียงออกมาหลายๆครั้ง)	1	2	3	4	5

	2. I physically act out new English words. (นักเรียน ใช้การแสดงท่าทางในการจดจำคำศัพท์ใหม่)	1	2	3	4	5
	3. I repeatedly visualize the new word to remember it. (นักเรียนใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ใหม่ โดยการ สังเกตการใช้คำศัพท์นั้นบ่อยๆ)	1	2	3	4	5
2. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม (Indirect Strategies)						
1. กลวิธีเชิงอภิปัญญา (Metacognitive strategies)						
8.การกระตุ้น (Activation)	1. I use the newly-learned words as much as possible in speaking and writing. (นักเรียนใช้วิธีใช้พูด และ เขียนคำศัพท์ที่เรียนรู้ใหม่ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้)	1	2	3	4	5
	2.I make up my own sentences using the words I just learnt. (นักเรียนใช้วิธีแต่งประโยคด้วยตัวเองเพื่อใช้คำศัพท์ ที่เรียนรู้ใหม่)	1	2	3	4	5

ข้อสอบเพื่อวัดกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

**ชื่อโครงการวิจัย : การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษในบริบทอาเซียน
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและ มาเลเซีย**

โดย ผศ.ปรัชญา บินหมัดหนี่ และคณะ

คำชี้แจงในการทำข้อสอบ

1. ข้อสอบชุดนี้ใช้เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับงานวิจัยเท่านั้น จะไม่มีผลใดๆ ต่อการได้ระดับผล
การเรียนของนักเรียน
2. ข้อสอบเป็นแบบปรนัยมีทั้งสิ้น 5 บทอ่าน จำนวน 27 ข้อ เวลาในการทำข้อสอบ 1.30
ชั่วโมง
3. ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในกระดาษคำถาม
4. เมื่อทำข้อสอบเสร็จ ให้ส่งกระดาษคำตอบพร้อมกระดาษคำถาม
5. นักเรียนสามารถนำพจนานุกรม English – Thai หรือ English –English เข้ามาในห้อง
สอบได้
6. ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย (X) ในข้อที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

Passage 1 : Read the following passage and answer the questions.

Wayang Kulit

The ancient Indonesian art of shadow play or "Wayang Kulit" is a unique combination of ritual, lesson, and entertainment. Lacy shadow images are projected on a taught linen screen with a coconut oil lamp or electric light. The Dalang, or shadow artist, manipulates carved leather figures between the lamp and the screen to bring the shadows to life. Most shadow play is based on two epic stories from India. The Mahabharata and its sister work, the Ramayana, elegantly depict eastern philosophies which have inspired many cultures. The Balinese and Javanese have combined the Hindu stories with Buddhist and Muslim ideas and their own folklore. Usually, these stories are divided into many different episodes. Some episodes are purely Indonesian creations based on the epics.

Source : www.balibeyond.com/wayang.htm

1. Wayang Kulit means
 - a. The ritual festival
 - b. The entertainment
 - c. The ancient Indonesian art of Shadow
 - d. The Combination of the lesson
2. Combination means
 - a. joining
 - b. separating
 - c. flying
 - d. bringing
3. Ritual means
 - a. Wedding ceremony
 - b. Birthday ceremony
 - c. Religious ceremony
 - d. Holiday ceremony

4. Coconut oil lamp means
 - a. A coconut using oil as fuel .
 - b. A lamp using coconut oil as the fuel.
 - c. A lamp made from coconut using oil as fuel.
 - d. A fuel made from coconut.
5. Electric light means
 - a. A light in the city b. A dark light
 - b. A colorful light d. A light produced by electricity
6. Dalang means
 - a. Shadow puppets c. The artists
 - b. Shadow artist d. Shadow players
7. Episode means
 - a. A part of event c. The whole event
 - b. The unfinished event d. The completed event

Passage 2 : Read the following passage and answer the questions.

Pencak Silat

Pencak Silat is a traditional Indonesian martial art that was originally an armed style of combat. Traditionally pencak was secretive method of self-*defense* and was not meant to be use for competitive combats shown in public. It was also a *path* to spiritual enlightenment and in some parts of Jawa also a *component*

of community celebrations. Although it has been described as one of the deadliest martial arts of the Indonesian *archipelago*, it is not considered an art of war, but rather an art of stopping the war.

Today it is non-aggressive martial arts that is practiced by men and women of any age, and is *accessible* to children and complete beginners in martial arts.

Source: en.wikipedia.org/wiki/Pencak_Silat

1. Pencak Silat means
 - a. Traditional art
 - b. Traditional Indonesian martial art
 - c. Modern martial art
 - d. Modern Indonesian art
1. Martial art means
 - a. A kind of self-defense combat
 - b. The show of the combat
 - c. Drawing of the combat
 - d. The drama about the combat
3. Path means
 - a. River
 - b. City
 - c. Way
 - d. Walking street
4. Archipelago means
 - a. Country
 - b. Group of ASEAN
 - c. Ocean
 - d. Group of Islands
5. Accessible means
 - a. Can't do
 - b. Appropriate for the young.
 - c. Be able to do
 - d. Don't allow to do

Passage 3 : Read the following passage and answer the questions.

Famous Landmarks in Southeast Asia

A landmark includes anything that is easily recognizable, such as a monument or a building, or any other spot to designate places that might be of interest to tourists. There are many famous landmarks for tourists to take a visit in Southeast Asia. The following places will show you how the places are interesting to

travel in Southeast Asia. The first is Merlion Statue in Singapore .The Merlion is one of the recognized icons of Sinagapore. It is a statue of a lion head with a fish body resting on a bed of

waves. It is 8.6 metres tall and weighs 70 tonnes. The second is Grand Palace in Bangkok, Thailand. The Grand Palace is a complex of buildings at the heart of Bangkok, Thailand. This palace served as an official residence of Thailand's king from 18th century till 20th century. The location of this lovely palace is on eastern bank of Chao Phraya River. The interior parts of The Grand Palace in Bangkok consist of numerous halls, residences and the buildings that were constructed under the rule of king Rama I. The last is Petronas Twin Towers in Kuala Lumpur, Malaysia. The 88-story Petronas Twin Towers are the tallest twin buildings in the world and one of the top places to visit in Kuala Lumpur. It contains a complex of office buildings, conference halls, an upmarket shopping complex and a sprawling park. The Petronas Towers were the tallest buildings in the world for six years, until Taipei 101 was completed in 2004. The building is a truly impressive landmark of Kuala Lumpur, the capital of Malaysia.

Source: aseancorner.blogspot.com/2012/famous-landmarks-in-southeast-asia.

1. Landmark means
 - a. Important events
 - b. Important situations
 - b. Important places
 - d. Important restaurants
2. Recognize means
 - a. Know
 - c. Unknown
 - b. Do
 - d. Undo
3. Heart of Bangkok means
 - a. Bangkok downtown
 - c. Near Bangkok
 - b. Close to Bangkok
 - d. The central of Bangkok
4. Interior means
 - a. Beside
 - c. Inside
 - b. Outside
 - d. between
5. Impressive means
 - a. Inspiring
 - c. Insulting
 - b. Exciting
 - d. Boring

Passage 4 : Read the following passage and answer the questions.

Emmanuel "Manny" Dapidran Pacquiao was born on December 17, 1978 in [Kibawe](#), [Bukidnon](#), [Philippines](#).

He is the son of Rosalio Pacquiao and [Dionesia Dapidran-Pacquiao](#). His parents separated when he was in sixth grade, after his mother discovered that his father was living with another woman. He is the fourth among six siblings. He is a Filipino world champion professional boxer. At 32 he was elected to the Philippine House of Representatives. He has also gotten involved in basketball, acting, and is a retired singer.

He is the first and only eight-division world champion, in which he has won ten world titles, as well as the first to win the lineal championship in four different weight classes. According to Forbes, he was the 14th highest paid athlete in the world as of 2013.

Source: <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/1272819/Manny-Pacquiao>

1. Separated means
 - a. Live together
 - b. Stop living together
 - c. Live with parents
 - d. Start living together
2. Siblings means
 - a. Sister or brother
 - b. Father or mother
 - c. Son or daughter
 - d. Husband or wife
3. House of Representatives means
 - a. Place of birth
 - b. Rented house
 - c. House of parents
 - d. Parliament
4. Retired means
 - a. Start working
 - b. Stop working
 - c. Stop working for a while
 - d. Working in the office

5. Athlete means

a. Sport player	c. Runner
b. Football player	d. Boxer

Passage 5 : Read the following passage and answer the questions.

As we are going to participating in ASEAN community in 2015. The community that is our new home. The home that has differences in races, cultures, languages, religions and so on. However, we have the same destination. That is “our people will have a better life”. To reach our destination, our community is to be peaceful and prosperous. To be peaceful and prosperous we must be harmony, strong and work hard together. That means we must understand one another. To understand one another we must communicate with the same language. And the official language of ASEAN is “English”. So we can say that English is important for ASEAN community.. English is important for three Ps which are peace, prosperity, and people’s quality of life.

P 1 is peace. How is English important for peace?

English is necessary to make the peace. As we need all the ten countries to work together and to keep the region safe. We won’t let terrorists, pirates, and drugs come to ruin our countries. Besides, our countries don’t fight one another. The government, the head of army and the one who concern of each country have to share ideas and knowledge to make agreements among the countries. So English is the tool to convey the meaning of our ideas and knowledge to the others.

P2 is prosperity. When ASEAN community is peace, there will be more inventors, and then economic will be developed strongly. There will be more jobs and opportunities. We are able to work in any ASEAN countries. It means English has to play the very important role for negotiation in business, for accessing to a lot of information about trade and investment and for working.

P3 is people’s quality of life. After ASEAN countries get peace and prosperity, the people’s quality of life will be improved. Then we will enjoy improving our quality of life. English will be used officially in working together to make strong family, clean and green environment and learn from one another in ASEAN University.

So we can see that without English we can't express ideas and share experiences to make agreement with one another. As the youth of ASEAN citizen, we shouldn't prepare ourselves not only to gain knowledge about ASEAN, but also prepare ourselves to gain abilities in using English to communicate with the others effectively. Source:

<http://krumapnaja.blogspot.com/2013/03/english-and-asean-community.html>

1. Community means
 - a. Area of people
 - b. Garden
 - c. Department store
 - d. Restaurant
2. Peace means
 - a. Disagreement
 - b. Unhappy situation
 - c. No wars or disagreement
 - d. Start fighting
3. Prosperity means
 - a. Unhappy
 - b. Well-being
 - c. Uncivilized
 - d. Disadvantage
4. Environment means
 - a. Surrounding
 - b. Feeling
 - c. Atmosphere
 - d. a and c
5. Communicate means
 - a. Stay alone
 - b. Working alone
 - c. Exchange information with others
 - d. Keep the secret

Guided Semi – structure in depth interview

“The Comparison of Vocabulary Learning strategies in English Reading with ASEAN Context of High School Students in three southern border provinces of Thailand and Malaysia.”

NameSurname Age

OccupationPlace of work Date of interview

Suggested questions for interview

1. For ASEAN preparation, what kind of English skill should be more focused?/ Do you think vocabulary is important? Why?

.....
.....

2. As you are English teachers, would you please tell us the required skills of English teachers, especially in the southernmost area?

.....
.....

3. Do you think what the main problems are in English study in 3 southern border provinces?

.....
.....

4. In teaching vocabulary, do you think what the disadvantages / advantages of the teaching atmosphere are in school?

.....
.....

5. To enhance English learners in 3 southern border provinces school, what kind of factors should be added / or reduced in English studying?

.....
.....

6. What should be beneficial teaching method in teaching vocabulary?

.....
.....

7. Do you think what's different between teaching English in Thailand and Malaysia?

.....
.....

8. Are there any factors distinguish between Thai and Malay students in the vocabulary skill development?

.....
.....

9. What are your other opinions toward the development of teaching English in the classroom for being the quality member parts of ASEAN?

.....
.....

ภาคผนวก (ข)

ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือวิจัย

- ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (Difficulty Index)
- ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination)
- ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ.
- ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Variance) เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบ.
- ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม (content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ
- ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของบทอ่าน (content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ

การวิเคราะห์แบบทดสอบ

ตารางที่ 1: ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (Difficulty Index): จำนวนนักเรียน 28 คน

ข้อสอบ	จำนวนนักเรียนที่ตอบถูก	ค่าความยากง่าย (P)	ระดับการประเมิน
1	15	0.53	ดีมาก
2	26	0.79	□□□□□
3	21	0.75	□□□□□□□ (□)□
4	17	0.60	□□□□□□□ (□)□
5	23	0.80	□□□□□□□ (□)□
6	26	0.76	□□□□□□□ (□)□
7	25	0.69	□□□□□□□ (□)□
8	27	0.66	□□□□□□□ (□)□
9	21	0.75	□□□□□□□ (□)□
10	18	0.64	□□□□□□□ (□)□
11	10	0.35	□□□□□□□ (□)□
12	14	0.50	□□□□
13	26	0.80	□□□□□□□ (□)□
14	27	0.78	□□□□□□□ (□)□
15	22	0.78	□□□□□□□ (□)□
16	20	0.71	□□□□□□□ (□)□
17	9	0.32	□□□□□□□ (□)□
18	26	0.62	□□□□□□□ (□)□

19	25	0.89	□□□□□□
20	6	0.21	□□□□□□□□ (□)□
21	13	0.46	□□□□
22	12	0.42	□□□□
23	26	0.92	□□□□□□
24	20	0.71	□□□□□□□□ (□)□
25	21	0.75	□□□□□□□□ (□)□
26	3	0.10	□□□□□□
27	27	0.76	□□□□□□□□ (□)□

ข้อ 2) การเลือกปฏิบัติ (Discrimination)

ข้อสอบ	นักเรียนกลุ่มเก่งที่ตอบถูก	$\frac{U}{n_u}$	นักเรียนกลุ่มอ่อนที่ตอบถูก	$\frac{L}{n_L}$	$D = \frac{U}{n_u} - \frac{L}{n_L}$	ผลการประเมิน
1	12	0.85	3	0.21	0.64	□□□□
2	14	1.0	12	0.86	0.14	□□□
3	13	0.92	8	0.57	0.35	□□□□□
4	9	0.64	8	0.57	0.07	□□□□□
5	14	1.0	9	0.64	0.36	□□□□□
6	14	1.0	12	0.85	0.15	□□□
7	12	0.85	13	0.92	-0.07	□□□□□
8	14	1.0	13	0.92	0.80	□□□□
9	11	0.78	10	0.71	0.07	□□□□□
10	13	0.92	5	0.35	0.57	□□
11	8	0.57	2	0.14	0.43	□□
12	10	0.71	4	0.28	0.43	□□
13	14	1.0	12	0.85	0.15	□□□
14	14	1.0	13	0.92	0.08	□□□□□
15	13	0.92	9	0.64	0.29	□□□□□
16	11	0.78	9	0.64	0.14	□□□
17	8	0.57	1	0.07	0.50	□□
18	13	0.92	13	0.92	0	□□□□□

19	14	1.0	11	0.78	0.21	□□□□□
20	5	0.35	1	0.07	0.29	□□□□□
21	6	0.42	7	0.50	-0.1	□□□□□
22	7	0.50	5	0.35	0.14	□□□
23	14	1.0	12	0.85	0.14	□□□
24	12	0.85	8	0.57	0.29	□□□□□
25	13	0.92	8	0.57	0.36	□□□□□
26	1	0.07	2	0.14	-0.1	□□□□□
27	14	1.0	13	0.92	0.07	□□□□□

3) ค่าความน่าเชื่อถือ (Reliability) ของแบบทดสอบ.

ข้อสอบ	จำนวนนักเรียนที่ ตอบถูก	สัดส่วนของผู้ตอบ ถูกแต่ละข้อ (p)	จำนวนนักเรียน ที่ตอบผิด	สัดส่วนของ ผู้ตอบผิดแต่ละ ข้อ (q)	pq
1	15	0.53	13	0.46	0.24
2	26	0.92	2	0.07	0.06
3	21	0.75	7	0.25	0.19
4	17	0.60	11	0.39	0.23
5	23	0.82	5	0.17	0.14
6	26	0.92	2	0.07	0.06
7	25	0.89	3	0.11	0.10
8	27	0.96	1	0.03	0.03
9	21	0.75	7	0.25	0.19
10	18	0.64	10	0.36	0.23
11	10	0.35	18	0.64	0.22
12	14	0.50	14	0.50	0.25
13	26	0.92	2	0.07	0.06
14	27	0.96	1	0.03	0.03
15	22	0.78	6	0.21	0.16
16	20	0.71	8	0.28	0.20
17	9	0.32	19	0.68	0.22
18	26	0.92	2	0.07	0.06

19	25	0.89	3	0.11	0.10
20	6	0.21	22	0.78	0.16
21	13	0.46	15	0.53	0.24
22	12	0.42	16	0.57	0.24
23	26	0.92	2	0.07	0.06
24	20	0.71	8	0.28	0.20
25	21	0.75	7	0.25	0.19
26	3	0.10	25	0.89	0.09
27	27	0.96	1	0.03	0.03
Total test items : 30 items				$\sum pq = 3.06$	

ข้อ 4: ค่าความแปรปรวน (Variance) ของความน่าเชื่อถือ (reliability) ของ
ข้อสอบข้อนี้.

จำนวนนักเรียนที่สอบ		
1	25	625
2	24	576
3	24	576
4	23	529
5	22	484
6	22	484
7	22	484
8	21	441
9	21	441
10	20	400
11	20	400
12	20	400
13	20	400
14	19	361
15	19	361
16	19	361
17	19	361
18	18	324

ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม (content validity)

	□□□□□□□□□□□□□□□□ (Vocabulary learning strategies)	□□□□□□□ Frequency of the used strategies)	IOC $\frac{\sum R}{N}$	
1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies)				
1.1 ประเภทกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)				
1.□□□□□□□□ (Management)	1. I highlight the words that seem important to me.(□□			

	3. I use flashcards to remember new English words. (นักเรียนใช้บัตรคำศัพท์ภาษาอังกฤษ)	1	1	1	1	1
	4. I listen to English songs, radio programs, watch English movies etc. to increase my vocabulary. (นักเรียนฟังเพลงภาษาอังกฤษ, วิทยุ, ดูหนังภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่)	1	1	1	1	1
	5. I read stories, magazines etc. outside class to increase my vocabulary. (นักเรียนอ่านนิทาน, หนังสือนิตยสารภาษาอังกฤษ นอกชั้นเรียน เพื่อเพิ่มคำศัพท์ใหม่)	1	1	1	1	1
	6. When I come across a new word, I make a note of it. (นักเรียนจดคำศัพท์ใหม่)	1	1	1	1	1
1.2 การใช้วิธีการเสริมและการทดแทน(Compensation Strategies)						
4. วิธีการเข้ารหัส (Encoding)	1. I try to remember the sentence in which the word is used to remember the word. (นักเรียนพยายามจำประโยคที่ใช้คำศัพท์เพื่อจำคำศัพท์)	1	1	0	1	0.75
	2. I remember a new English word by making a mental picture of a situation in which the word might be used. (นักเรียนจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่โดยจินตนาการภาพของสถานการณ์ที่คำศัพท์นั้นอาจถูกใช้)	1	1	1	1	1

1.3 ประเภทกลวิธีการจดจำ(Memory strategies)					
6.การรับรู้ (Perception)	1. I pay attention to the pronunciation of a new word. (ฉันใส่ใจการออกเสียงของคำใหม่)	1	1	1	1
	2. I pay attention to the examples of how a word is used in English. (ฉันใส่ใจตัวอย่างการใช้คำในภาษาอังกฤษ)	1	1	1	1
	3. I connect the sound of a new English word and an image or picture of the word to help me remember the word. (ฉันเชื่อมโยงเสียงของคำใหม่ในภาษาอังกฤษและภาพหรือรูปภาพของคำนั้นเพื่อช่วยฉันจำคำนั้น)	1	1	1	1
	4. I pay attention to the grammatical patterns of a new word. (ฉันใส่ใจรูปแบบไวยากรณ์ของคำใหม่)	1	1	1	1
	5. I pay attention to the unfamiliar usage of a known word. (ฉันใส่ใจการใช้คำที่ฉันยังไม่คุ้นเคย)	1	1	1	1
7.การทบทวน (Rehearsal)	1. I repeat a new word out loud several times to remember it. (ฉันพูดคำใหม่ดังๆ หลายครั้งเพื่อจำ)	1	1	1	1
	2. I physically act out new English words. (ฉันแสดงออกทางกายภาพกับคำใหม่ในภาษาอังกฤษ)	1	1	1	1

[illegible]

แบบฝึกหัดที่ 4: ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของบทอ่าน (content validity) แบบ

แบบฝึกหัดที่ 4

Unit	Objective	Topic	Activity	ผลการประเมิน Content Validity (IOC) โดย ผู้เชี่ยวชาญ				IOC $\frac{\sum R}{N}$
				1	2	3	4	
1	- To know the important tourist attractions in ASEAN -To interpret the meaning of the paragraph	Tourist Attractions in ASEAN	- Finding vocabulary learning strategies	1	1	1	1	1
2	- To know the educational overview concept of ASEAN - To interpret the meaning of the paragraph	Education in ASEAN	- Finding vocabulary learning strategies	1	1	0	1	0.75

3	- To interpret the meaning of the paragraph - To know the important people of ASEAN.	The Important people of ASEAN	- Finding vocabulary learning strategies	1	0	1	1	0.75
4	-To interpret the meaning of the paragraph - To know the important sport of ASEAN	ASEAN Sports	- Finding vocabulary learning strategies	1	1	1	1	1.00
5	- To realize the importance of the important cultures in ASEAN -To interpret the meaning of the paragraph	ASEAN Cultures	- Finding vocabulary learning strategies	1	1	1	1	1.00

ภาคผนวก (ค)

หนังสือขออนุญาตทำวิจัย

- หนังสือขออนุญาตทำวิจัยในประเทศไทย
- หนังสือขออนุญาตทำวิจัยในประเทศมาเลเซีย

22 มกราคม พ.ศ.2558

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลงานวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน _____

สิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อเสนอวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน จำนวน 25 ชุด

เนื่องด้วยทางสภาการวิจัยแห่งชาติ โดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการวิจัย (สกว.) ได้สนับสนุนงบประมาณการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การอ่านภาษาอังกฤษในบริบทอาเซียนของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยและมาเลเซีย “The Comparison of Vocabulary Learning strategies in English Reading with ASEAN Context of High School Students in three southern border provinces of Thailand and Malaysia” โดยมี ผศ.ปรัชญา บินหมัดหนี เป็นหัวหน้าทีมวิจัย

ดังนั้นเพื่อให้โครงการวิจัยดังกล่าวประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่วางไว้ จึงใคร่ขออนุญาตจากท่านเพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัย และดำเนินการสอบ Pre-test กับเด็กนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนของท่านซึ่งเป็นหนึ่งในโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านในวันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. 2558 เวลา _____ - _____ น.

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์

ด้วยความเคารพอย่างสูง

ผศ. ปรัชญา บินหมัดหนี
หัวหน้าทีมวิจัย

May 8th, 2015

REQUEST FOR PERMISSION TO CONDUCT
RESEARCH IN SCHOOLS

Dear Director, Educational Planning and Research Division, Malaysia

Subject: REQUEST FOR PERMISSION TO CONDUCT RESEARCH IN
SCHOOLS

Attachment: 1. One copy of a research proposal
 2. Vocabulary learning strategies questionnaires
 3. Vocabulary learning strategies test
 4. Pretest

According to Asst. Prof. Pratya Binmadnee - English lecturer at the Faculty of Liberal Arts and Social Sciences, Fatoni University, Pattani, Thailand was funded by The Thailand Research Fund (TRF) to conduct the research entitles “ The Comparison of Vocabulary Learning strategies in English Reading of High School Students in Three Southern Border Provinces of Thailand and Malaysia”, I’m writing on behalf of the Faculty of Liberal Arts and Social Sciences, Fatoni University, Pattani, to request your assistance in facilitating his research conducting.

Upon completion of the study, I am hereby seeking your consent to provide students in the upper-secondary school in Perlis, Kedah, and Kelantan States as the sampling groups to do pre-test and working on reading for finding vocabulary learning strategies through the questionnaires for this research. For your information, I have provided you with a copy of his research proposal, which includes the overview of the research, the pre-test, the questionnaire, and the vocabulary learning strategies test.

It would be highly appreciated if you can manage your possible involvement for his convenience to successfully conduct the research. If you require any further information, please do not hesitate to contact him at 66-86-2956926 or via his email: benseventy@gmail.com. Thank you for your time and consideration in this matter.

Yours

sincerely,

(Asst. Prof. Sorat Abdulsata)

Dean, Faculty of Liberal Arts and Social Sciences

ภาคผนวก (ง)

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รศ.ดร. อิบรอฮีม ณรงค์รักษาเขต	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี
ผศ.ดร.เกษตรชัย แหะหิม	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่
ผศ.ดร.สุภินา อาแล	มหาวิทยาลัยราชภัฏ ยะลา
ผศ.ดร.จารุวัจน์ สองเมือง	มหาวิทยาลัยฟาฏอนี
ดร.บดินทร์ แวลาเตะ	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี